

Fantastic Club

TUDOR NEGOIȚĂ

VERIFICAȚI IPOTEZA NESSUS!

EDITURA ALBATROS

TUDOR NEGOIŢĂ

VERIFICAŢI IPOTEZA NESSUS

I – A FUGIT UN CIBORG

— Negativ.
— Negativ!
— …Negativ!

Ca şi cum s-ar fi înţeles, cele trei ordinatoare dăduseră verdictul aproape simultan. I se păru că ochii lor ciclopici, de un verde tulbure, îl observau acum cu sclipiri batjocoritoare. De patru zile se încăpăţânau să-i zvârle acelaşi răspuns, dovedindu-i că soluţia – SOLUŢIA pe care o căuta cu înfrigurare, pe care simţea că, în principiu, o găsise – îi scăpa totuşi printre degete.

Bilten decuplă cu o mişcare nervoasă ordinatoarele şi începu să se plimbe prin încăpere. Pe lângă proasta dispoziţie pricinuită de eşecurile repetate din ultimele zile îl mai sâcâia în dimineaţa asta şi o idioată de măsea. De când se ştia nu-l încercase o asemenea senzaţie, uite că acum…

Semn de bătrâneţe!… Cum tot semn de bătrâneţe era acest „negativ, negativ, negativ”! Cândva – asta era, ce-i drept în urmă cu 25–30 de ani – niciun ordinator în care vâra soluţia unei probleme nu-şi permitea să-i comunice că a greşit. Atunci ideile de rezolvare îi apăreau în minte spontan, se înşirau dintr-o dată, limpezi, lucra cu o siguranţă şi o rapiditate care îi uimea pe toţi, fără să facă măcar un efort pentru asta. Erau mult mai simple problemele acelea?…

Ne-ga-tiv! Unde se putuse strecura nenorocita de eroare?!

Clinchetul delicat, ca al unui clopoţel de cristal, se auzi din nou, a doua oară în acel prim ceas al dimineţii de luciu. Anticipa o comunicare, bineînţeles o comunicare urgentă, ce avea să-i parvină! După ilustra părere a unor experţi, clinchetul – care pe el îl irita – era menit să-l „deconecteze” înainte de primirea mesajului. De ce trebuia oare să fie el „deconectat”? Ca un robot căruia urma să i se încarce o nouă sarcină!

— Profesor Bilten, se auzi în interfon o voce feminină uşor cântată.

— Am spus, întrerupse Bilten pe un ton de enervare subită, să nu fiu deranjat în dimineaţa asta! E atât de greu de înţeles? Se zburli el fără sens şi decupla cu un gest zmucit interfonul.

— Profesor Bilten!

Vocea pătrunsese pe alt circuit, cel de rezervă, cu o promptitudine care nu dezminţea” rapiditatea în luarea deciziilor” a secretarei sale cibernetice. Acesta – scria în prospect – era” un imens” avantaj al secretarelor automate de ultim tip”! Vocea era catifelată, liniştitoare, fusese selectată desigur în urma unor teste complexe, pe care foştii lui studenţi le elaboraseră minuţios înainte de a-i face cadou minunea de cutie sofisticată care-l scotea din sărite de cinci zile. Adică de tot atâta timp de când acceptase să utilizeze – experimental – darul.

— Ce este?! făcu Bilten repezit. Ce nenorocire s-a mai întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nicio nenorocire, profesor Bilten, este vorba însă de un mesaj al Consiliului Suprem de Coordonare.

Evident! Între dispoziţia sa strictă „să nu fie deranjat” şi un mesaj al dispecerului automat de la Consiliul Suprem de Coordonare,” secretara” sa optase pentru mesaj, mesajele Consiliului aveau „prioritate zero”, asta era bine implantat în memoria ordinatorului cu aspect fistichiu. O secretară isteaţă, o secretară adevărată, cum Bilten avusese până atunci, ar fi avut inspiraţia să înregistreze mesajul, s-ar fi orientat să inventeze la repezeală ceva în cazul că se solicita o convorbire cu el. Printre calităţile nemaipomenite ale cutiei cibernetice nu fusese prevăzut tocmai acest „talent” – esenţial pentru o bună secretară. Era explicabil, studenţii care o creaseră n-aveau secretare; un aspect care, în altă ordine de idei, merita reţinut.

— Şi ce vor?! Aproape strigă Bilten. Să le fie trimisă azi sinteza cercetărilor pe relaţia Q-4! Asta e, nu?

— Este aproape exact, profesor Bilten. Dispecerul Consiliului Suprem de Coordonare afirmă că sinteza trebuie să le parvină în următoarele 12 ore. Ce să le răspund?

Lui Bilten îi veni să dea un răspuns total neacademic, în care sâcâitoarea durere de măsea avea desigur un rol nu de neglijat. Îşi aminti însă, citise de curând un studiu foarte riguros, elaborat

în urma unei ample anchete, un studiu bizar de bine primit de specialiştii în psihologia cibernetică, în care un alt fost student al său *demonstra,* supărător de limpede, că majoritatea dereglărilor de comportament ale ordinatoarelor de tipul A, B, C şi D, cu care se intra verbal în contact, se datorau nu imperfecţiunilor de proiectare sau de execuţie, ci „paraziţilor emoţionali ai mesajelor umane”. Cu alte cuvinte el ar fi greşit acum, dacă ar fi strigat, cum grozav îi venea s-o facă: „La toţi dracii cu agasările de rutină ale capului ăla pătrat, n-am nevoie, când promit ceva, să-mi amintească el că trebuie să mă ţin de cuvânt!” Era sigur de altfel că, în cazul scăpării unui asemenea „parazit emoţional de comunicare”, vocea catifelată ar fi revenit prompt, cerând politicos „să i se traducă în limbajul codului” ce-nsemna exact „la toţi dracii” şi „capului ăla pătrat”. Aşa că, pe un ton calm, un calm care îl costa mult, Bilten rosti printre dinţi:

— Răspunde dispecerului de la Consiliul Suprem de Coordonare că sinteza va ajunge la timp. Spune-i lui Pedro s-o expedieze chiar acum. Şi dirijează spre el toate comunicările ce vor mai sosi în următoarele două ore. E clar?

Perfect clar, profesor Bilten, mulţumesc. Să nu vă deranjez totuşi pentru a vă comunica executarea dispoziţiilor şi…

— Nu!!

— Şi eventualele perturbaţii ce se pot ivi în…

— Care perturbaţii?! Ce perturbaţii?!

— Asistentul dumneavoastră Pedro mi-a indicat de asemenea să nu-l deranjez, cu excepţia unui eventual mesaj din partea Rozei Link.

Bilten înghiţea tocmai un calmant, fu cât pe-aci să se-nece, rosti însă pe un ton aproape angelic:

— Deranjează-l totuşi pe asistentul meu Pedro! Te rog! Şi lasă-mă odată să lucrez! încheie el înfuriat, decuplând şi interfonul de rezervă.

Efectul calmantului era nesperat de rapid, Bilten simţi o vagă amorţeală a maxilarului şi descoperi abia acum că în dimineaţa asta se afla pe o insulă mirifică, probabil undeva în Pacific. Cel puţin asta era suma senzaţiilor primite; prin ferestrele imense ale camerei circulare de lucru i se oferea un peisaj luxuriant, frunzele mari ale bananierilor se legănau liniştitor, liniştitor era şi zbuciumul acela al valurilor dantelate ce mângâiau ţărmul cu nisip auriu. În nări simţea aerul înmiresmat de florile exotice, viu

colorate, care lăsau impresia că pot fi atinse, briza uşoară a serii „adia” liniştitoare şi ea, în simfonia de culoare a amurgului havaian.

Totul era trucaj. Un trucaj ingenios conceput, măiestrit executat, biroul lui se afla de fapt la cel de-ai treizeci şi doilea nivel subteran din inima Africii.

Asta fusese” surpriza”, prima surpriză a noii lui secretare; ideea amenajării moderne a biroului său îi aparţinea, fusese săvârşită chiar în a doua zi după „preluarea postului”.

Atunci Bilten începuse prin a fi consternat. Intrase apatic pe uşa binecunoscutului său birou auster, rămăsese pur şi simplu cu gura căscată, vocea de catifea îl lămurise cu candoare, parcă surâzând, că în programul ei stabilit prin proiect intrau şi „mici surprize plăcute” de acest gen, făcute după analizarea celor mai noi prospecte de ergonomie. Şi-i precizase că peisajul – cel de atunci era un peisaj mediteranean – poate fi schimbat, la o simplă apăsare de buton „ „în funcţie de dispoziţia psihică personală”, cu altul montan, saharian, havanian... ori venusian!

Bilten se nimerise într-o proastă „dispoziţie psihică personala” şi în ziua aceea. În afară de asta, era din fire conservator sau, cum bombănea Pedro, „dispunea de un spirit critic extrem de ascuţit faţă de cam toate iniţiativele ce nu-i aparţineau”. În consecinţă, „mica surpriză plăcută” îl deranjase grozav, se obişnuise de ani cu biroul lui, cu pereţii aceia fumurii care, era ferm convins, îl ajutau foarte bine să *se* concentreze. Aşa că decuplase imediat „mascarada ambiantă”, se apucase de lucru burzuluit, se încrâncenase să repete timp de câteva ore un experiment, fără să poată finaliza nimic. Apoi curiozitatea sa nativă învinsese, cedase ispitei şi se amuzase trecând în revistă setul de „tapete relaxant-stimulative”, cu care în două zile se obişnuise în mod nebănuit.

Acum însă efectul secundar al sedativului se anunţa a fi alarmant de puternic, aşa că Bilten acţionă dispozitivul de reglare, leneşul crepuscul havaian se topi într-un tonic peisaj de iarnă siberiană, cu viscol care-i „troienea fereastra”.

Renunţă pentru moment la găsirea soluţiei, trase o mapă din teancul lucrărilor de diplomă care dormitau pe masa de lucru, răsfoi cele câteva file cu un aer distrat. Se strâmbă. Era cea de-a şaptea de acest gen pe care-o citea. Da, *şapte* din cele nouă lucrări corectate până acum se refereau, nici mai mult nici mai

puţin, la „Proiectul Argos”! Studenţii ăştia din ultimul an erau complet lipsiţi de o elementară decenţă, se vârau unde nu era cazul, cu o îndrăzneală care începea să semene a insolenţă!

Mai întâi, detaliile Proiectului Argos erau secrete; oricum, nu fuseseră făcute publice în niciun fel. Ei bine, studenţii lui le cunoşteau; în amănunt.

În al doilea rând, Proiectul Argos se afla de trei ani pe masa Comisiei speciale a Consiliului Suprem de Coordonare. Era cel mai grandios proiect de investigare a spaţiilor extrasolare, în mult discutata teorie a spaţiilor paralele, avea la bază teza, de-o temeritate aproape năstruşnică, a colectivului profesorului Kund. Potrivit acelei idei, pe care Bilten o considera în mod declarat utopică, exista *practic* posibilitatea ca în *următorii ani* omenirea să poată *trece* dintr-un spaţiu în altul, sfidând *orice* distanţă, *pe altă cale decât cea a vitezei.* Se elaboraseră deja proiecte ale „rampelor Marelui Salt”, lui Kund îi fusese pus la dispoziţie unul din cei mai convenabili asteroizi, pe care echipe de şoc sub conducerea lui Cell Anx, cel mai mare arhitect constructor spaţial, îl transformaseră într-un grandios laborator de cercetare. Centrul Solar de Securitate se amestecase bineînţeles şi-aici, interzisese efectuarea pe Terra a experimentelor premergătoare.

Aproape de la o zi la alta, acel Kund, unul din puţin străluciţii studenţi din tinereţe ai lui Bilten, se trezise principalul conducător al splendidului, ultramodernului, al celui mai mare laborator extraterestru spre care începuseră să migreze cercetători cunoscuţi din toate bazele de investigaţii ale Sistemului solar.

Chiar lui, numai în ultimul an, îi fugiseră trei asistenţi, părăsindu-l „cu multe regrete”, măgarii, ca şi cum ar fi murit…

Conflictul cu fostul său student se iscase însă înainte de amenajarea laboratorului extraterestru, debutase într-o seară ploioasă, când lui Bilten, chemat de urgenţă la Consiliul Suprem dă Coordonare, i se pusese deschis o întrebare neplăcută: dacă Universitatea Delphi, pe care o conducea sub aspectul cercetărilor ştiinţifice, poate asigura „personalul navigant şi de contact” pentru Proiectul Argos? Personalul navigant şi de contact urma să fie format din computere ultraperfecţionate – Centrul Solar de Securitate îşi vârâse codiţa şi-aici, interzicând în mod ferm îmbarcarea oamenilor – computere a căror

principală problemă discutabilă era aceea de a putea recunoaşte şi intra în contact cu „alte forme de viaţă posibile în univers”!

— Proiectul Argos este o glumă proastă, începuse melodic Bilten. Asta în primul rând.

Şi-atunci, din dreapta lui Kund, care se mulţumise să surâdă în mod condescendent, se ridicase o femeie încă tânără, cu păr roşu şi ochi verzi, asistenta principală a lui Kund, care intervenise pe un ton sec, uşor sincopat, parcă asemănător cu cel al actualei lui secretare, minus catifelarea vocii:

— Iertaţi-mă, profesor Bilten, dar în primul rând nu aţi fost invitat aici pentru a vă expune părerea asupra proiectului *nostru.* Vi se cere să răspundeţi concret, da sau nu, dacă Universitatea Delphi e în măsură să asigure…

Urmase o discuţie „foarte aprinsă”. Bilten călătorise prost, întrerupsese pentru „întrevederea” aceea nişte experimente de mare însemnătate pe care le visa de doi ani. Fără intervenţia repetată a primului adjunct al Consiliului Suprem de Coordonare, dezbaterea ştiinţifică ar fi sfârşit rău de tot. De fapt, nici aşa nu sfârşise grozav, în final, Bilten aruncase cu sarcasm:

— Pot spune că la ora actuală cercetătorii Universităţii Delphi sunt în măsură să pună la dispoziţia Consiliului Suprem de Coordonare proiectele celor mai perfecţionate ordinatoare, cărora li se pot implanta programe decizionale de mare fineţe, pentru situaţii neprevăzute. Vă anunţ însă că Universitatea Delphi *nu* este în măsură – să cunoască toate formele posibile de viaţă existente în” spaţiile paralele sau neparalele”, singurul lucru de care vă pot asigura e că *nimeni* în univers nu e în stare să cunoască aşa ceva.

Unicul rezultat pozitiv cu caro se soldase dezbaterea aceea, absolut puerilă după opinia lui Bilten, fusese că Universitatea Delphi se alesese cu cele mai mari fonduri suplimentare de energie pe care le primise vreodată. Aspectul neplăcut al situaţiei – nu se putea, bineînţeles, fără să apară şi un „revers al medaliei” – fu acela că tot Consiliul Suprem de Coordonare numise şi o Comisie specială care să se ocupe de” ansamblul cercetărilor” şi în care fuseseră incluşi opt din cei mai buni savanţi programatori prospectivişti ai Centrului Solar de Securitate. Aşa cum intuise Bilten din prima clipă, Comisia

specială începea în secret o cercetare similară cu a lor, fapt stupid de neeconomic. Nemaiîntâlnit în ultimele decenii. Bilten căutase dovezi, obţinuse câteva, se declarase jignit. I se dăduseră o serie de asigurări că n-are motive, se pusese pe lucru întărâtat, colectivele de cercetători pe care le conducea obţinuseră în scurt timp rezultate spectaculoase, printre care desăvârşirea computerelor U cu membrane biologice de mare eficienţă precum şi testele experimentale asupra „modalităţilor de intrare în contact cu probabilele forme de viaţă galactică raţională”. Nu-l mai deranjau deci investigaţiile Comisiei speciale, nici „bâjbâielile stohastice” ale asistentei lui Kund, ciberneticiana cu ochi verzi şi păr roşu, care se apucase în taină să le facă o „concurenţă neloială”, invitând totodată discret cercetători talentaţi, tineri cei mai mulţi, din principalele centre universitare, „în vizite de informare” pe laboratorul spaţial; unde cei mai mulţi rămăseseră; hipnotizaţi parcă de nemaipomenitul „Palat al ştiinţei”.

Iată însă că acum studenţii săi, unii chiar din primii ani, îşi permiteau să-i „concureze” şi ei pe cei mai mari savanţi ai Sistemului solar. Veneau cu proiecte de superordinatoare U, în care era prevăzută implantarea de baterii informaţionale de maximă complexitate, ce ţinteau practic să înlocuiască Omul „în contactele posibile cu orice formă de viaţă inteligentă existentă în Univers”!

Lucrarea de diplomă pe care-o avea acum în faţă era din această categorie, i se părea lui Bilten fără sens, soluţia nerealizabilă. Codifică totuşi rapid formula finală a lucrării după un sistem propriu, o introduse în calculator pentru verificare, aşteptă răspunsul surâzând sardonic. Era şi a şaptea lucrare de acest gen pe care urma s-o respingă. Cumva trebuia să li se mai scurteze năsucul puştanilor obraznici care se apucau de probleme ce-i depăşeau realmente.

— Negativ! Veni prompt răspunsul.

Bilten începuse deja să caligrafieze un R superb pe prima pagină a lucrării de diplomă, când auzi în dreapta sa hârâitul ciudat al ordinatorului de control, privi nedumerit şi încremeni.

— RĂSPUNSUL SE ANULEAZĂ. ANULEZ RĂSPUNSUL, insistă ordinatorul parcă bâlbâindu-se emoţionat şi pe ecranul dreptunghiular se putea citi în clipa următoare: POZITIV. REZULTATUL ESTE POZITIV.

Bilten avu senzaţia că viscolul „de-afară” se înteţise brusc, se ridică fără să ştie de ce în picioare, stinse stimulatorul ambiant, se opri în faţa ordinatorului, în mâini cu lucrarea pe care începuse să scrie Respins. Dacă soluţia era bună, autoarea ei, o studentă din anul întâi, era!…

Realizase ceva… imposibil de conceput! Ceva care, dacă prin absurd ar fi fost realizabil, însemna că cealaltă soluţie, Soluţia pe care o visase, pe care-o căutase el cu înfrigurare de patru zile… devenea „îmbătrânită înainte de-a se naşte, inutilă… ca o măsea stricată.

Crispat, Bilten introduse problema în cele două superordinatoare şi începu imediat să elaboreze o altă codificare a formulei finale, pe sistemul de verificare clasic.

— Profesor Bilten!

De data asta nu era vocea catifelată. Era Pedro al cărui chip de regulă jovial apăruse acum pe ecranul videofonului. Azi însă expresia feţei lui Pedro era de-a dreptul nătângă, urechile cam prea depărtate de cap ale asistentului se lăsaseră parcă, vocea marca o stare de emoţie deosebită.

— Ce este? Ce doreşti? izbucni preventiv Bilten.

— Veniţi, vă rog. Veniţi urgent în ea… în camera numărul unu!

— De ce naiba?

— …A dispărut… A dispărut bobina cu sinteza pe relaţia Q-4, pentru Consiliul Suprem de Coordonare.

Bilten calcula de zor, recepţionă abia când termină codificarea, o introduse în calculatoare, îi veni să râdă. Ridică totuşi ochii, întâlni privirea lui Pedro în care licărea un soi de disperare, încercă să se autoliniştească spunând repede:

— Fleacuri! Am pus-o eu ieri în seiful H, pe raftul din mijloc.

— Nu este. În niciun seif, am căutat peste tot.

— Cum?! strigă Bilten. Nu mai aşteptă însă răspunsul. Alergă înfuriat spre uşă. Năvăli în ciuda interdicţiilor medicale în liftul ultrarapid, pronunţă „Nivel patru”, zbură aproape treizeci de etaje cu braţele încleştate în curelele de amortizare, pătrunse în fugă, cu inima bătând să-i spargă pieptul în antecamera Băncii de date, undo Pedro aştepta cu un aer pleoştit, prăbuşit în scaunul din faţa videofonului de la care îl chemase.

— Delirezi?!

Pedro ridică din umeri, expresia feţei sale era mai elocventă decât orice răspuns, îl urmă pe Bilten, care atinsese deja cu

inelul magnetic siguranţa uşii masive, formă cifrul, pătrunse în camera blindată, în pereţii căreia se vedeau implantate cele 24 seifuri înguste de numai o palmă. Singur H era deschis. Pe raftul lui din mijloc, exact în locul unde-o lăsase Bilten cu a zi în urmă, bobina albăstrie, ovoidală, imposibil de confundat a sintezei cercetărilor pe relaţia Q-4 aştepta, unica bobină în tot seiful. Bilten o luă în palmă şi se răsuci agresiv spre asistentul din dreapta lui.

— Asta ce crezi că e? Ou de potârniche?

Fără îndoială, despre trăsăturile feţei lui Pedro în clipa aceea s-ar fi putut spune multe, Bilten o calificǎ scurt ca fiind „complet tâmpă”. Omul privea bobina ca pe-o minune, întinse mâna încet, o atinse cu degetul mijlociu, şi-l retrase ca şi cum s-ar fi fript, păru că se va prăbuşi pe podea, îngăimă privind spre Bilten cu ochi de-a dreptul speriaţi:

— Nu era… Acum câteva minute… Nu era acolo!

— Ascultă! începu Bilten spumegând. Dacă vrei un concediu de odihnă în care să-i faci întâmplător o vizită asistentei lui Kund, pe ciobul ăla vagabond…

— Nu era! ţipă Pedro cu o nebănuită convingere. Vă spun că nu era acolo! Iar în camera asta nu a intrat nimeni, am stat cât am vorbit cu dumneavoastră în dreptul uşii, nimeni n-a putut să pună bobina la loc! Şi nu era în seif, am cercetat fiecare raft din fiecare seif de două ori! Iar seifurile le-am lăsat închise, îmi amintesc perfect!

— Calmează-te, făcu Bilten plictisit. Nu-i nimic extraordinar, uită-te în spatele tău cine-a făcut aiureala asta. Vom afla imediat de ce.

Pedro întoarse capul nedumerit. Lângă uşa care se închisese automat după intrarea lor, stătea în picioare un robot umanoid, pe care îl foloseau rar, doar pentru transportul unor seturi mari de bobine. Din motive de securitate, având în vedere valoarea informaţiilor pe care le transporta, ciborgul era păstrat în camera aceasta. Bilten se opri în faţa lui, întrebă sec:

— Ai umblat în seif?!… T-40, ai umblat azi în seiful H?

Niciun răspuns.

Bilten deschise dintr-o mişcare pieptul robotului, privi tabloul de control. Ciborgul era în poziţie de repaus, contactul de lucru fusese scos…

În cameră se mai aflau doar trei ordinatoare, dar din tipul

imobil, erau simple aparate de codificare şi decodificare a datelor. Un om sau măcar un copil care să se ascundă în camera asta era de neconceput, de altfel cifrul uşii acestei bănci de date îl cunoşteau doar ei doi.

— Deci nu el, şopti Pedro şi adăugă disperat: Atunci… Cine, atunci?

Bilten începu să se îngrijoreze. Dacă Pedro ajunsese să aibă halucinaţii de un asemenea grad, era grav. Şi părea să fie vorba de-o criză puternică, omul acesta…

Dar dacă totuşi… ce spunea el era adevărat?

Aberaţie! Bobina nu se putea face nevăzută, nimeni nu ar fi putut intra aici, robotul umanoid nu putea trece „din proprie iniţiativă" în poziţia de lucru şi reintra în starea de repaus… Bine, dar în cazul acesta…?!

— Se-ntâmplă, oftă Bilten pe un ton ce s-ar fi vrut consolator. Ai lucrat prea mult în ultimul timp.

— Imposibil! strigă Pedro şi, în încăperea goală, cu pereţii din aliaj ultradur, strigătul lui căpăta o rezonanţă de-a dreptul stranie. Ieri mi-am făcut controlul psiho, totul era perfect normal, este *imposibil* ca de ieri până azi să nu mai ştiu ce fac!

Bilten nu răspunse, introdusese deja bobina în aparatul de verificare, gândindu-se cu groază că mesajul – sinteza care trebuia expediată urgent Consiliului Suprem de Coordonare – ar fi putut fi şters… *de cineva*! Începeau să-i treacă acum prin minte cele mai stranii posibilităţi, starea de tensiune emoţională a lui Pedro i se transmisese în mod inexplicabil, îşi amintise de fapt că într-unul din buletinele informative ce-i parveneau săptămânal, la capitolul ultim, era inserată o întâmplare aproximativ similară, dispăruse de asemenea o bobină care apăruse apoi ştearsă.

Acul ultrasensibil de control descrise un cerc pe mijlocul suprafeţei ovoidale. Nicio perturbaţie semnalată, bobina era intactă, nu fusese ştearsă, nici măcar decodificată de la înregistrare.

— Repetă controlul psiho! mormăi Bilten abordând un aer plictisit şi ieşi din cameră cu paşi zmuciţi.

*

Nu, poemul „nu ieşea" şi pace! Teo Tern se îndreptă de sale strâmbându-se, durerea îi amintea recomandarea medicului de a urma un tratament plicticos. Îşi amânase plecarea la staţiune

doar pentru a termina nenorocitul ăsta de poem care… ajunsese să-l urmărească şi în somn! Şi uite că poemul, finalul poemului…

În dimineaţa asta fusese convins că are să-l termine, se simţea inspirat! Intrase în birou cu o tonică stare de spirit, dispusese să-i fie trecute adjunctului său lucrările care aveau să sosească, se apucase să dicteze cu febrilitate, totul păruse să meargă din plin! Şi poftim ce ieşea din nenorocita asta de maşină, versuri decolorate, blegi ca nişte frunze opărite. Care. Dacă le-ar fi trimis, i-ar fi fost refuzate din nou.

De vină era fără îndoială ceaţa care se lăsase. Poate că totuşi ar fi fast mai bine să plece în staţiune, cu clima asta nu se putea acomoda nicicum. Greşise venind aici, iar pentru poezie, era ştiut…

— Iertaţi-mă că vă deranjez.

Teo Tern mototoli coala, se răsuci spre videofon, recunoscuse vocea acrişoară, sâcâitoare a lui Ians Iason. Mormăi:

— Nu mă deranjezi, presupun că-i vorba de ceva important!

Dacă totuşi ar fi luat-o de la cap, acum cât ideea îi era proaspătă-n minte? Ideea finalului era totuşi splendidă! Realiză că Iason îi tot explica ceva despre o lucrare ce trebuia arhivizată „neapărat” până a doua zi.

— Bine, bine, lasă-mi documentarul când pleci. Am să rezolv eu totul după amiază… Mai e ceva?

— Ar mai fi… Bobina din setul nou, 306.

— Ah. Da! Am s-o caut.

Era o înregistrare cam ciudată bobina aia, o selecţie de microinterviuri luate în urmă cu un an şi ceva unor piloţi ce reveneau din călătorii spaţiale îndelungate. Ceruse bobina s-o studieze în scopul descoperirii unor surse de inspiraţie, munca pe care-o făcea el nu-i oferea deloc teme eroice.

Numai că nu-i prea folosise nici bobina. Îşi amintea din proiecţiile pe care le urmărise figurile oamenilor aceia ce reveneau pe Pământ: una mai ales îi rămăsese uimitor de clară, faţa prelungă, uscăţivă a unui bărbat tânăr, Glad Selv, care părea să-i sintetizeze pe toţi ceilalţi. Ochii mari gânditori cumplit de (rişti ai pilotului înalt care se întorcea dintr-un fel de „Odisee spaţială” erau cumva obsesivi Dar nu era, nu. Nu era deloc ce-i trebuia lui! Glad Selv nu avea privirea unui erou, iar el de aşa ceva avea nevoie; nu de atletul ăla cu privire melancolic posomorâtă care răspundea sec, morocănos, fără pic de

entuziasm…

Ce putuse face cu bobina?! O pusese undeva, naiba ştia unde, Ians Iason îl agasa din două-n două zile întrebându-l de ea, se uita şi acum la el cu un aer interogativ, aşteptând!

— Mai e ceva, Iason?

— Nu… Adică, aş fi vrut să termin azi cu clasarea setului 306. Dacă aţi fi găsit-o…

— Am s-o caut din nou! În definitiv, dacă s-a rătăcit, vom mai cere o copie. Şi, de fapt, nici nu ştiu la ce ne trebuie bobina aia?… În fine, în fine, am s-o caut!

Ians Iason bombăni un fel de răspuns ori salut neclar, era un tipicar grasul ăsta de Iason, ecranul videofonului se stinse.

Teo Tern se instala cât mai comod în faţa maşinii, gata să dicteze din nou, rămase aşa un timp, constată că-şi pierduse total inspiraţia. Unde dispăruse „finalul eroic”!? Glad Selv! De ce-o fi avut totuşi Glad Selv privirea aceea?

Tern trase distrat unul din sertarele minuscule ale mesei de lucru, mâna dibui după cutiuţa de pilule stimulative, dădu peste… Bobina! Bobina cu care-l pisa Ians Iason de-o săptămână se afla aici. Singurul lucru de neînţeles era că… ieri, da, ar fi putut să jure că răscolise după ea şi în sertarul acesta! Nu încăpea îndoială, devenise nespus, de distrat în ultimul timp; de când lucra la noua variantă a poemului. Poemul, poemul! Hotărî că în noaptea care urma trebuia „să-l dea gata” neapărat! Apăsă deocamdată pe o clapă şi anunţă plat:

— Iason, am găsit bobina.

*

O oră mai târziu, după ce expediase sinteza pe relaţia Q-4 spre Consiliul Suprem de Coordonare şi trecuse prin laboratoarele pe care le conducea personal, Bilten îşi aminti de lucrarea de diplomă pe care începuse s-o verifice, reveni în biroul său cu senzaţia că reîncepea să-l agaseze măseaua, dădu cu ochii din uşă de răspunsul ambelor computere care rămăseseră în stare de lucru.

— Pozitiv.

— Pozitiv.

Dar asta nu era tot, în clipa următoare auzi o voce pe care iniţial nu o recunoscu. Din videofon îl privea totuşi Pedro, care acum zâmbea larg, un zâmbet ce lui Bilten nu-i plăcea deloc.

— Nu sunt nebun! începu Pedro ameninţându-l cu degetul. Nu

sunt nebun, profesor Bilten, doctorul m-a cercetat până acum zece minute, minuţios, m-a declarat apoi absolut normal. „Un aiurit cu sistem nervos de invidiat”, este expresia lui.

— I-ai spus… cum „a dispărut şi reapărut” bobina?

— Bineînţeles. Cred că doctorul e nebun, a pufnit în râs, zice că mi-a făcut o farsă cineva. Farsă la banca centrală de date!

Asta era totuşi o ipoteză cât de cât logică, oricum demnă de luat în consideraţie, unul din asistenţii săi făcea experienţe de telechinezie. Dar era plecat la o conferinţă. De două zile, în Alaska! Şi era dintre cei care nu intraseră măcar o dată în banca aceasta de date.

— Am să vă spun însă ceva, profesor Bilten, dacă staţi jos. Luaţi loc, e mai bine, ascultaţi-mă, râse Pedro.

Bilten simţi din tonul exagerat de calm al asistentului că era mai înţelept să-l asculte, se aşeză, riscă totuşi o glumă:

— A dispărut seiful din perete?

— Nu seiful! Nu seiful, repetă ca un om beat Pedro. Seiful este la locul lui, preciză Pedro apăsat. Dar… T-40 a dispărut.

— Ce-ai spus?

— Da, profesor Bilten, era în poziţie de repaus, am verificat amândoi, nimeni nu l-a putut activa, nimeni n-a pătruns în banca de date după noi, dar… ciborgul a dispărut! A dispărut, înţelegeţi, *s-a făcut nevăzut!* Ori „a trecut în altă dimensiune”, oricum în camera blindată nu e, am chemat martori. T-40 s-a evaporat! izbucni Pedro în râs, un râs care dovedea fără îndoială că de data asta omul suferise indiscutabil un şoc.

Pe ecranul celui de-al doilea videofon apăru faţa supărată a şefului serviciului zonal de securitate.

— Profesor Bilten, v-am rugat să mă anunţaţi când folosiţi ciborgul T-40 pentru mesaje speciale. V-am rugat de câteva ori, am şi eu informaţiile şi dispoziţiile mele, protestă vexat şeful serviciului de securitate.

— Unde e? Articulă moale Bilten, nemaiînţelegând nimic, însemna că, prin absurd, ciborgul „apăruse” undeva în afara camerei blindate, fusese văzut, se presupunea că ar fi fost trimis de ei să ducă un mesaj. Cine dracu îl pusese în mişcase? Cum?!

— Sunt informat că a ieşit acum câteva minute pe poarta de serviciu numărul trei! Singur!

— Opriţi-l! exclamă spontan Bilten. Prindeţi-l! strigă el şi,

mirându-se de ce prostii era în stare să spună, adăugă: A fugit!

— Nu-mi arde de glume! făcu iritat celălalt, iar în videofonul alăturat Bilten auzi râsul în hohot, cu ceva strident, vecin demenţei, al lui Pedro.

— Prindeţi-l imediat, e vorba de o dereglare cu consecinţe imprevizibile! izbucni Bilten, neputând înţelege de ce simţea că era grav, totul, fără să-şi poată imagina însă în niciun fel cum un robot, un blestemat de ciborg poate trece singur în stare de lucru. Era o idee la fel de absurdă cu aceea de a-şi imagina că cele două videofoane ar fi început să danseze pe biroul său.

În clipa următoare cele două videofoane nu începură ce-i drept să danseze, dar se stinseră simultan.

— *Avarie de gradul trei la Blocul energetic central*! auzi Bilten în interfonul pe circuit special. *Avarie de gradul trei, pericol pentru sectoarele doi şi patru, trecem pe măsurile de* siguranţă, *pericol, ocupaţi-vă fără panică locurile stabilite!*

Bilten sări ca ars, se izbi în uşa ce refuza să se mai deschidă automat, ieşi în hol, lifturile erau şi ele blocate, începu să urce în fugă, câte trei trepte, spre nivelul 20, unde se afla aşa-zisa Cameră X – centrul de corelare a echipelor de intervenţie – blestemându-şi în gând ideea de a-şi muta camera de lucru la un nivel atât de scăzut. Numai că... În cei zece ani de când conducea munca de cercetări în Universitatea Delphi, Bilten nu intrase în Camera X decât o dată. Când se făcuse o alarmă de exerciţiu, niciodată nu bănuise... Acum...

Întreruperea bruscă a fluxului energetic în sectoarele doi şi patru, unde se făceau experimente pe relaţia timp-spaţiu, putea însemna... o catastrofă nemaiîntâlnită; care era posibil să survină... dintr-o clipă în alta. Se lucra acolo cu gigantice fluxuri energetice, rezervele cave intraseră în funcţiune, fuseseră cuplate adică automat, aveau să fie absorbite în cel mult o sută de secunde!...

Nimeni nu considerase ca fiind posibilă o avarie la blocul central energetic, sistemele de siguranţă erau acolo triple, considerate imposibil de avariat concomitent... Şi totuşi – o întâmplare era exclusă – *cineva* reuşise să avarieze blocul central energetic!

În momentul următor lumina se stinse. Bilten se împiedică, se prăbuşi, rămase nemişcat pe scările reci de granit, cu inima bătându-i înnebunitor, aşteptând, înţelegând că el cel puţin nu

mai avea nimic de făcut, imaginându-şi totodată, cu o înspăimântătoare claritate, imensa ţâşnire spre înalt care avea să proiecteze cele 40 niveluri subterane ale laboratoarelor Universităţii Delphi spre cerul însorit al Saharei…

O secundă; două; trei…

Apoi Bilten zări, sau i se păru că zăreşte, nu mai era în stare să fie sigur de nimic – ceva ce părea a fi o pată de lumină, vag viorie, de mărimea unei mingi de ping-pong, care… plutea, da, plutea, trecu pe lângă el, cu repeziciune, prelungindu-se deasupra balustradei scărilor, dispăru grăbită în sus.

Asta ce mai era?…

Delira?… De-li-ra!?!…

II – UN SENTIMENT ANACRONIC

O dată cu întunericul se lăsa frigul. Teribilul frig cosmic ce se strecura cu iuţeală reuşea să pătrundă chiar prin pereţii dubli ai microtanchetei de explorare. Glad Selv îşi încheie fermoarul costumului, consultă maşinal acele fosforescente ale tabloului de bord, constată că întârziase. Și simţi cuprinzându-l, ca întotdeauna când trebuia să se grăbească pentru a ajunge la bază, un sentiment de inexplicabilă panică.

Inexplicabilă? Nu. De vină era asemănarea; fantastica asemănare dintre pustiul asteroidului acesta straniu – ce avea să devină, poate, cel de-ai şaptesprezecelea mare laborator spaţial – şi… pustiul *celălalt!*

Celălalt”! Era desigur ridicol, dar evita să rostească măcar în gând numele asteroidului *acela;* unde îşi risipise cinci ani din viaţă. Probabil şi cei mai buni; cei ce *ar fi putut fi* cei mai buni ani ai săi…

În ciuda oricărei autolinişti raţionale, subconştientul său îi crea… *certitudinea* că, asemenea unui uriaş animal viclean, veşnic lacom, care-l pândea, câmpul acesta albicios, îngheţat, cu bizare umbre ascuţite ca nişte cioburi lungi, cenuşii-verzui, încerca să-l reţină, să-l prindă, să-l înşface şi să-l mistuie clefăind mulţumit într-una din crevasele lui.

De ce insistase totuşi să vină aici?… Asta era o întrebare.

De ce rămânea?!…

„De ce, de ce. De ce?” îi trecu prin minte, o frântură de melodie era, un cântec la modă, ceva mai puţin stupid decât altele…

Aproape împotriva voinţei, instinctiv parcă, mâna lui Glad căută maneta grupului energetic de rezervă, cuplă, vehiculul începu să execute salturi scurte peste crestele neregulate, gonind, tot mai repede, pe drumul cunoscut. Spre bază!

Cu mâinile încleştate pe comenzi, crispat, inutil crispat în scaunul foarte comod, cu spătar mult lăsat pe spate al vehiculului. Glad urmărea cu privirea fuga aceea pe urmele fasciculelor alb-gălbui de lumină, salturile devenite acum prelungi, sfârşite în plonjeuri ce estompau aproape contactul cu solul, pe care microtancheta le executa nesocotind parcă legile universale.

Glad respiră apoi uşurat. În depărtare, surâdeau prietenoase sclipirile multicolore ale bazei. Se apropia tot mai mult de ele. Avea să predea rezultatele măsurătorilor, filmele şi probele culese, urma să se retragă apoi în camera lui, să se cufunde în somn… ca într-un lichid cald, binefăcător.

*

Parcă ei i-ar fi displăcut bărbaţii îndrăzneţi! Pal Pent devenise însă şi înfumurat! Şi neparolist, şi neserios! Era a treia întâlnire la care nu venise, scuzându-se cu motive de-a dreptul ridicole.

Delia Dyn deschise ecranul central al celui de-ai doilea ordinator pe care-l verifica, remarcă dintr-o privire că totul era în ordine, trecu la următorul, gândindu-se că lui Pal merita să-i facă” o mică figură”. Faptul că ea lucra aici, la unul din puţinele sectoare banale ale Bazei 12 nu-i dădea dreptul acestui Pal Pent să se poarte aşa!

Şi, în definitiv, munca ei era la fel de importantă ca oricare alta, după cum spunea Kund. „Totul pe baza aceasta este demn de a intra în istorie!” îşi aminti Delia cu ochii la sulele de cilindri divers coloraţi care se înghesuiau pe banda transportoare spre aparatul de triere. Poftim, erau aici chiar şi mesajele Consiliului Suprem de Coordonare sau ale unora dintre marile universităţi pământene! Ce-i drept, nu-i erau adresate ei, ci profesorului Kund, sau Ritei Gay. Dar ea, ea, Delia Dyn, răspundea de primirea şi expedierea tuturor acestor mesaje într-un timp optim!

Remarcă în dreapta silueta lui T-37, ciborgul destinat „s-o ajute”, şi pe care nu-l putea suferi. Voia probabil să-i comunice iarăşi ceva. O scotea din sărite zilnic cu întrebările lui neroade, căutând „să se facă util”! De ce naiba nu-i dădeau cu ciborg

modern, o lăsau în compania namilei ăsteia care mai mult o încurca şi care ar fi trebuit scoasă din uz, ori trimisă la reprogramare de opt luni. Se vede că şi repartizatorul aparatajului cibernetic aprecia – probabil ca şi Pal Pent – că pentru munca ei era bun şi-un T-37. Îl ignoră cercetând atentă programul celui de-ai patrulea ordinator selectiv, auzi în dreapta acel soi de mormăit bătrânesc prin care T-37 căuta să-şi facă simţită prezenţa.

— Ce este? făcu nervoasă Deli.

— Am reuşit! Articulă cu o nuanţă parcă de satisfacţie T-37.

Deli realiză abia acum că, de aproape trei ore, ciborgul se chinuise să decodifice un mesaj, deşi ea nu-i ceruse s-o facă. Acţiona încă „în virtutea obişnuinţei”. Până la venirea ei fusese specializat pe asemenea operaţii şi… Ea nu-l întrerupsese, era mulţumită când îşi făcea de lucru cu ceva, fără s-o sâcâie.

— Foarte bine că ai reuşit, dar ce-i ăla?

— Un mesaj de tip K.

— De tip K?! Se alarmă Deli.

— Da! Era supracifrat într-un sistem foarte complex, dar am reuşit, repetă ciborgul cu aceeaşi notă de satisfacţie şi Deli se enervă, se înfurie pe T-37, pe programatoarea care lucrase cu el înainte, mesajele de tip K trebuiau decodificate numai de cei cărora le erau destinate.

— De ce? Cum l-ai descifrat? Uf, ai să mă înnebuneşti! Cui îi era adresat mesajul?

— …Mesajul… Lui Pal Pent.

— Cui?! tresări Deli. Privi faţa veşnic imobila a ciborgului, repetă pe un ton inutil ridicat: Cui ai spus?!

— Lui Pal Pent. Până când a lucrat aici Anda, mesajele de tip K îi erau adresate ei. Anda îmi dădea întotdeauna să le decodific. Mă şi ajuta, explică T-37.

Deli luase în mână banda îngustă de un verde crud al maşinii de decodificai, o cercetă uimită. Indicatorii iniţiali ai mesajului erau… ai Centrului Solar de Securitate.

Aşadar… Aşadar Pal… şi probabil Anda…

Deli strânse în pumn banda verde, conştientă că nu trebuia să citească mai departe, înţelegea acum subit cauza comportării lui Pal… acest Pal Pent care nu-i spusese nimic, nici ei. De-asta era deci atât de preocupat în ultimul timp!?… Cu ce? Despre ce putea să fie vorba în mesaj? Ce naiba putea să-i spună ea

acum?!

Era o situaţie pur şi simplu idioată. Pal şi-ar fi putut închipui… ea îi făcuse o mică scenă de gelozie încă din prima zi când se cunoscuseră, şi-ar fi putut închipui că nu T-37 a decodificat mesajul, ci… Şi ce-i putea spune acum. Imediat, zevzecului ăsta de tinichea din dreapta ei, care aştepta parcă să fie felicitat?!

— Reţine, T-37! Unu! Să nu mai decodifici decât mesajele pe care ţi le indic *eu!* Doi! Şterge-ţi din memorie tot ce ţine de dispoziţiile de lucru care ţi-au fost date anterior venirii melc! Trei! Fă-mi legătura *numaidecât* cu Pal Pent!

— …Pal Pent a plecat.

— Cum?

— Pal Pent a plecat. E în drum spre Terra. Am vrut să-l anunţ, dar a plecat acum şapte ore şi 12 minute pe o navă „Lambda”.

Plecase? Fără să-i spună o vorbă?! Spre Pământ? Ce cuprindea mesajul?

Cu un sentiment incert de vinovăţie, Deli deschise palma, citi, mesajul era extrem de scurt: „Se aprobă revenirea imediat pe Terra”.

Asta era tot? Pentru ce trebuise supracifrat un mesaj atât de banal? Şi Pal Pent plecase… plecase fără să mai aştepte mesajul acesta… de ce? De ce?!

Deli făcu rapid legătura cu dispeceratul zborurilor interplanetare, întrebă scurt:

— Unde e acum Pal Pent? Ce orbită, distanţă, cum pot intra urgent în contact cu el?

Figura lungă a dispecerului de serviciu al bazei se făcu parcă mai lungă, anunţă bâlbâindu-se, cu-o ridicare din umeri:

— Asta… am vrea să ştim şi noi. Nu, nu mai e. Nava „Lambda” în care era… a dispărut de pe orbită!

*

În camera ecluză Glad Selv scăpă de costumul greoi de protecţie, trecu prin sala îngustă a duşului de unde, îmbrăcă din mers alt costum, cel mătăsos, odihnitor, de un oranj cald al investigatorilor de suprafaţă, aşteptă apatic în fața ecranului de control deschiderea uşii masive.

Se simţi mai relaxat abia în culoarul lung, cu ascunse lumini albăstrii. Dincolo de peretele transparent din stânga se distingeau compartimentele laboratoarelor automate; funcţionând reconfortant, ireproşabil ca un imens mecanism de

ceasornic.

Se opri în faţa dispeceratului, unde asistenta de serviciu. O fată pistruiată cu nas obraznic şi păr de culoarea aramei, îi făcu semnul cunoscut. Era „totul în ordine”, probele culese de el şi de roboţii autonomi pe care-i avea în control ajunseseră deja la ea, aveau să fie dirijate imediat spre camerele de analiză.

Totul se desfăşura aici într-un ritm îndrăcit, pierduseră cu instalarea bazei mai mult decât se scontase, trebuiau acum să recupereze, să dea în următoarele 19 zile pământene un răspuns clar la întrebarea dacă asteroidul pe care-l explorau dispunea sau nu de condiţiile necesare pentru a deveni un mare laborator spaţial.

— Te aşteaptă un musafir! se auzi în difuzor vocea uşor voalată a asistentei de serviciu.

Glad tocmai pornise cu pasul său lent, se opri, întrebă cam peste umăr, cu o uşoară grimasă:

— Ce musafir, iubito?

— Surpriză. Cineva de pe Terra.

— E tot ce-mi doresc mai puţin la ora asta, mormăi Glad.

— Ei, nu se ştie niciodată! Risc fala amuzându-se suspect de bine.

Glad trecu în coridorul curb lateral, se îndreptă cu o senzaţie crescândă de iritare spre camera lui. Simţea în venele gâtului, în coloana vertebrală, oboseala aceea neplăcută a efortului prelungit, îşi aminti că a doua zi urma să-şi facă iarăşi controlul medical total; doctorul îl prevenise că la primele semne de oboseală psihică îl va suspenda sau expedia chiar pe Terra. Avuseseră deja două accidente. Câmpul acela dezolant producea reacţii depresive şi oamenilor veniţi de curând; el sosise aici o dată cu prima echipa de amenajare a bazei. Era printre puţinii din acel lot ce rezistaseră până acum. Simţea însă că o conversaţie la ora asta, indiferent cu cine, „pica prost”, n-avea chef acum decât să doarmă!

Deschise uşa. Încăperea cufundată până atunci în întuneric se lumină, era aceeaşi lumină odihnitoare, molatecă, în care descoperi în fotoliul relaxant de lângă fereastră pe… musafirul său.

Era o femeie, tânără, cu păr de un blond platinat, care păru să tresară uşor, se ridică, făcu doi paşi în direcţia lui, se opri surâzând:

— În sfârşit! Era să aţipesc.

Glad o cercetă cu atenţie. Femeia nu părea totuși să fi fost pe punctul de-a aţipi, privirea era foarte limpede, îşi aranja acum cu mici gesturi reflexe cutele îmbrăcăminţii elegante, strălucitoare, neobişnuită aici în lumea combinezoanelor de protecţie. Poate tocmai de aceea părea frumoasă. Neobişnuit de frumoasă. Glad mârâi însă întrebător:

— Nu ne-am mai văzut, nu?

— Mă pot prezenta! Rostiră pe ton de remarcă buzele femeii. Surâsul ei persista, un surâs mic, prietenesc şi totuşi parcă pe undeva ironic.

— Dacă… am lăsa pe mâine? Încercă Glad fără convingere.

Ca şi cum nu ar fi auzit, femeia îi întinse o mână îngustă, cu degete lungi, delicate:

— Mă numesc Hellen.

— …Semeni cu cea din Troia! Lăsă Glad să cadă, strângând totuşi mâna subţire, plăcut răcoroasă a femeii.

— E un compliment?

— Crezi?

Răspândea un parfum vag, ce amintea aroma sălbatică de pădure, asta probabil, şi ochii mari, intens albaştri ai femeii, îi readuse în minte cântecul cu „de ce?”

— Voiam neapărat să te cunosc, atacă Hellen brusc. Am făcut aici o escală. O escală special pentru dumneata.

Resemnat, Glad îşi invită cu un gest plictisit interlocutoarea să se aşeze, turnă două pahare de băutură răcoritoare.

— Iarăşi o prostie de reportaj, nu? Asta e al treilea! Preveni el indignat. Risipiţi energie şi timp. Absolut inutil, imaginile pe care le filmăm noi sunt mai bune. Şi oricum le vom trimite pe Terra cât de curând.

Hellen nu părea să fi remarcat paharul înalt, îl studia pe el, fără jenă, replică rar, pe un ton moale:

— Nu asteroidul mă interesează. Ci dumneata.

Privirea lui Glad o făcu adauge repede:

— Lucrez la un institut de cercetare. De cercetare ştiinţifică a efectelor fericirii personale asupra muncii de creaţie.

— Oh! Se strâmbă Glad.

— Dumneata eşti… un subiect pasionant, ştii? Mi s-a spus că ai realizat mult, că ai conceput chiar aici nişte modalităţi originale de investigare mineralogică. Şi că te simţi în general

foarte bine, *singur!* Mi s-a părut ciudat, susură vocea parcă uşor emoţionată a femeii. M-am documentat puţin. Am descoperit astfel în biografia dumitale că… ai suferit o decepţie. Care, în mod inexplicabil pentru teoria mea, nu te-a afectat cu nimic. Asta e ceva nemaipomenit, în datele pe care le strânsesem până să aflu de dumneata, totul proba contrariul, totul…

Glad o opri cu un gest. Oftă, îşi strânse fruntea în palme, constată disperat că povestea devenea cu mult mai plicticoasă decât bănuise. Institutul la care spunea că lucrează făptura platinată din faţa sa se făcuse cunoscut de curând, se apelase, stăruitor, la sprijinul tuturor pentru „a completa materialul de cercetare”, se insistase asupra deplinei sincerităţi care trebuia manifestată faţă de anchetele psiho-sociale ale cercetătorilor institutului.

— Hellen, începu Glad pe un ton apatic, masându-şi încet pleoapele obosite. După cât înţeleg, vrei să-ţi spun „o poveste de dragoste”, asta-i ce te preocupă. Iar eu mă simt obligat să te previn că te afli pe un teren de cercetare steril. În ciuda tuturor încercărilor de revitalizare, sentimentul acesta o anacronic; în secolul nostru raţionalist prin, excelenţă.

— Anacronic? zâmbi neîncrezătoare Hellen. Dar iubirea pune în cotidian un pic de magnific, nu?

— Dar de ce crezi, izbucni fără să vrea Glad, de ce crezi că mai are nevoie cotidianul zilelor noastre, cotidianul ce descoperă lumi prăbuşite în timp, pe altele pierdute în spaţii, de magnificul ăsta de care ne agăţăm fără rost, de acest „pic de magnific” fals, iremediabil trecător, care lasă în urmă dezamăgire?! De ce mai avem nevoie să ne cramponăm de acest sentiment ilogic?

Hellen tăcea căutând parcă ceva, observă apoi gânditoare, scandând încet, ca şi cum ar fi rostit un vers:

— Poate că nu este totuşi un sentiment ilogic!

— Nu?!

— Aşa cred, explică Hellen, cu surâsul ei enigmatic, îşi îndepărtă cu palma subţire o şuviţă a părului acela de un blond platinat, parcă ireal, adăugă pe tonul ei puţin cântat: Eu consider, Glad, că… în spatele simpatiilor şi antipatiilor noastre, în umbra preferinţelor, sentimentelor care se nasc aparent nemotivat, uneori fără să înţelegem de ce, se ascund motive limpezi, reale, pe care poate nu le distingem imediat; dar care

există. Întotdeauna!

— Toate astea sunt ca să mă provoci! râse Glad. Vrei de fapt neapărat „povestea mea de dragoste”, asta te preocupă, spune drept!

— Sunt o cercetătoare perseverentă, acceptă simplu Hellen, dar dacă-mi vei relata… „povestea” aceea, îţi voi demonstra că iubirea *este* un sentiment logic. Absolut logic, în zilele noastre, oricât ţi-ar părea de ciudat.

— Hai să facem o convenţie! propuse ostenit Glad. Eu îţi ofer materialul de studiu dorit, dumneata nu-mi demonstrezi nimic, nu-mi explici nimic, nu mă mai plictiseşti cu alte întrebări. De acord?

Pleoapele grele cu gene lungi căzură încet, Hellen părea să mediteze profund asupra acestei „variante de lucru”, apoi ceva, poate curiozitatea femeii învinse, ferestrele mari şi albastre ale gândurilor căutau iarăşi cu atenţie spre faţa sa.

— De acord, şopti abia auzit glasul lui Hellen.

Fotoliul pivotă în aceeaşi clipă, Glad se răsucise cu faţa spre ecranul larg, stins al camerei, pălind că vrea să sa concentreze asupra amintirilor depărtate.

— De unde naiba, să încep? bombăni el bosumflat… A, da! Eram atunci pilot secund pe o navă de cercetări… Plecasem în prima mea misiune spaţială. Despre avaria stupidă şi despre eşuarea noastră pe nenorocitul acela de asteroid ştii, sunt sigur…

— Na aşa! protestă Hellen. Relatează-mi tot, te rog, cu amănunte.

— Tot! Ricană Glad. Tot nu se ştie nici până azi. Un asteroid periferic învăluit în mister, aparent favorabil asolizării, cu particularităţi *încă* inexplicabile. Dispune adică de o calotă de gheaţă, fapt de o fantastică însemnătate. Teribil de tentant pentru echipajul unei nave spaţiale avariate, aflată dincolo de Centura relativei cunoaşteri. Dar şi de un câmp gravitaţional uriaş, nebănuit, disproporţionat cu masa, un câmp cu proprietăţi bizare, care absoarbe printre altele orice emisie electromagnetică. Am găsit acolo epave ale altor nave considerate dispărute de mult, care căzuseră în capcană ca şi noi. Fuseseră strivite de propria greutate la asolizare… Zăceau sinistre ca nişte schelete chircite. Nava pe care eram s-a deteriorat şi ea grav, doi din cei cinci membri ai expediţiei au

pierit. Nicăieri în jur nicio umbră de viaţă, nicio posibilitate de contact cu Pământul. Nu ştiu dacă poţi înţelege ce-nseamnă să trăieşti, nu să asculţi toate astea, Hellen!

— Cred că da.

— Mă tem că nu, strecură Glad aruncând o privire fugară spre silueta din fotoliu… Moralul echipajului nostru a scăzut şi mai mult, continuă el, când ne-am dat seama că ne aflăm într-un fel de fundătură a spaţiului, neimaginată până atunci, într-un fel de cimitir de nave spaţiale, unde orice speranţă de întoarcere era exclusă… Făcu o pauză scurtă şi adăugă pe un ton sec: Atunci am găsit-o pe Ela.

— Aţi găsit-o?!

— Da. Eu. Într-o expediţie de cercetare, în interiorul camerei blindate de pe unica navă ce rezistase cât de cât şocului de asolizare. Era singurul supravieţuitor, un copil ce părea să aibă zece, poate unsprezece ani; în stare de anabioză. Se vede că o îngheţase ultimul supravieţuitor de pe nava aceea, în speranţa că va fi găsită cândva. Iniţial am considerat că nici nu trebuia s-o trezim.

— De ce?

„De ce, de ce, de ce”. Ritmul nostalgic, cu izbucniri repezi, nebănuite îi reveni în minte, întrebarea fusese pusă nu ca o simplă curiozitate, Glad ridică din umerii mari:

— Ce-i puteam oferi noi, Hellen? Nicio şansă sigură de-a ajunge pe Pământ; un moral jalnic; o viaţă între pereţii sfărâmaţi ai unei cutii de metal. Am propus să nu o trezim. Doctorul nostru a stabilit însă că datele culese de robotul medical de control erau alarmante. Refrigerarea celei pe care aveam s-o numim Ela Nant se făcuse în pripă, durase prea mult, viaţa fetiţei era în mod cert periclitată, dacă rămânea în acea stare. Am reanimat-o. Dar deja întârziasem. Ela dădea semne de amnezie şi de paralizie aproape totală. După ultimul consult medical făcut prin intermediul ecranului…

— Prin ce ecran?

— Doctorul nostru se alesese în urma altei expediţii de investigare cu o boală necunoscută, un soi de lepră galopantă. Se încuiase în camera lui, refuza să apară măcar pe ecranul televizorului cu circuit închis, consultaţiile şi indicaţiile ni le dădea privind prin ecran camera de reanimare. A murit câteva zile mai târziu; convins că şi soarta Elei era „pecetluită”.

Glad se răsuci iar, privind faţa femeii care îl asculta în tăcere, continuă cu un zâmbet ciudat:

— Ei bine, acest cuvânt pe care doctorul îl aruncase cu tonul profesionistului care se ştia el singur iremediabil pierdut... m-a înfuriat. Ideea că... de *undeva din timp,* un om necunoscut, al cărui cadavru măcar nu-l găsisem, încercase să salveze, prin singurul mijloc posibil, viaţa unui copil, că încercarea aceea se izbea totuşi de timp, eşua sub ochii mei... începuse să mă înnebunească. Am văzut în încercarea disperată a acelui necunoscut năzuinţa umană de-a înfrunta destinul însuşi! Peroră Glad şi se enervă, totul, întreaga sa pledoarie căpătase tente nedorite, emfatice, de vină era oboseala, ori poate ochii aceia care priveau fără măcar să clipească, părând că posesoarea iar trăia intens fiece clipă a relatării, dacă nu cumva se gândea la cu totul altceva. Ce înţelegea oare din tot ce-i spunea? îi putea servi la ceva pentru” studiul” ei răscolirea asta dureroasă, care-i părea că devine penibilă?

— Da. Continuă, te rog, ceru Hellen parcă înfiorată.

— Am simţit *obligaţia,* se strâmbă Glad, de-a prelua „ştafeta aceea a vieţii”, am luat viaţa Elei în mâinile mele. Cu o răbdare încrâncenată!... Ca pilot de navă spaţială învăţasem o groază de lucruri despre terapiile moderne, vechile practici indiene mă pasionaseră de asemenea încă din copilărie. Copilul acela trăia, gândea, părea să sufere cumplit că nu-şi amintea nimic, că nu se putea mişca. Am început cu ea un complex de exerciţii fizice şi psihice, am continuat aproape fără rezultat timp de doi ani, când s-a produs un salt brusc, surprinzător!

— Salt e corect spus?

— Da! Se trezise în Ela o flămândă dorinţă de viaţă. Nu i-am putut învinge amnezia, dar paralizia fusese complet înlăturată. Mai mult, psihicul aparent gol al fetiţei aceleia avea proprietăţi nebănuite de asimilare. Prindea greu, dar ce prindea prindea bine. Avea ceea ce psihologii numesc o gândire de tip Alfa II, creatoare, capabilă să sesizeze esenţa fenomenelor; şi să caute, să nu se lase până nu înţelege cauza lor. Deconcentrarea ei provenea dintr-un surplus de fantezie, din incapacitatea de a privi unilateral, pentru că mintea ei făcea asociaţii spontane, multiple, care o distrăgeau. Nu mi-a fost greu să pricep că, nativ, dispunea de-o inteligenţă mult deasupra mediei, găsea uneori soluţii mai bune, mult mai simple decât cele pe care le

descopeream eu, la problemele pe care i le dădeam. Şi dovedea un simţ al formelor, un gust artistic înnăscut.

— Vorbeşti ca de-un copil minune! remarcă Hellen cu o nuanţă vag acrişoară.

— Era un copil minune, se înfurie Glad. Care-mi dădeam seama că se pierdea acolo. Singura şansă era să-i predau cunoştinţe tot mai ample, în speranţa că totuşi, cândva, cineva ne va descoperi.

— Am auzit că-i predai şi judo! zâmbi Hellen.

— În cutia noastră, mişcarea era absolut necesară. Iar de predat, îi predam tot ce ştiam, tot, de la cultivarea algelor şi ciupercilor până la noţiunile cele mai avansate de informatică, astrofizica şi biochimie. Începusem să studiez pe ascuns, pentru a-i putea răspunde la întrebările iscoditoare, îşi aminti Glad parcă amuzat. Sorbi ultimele picături din paharul cu băutură, continuă nostalgic: Ela făcea parte din categoria elevilor care-şi pun în încurcătură profesorii. Trebuia mereu să-i explic… care e „cauza cauzei efectului care produce fenomenul de care vorbeam”. Şi trebuia să-i explic bine, altminteri descoperea eroarea cu precizia unei maşini cibernetice. Punea atunci fără pic de jenă un minuscul semn de întrebare pe notiţele ei, iar a doua sau a treia zi îşi permitea să mă completeze sau corecteze cu o simplitate pe care începusem s-o suspectez de ironie…

— Nu era ironie. Ca psiholog, sunt convinsă…

— Acum ştiu! surâse Glad. În realitate, Ela concepea munca de însuşire a cunoştinţelor ca pe-o activitate de cercetare, gâsca foarte natural să-mi împărtăşească „descoperirile” ei. Avea un excelent spirit de investigare şi din fericire trei microfilmoteci la îndeamnă. Era vorba de-o… simbioză intelectuală completă, ce s-a accentuat după moartea doctorului şi-a celuilalt coechipier al meu, care a pierit într-un accident stupid. Era apoi munca aceea aproape extenuantă pentru a ne procura energie şi hrană, trebuia să inventăm mereu ceva nou, fără a risca, pustiul ucigător din jur era o ameninţare permanentă pe care-o simţeam amândoi.

— Cinci ani, şopti Hellen cu surâsul ei ciudat… Glad, de ce nu i-ai vorbit atunci, niciodată, Elei de dragoste?

Glad se răsuci iar, o privi lung:

— …Mi-am pus întrebarea asta mai târziu. M-am întrebat dacă o iubeam… sau iubeam în ea doar „creaţia mea”, victoria

asupra morţii, care mă salvase de fapt şi pe mine de la o depresiune vecină nebuniei. Nu ştiu nici azi. Fapt e că Ela rămăsese un copil. Părea să aibă cam 15–16 ani, îmi părea însă, în ciuda înclinaţiei ei meditativ ştiinţifice, extrem de naivă, copilăroasă.

— Dar o iubeai, Glad.

— Nu ştiu. Sau nu ştiam atunci: după despărţirea de ea doar… am constatat că… nu mai pot iubi. Chipul, gesturile ei reapăreau obsesiv, totul se raporta la ea. Ela era altfel, altceva, paradoxal, dar puştoaica aia îmi apărea superioară net, oricărei femei pe care o întâlneam.

Hellen se juca neatentă cu paharul înalt, întrebă pe un ton de psiholog profesionist:

— Poate ai constatat că o iubeai… abia când ea s-a îndrăgostit de Styll?

— Din contră! Pară Glad cu glasul neaşteptat de uscat. Cu Styll a fost cu totul altceva. Altceva! Când nava ultramodernă Medeea ne-a salvat din „cimitirul” acela, m-a înnebunit gândul că, din toţi membrii echipajului, Ela s-a lăsat… sedusă, prosteşte sedusă, tocmai de Styll! Îţi par subiectiv, dar Styll e un exponat viu, tocmai bun pentru Muzeul antichităţilor macabre. Iar eu credeam atunci, ca şi dumneata, Hellen, azi. Că iubirea este un sentiment logic! Cu preferinţa ei, Ela a răsturnat, a răsturnat în mine totul! Pentru că s-a lăsat cucerită de complimentele ridicole ale lui Styll, de florile lui artificiale! Styll nu era atât de idiot încât să nu-şi dea seama că n-o iubeşte cu adevărat şi că eu o iubeam! Totuşi… Odată, în drumul de întoarcere spre Pământ, m-a provocat în mod primitiv, jignitor, la o întrecere sportivă. Am primit. Eram epuizat, am pierdut. Ulterior aveam să descopăr că făcuse în aşa fel încât Ela să asiste la acea întrecere. Făcea astfel de gesturi mereu, cu rafinament, iar eu nu înţelegeam doar… cum de Ela, Ela care căpătase capacitatea de-a gândi sincronizat cu mine până aproape la identitate, *nu înţelege!*

— Dar e foarte simplu, zise Hellen. Este elementar şi… perfect logic.

— Logic?

— Styll o flata, îi stimula mândria, o făcea să devină pentru cineva” centrul universului”. Mă rog, îi spunea asta, spre deosebire de dumneata. E vorba doar de vechea, umana nevoie

de afirmare, de individualizare! Pe dumneata nu reuşise să te cucerească! Acum însă reuşise „să cucerească” pe cineva, care „avea nevoie de ea”! Asta era Styll! Un semn minus în locul unuia plus, dar ecuaţia e perfectă, nimic nu e ilogic, dragul meu, o înţeleg perfect!

Glad părea să fi adormit în fotoliu. Spuse după câteva clipe de tăcere, cu ochii închişi, cu un aer din ce în ce mai obosit:

— Am căutat să-i explic… semnul acela minus!

— Târziu!

— Am implorat-o…

— Inutil! interveni iarăşi Hellen.

— …Lăsând la o parte orice mândrie, să înţeleagă că nu-l iubeşte cu adevărat, că nu-l poate iubi… Ajunsese la ideea că trebuie să se facă astrobiolog ca şi el, deşi n-avea pentru astrobiologie nicio înclinaţie deosebită. I-am vorbit, în ultima zi a călătoriei a rămas cu mine, plângând, o vedeam pentru prima oară plângând, înţelegi, plângea cu furie, încercând să-mi explice că… nu ştie de ce, dar trebuie să plece cu Styll. Avea expresia unui mic animal hărţuit… Ne-am despărţit imediat ce am ajuns pe Terra. În mod voit, nu m-am mai interesat de ea. Înţelesesem că iubirea, orice ai spune dumneata, Hellen, e un sentiment iraţional, anacronic pentru zilele noastre.

— Şi din cauza căruia suferi.

— Tocmai pentru asta îl consider anacronic, surâse Glad.

Părea că Hellen îşi epuizase argumentele. Tăcea, desenând cu unghia pe masă semne ciudate. Spuse apoi încet, abia auzit:

— Glad, dacă totuşi…

În mod inexplicabil, glasul se frânse. Capul căzuse în piept.

Glad o privi câteva clipe, se strâmbă, pivotă cu scaunul, formă numărul doctorului Bazei. Pe ecranul videofonului, chipul rotund şi bine dispus al lui Zlah apăru imediat.

— Ce s-a întâmplat, Glad?

— Am primit vizita unei „cercetătoare”. De pe Pământ.

E-aici, priveşte-o. A leşinat, habar n-am de ce. Vino până aici.

Chipul doctorului se lumină şi mai mult. Semăna acum cu o lună plină. Izbucni în râs:

— Glad, dar asta nu-i femeie! E un robot. Acum s-a întrerupt pentru câteva minute circuitul energetic spaţial, iar ea, el, robotul, se alimentează cu energie…

— Deranjează-te până aici, Zlah, şi nu vorbi prostii. Ciborgii

pot avea logică, dar asta gândeşte. Nu putea fi programată, pentru ce-am discutat.

— Aiurea! pufni Zlah. I-a păcălit pe toţi, eu când să-i lac vizita medicală, am descoperit ce e. O jucărie ingenioasă, teleghidată de autorul ei, care e pe vreun asteroid apropiat. E un experiment. Nu-i un robot autonom, execută pur şi simplu doar comenzile care i se transmit.

— Şi cine e autorul, păli Glad. Cine comandă scamatoria asta?

— Am aflat că e o anume Ela Nant. Se zice că ar fi găsit-o expediţia Medeea, undeva în cosmos. Uite că s-a dat drumul curentului şi ţi se trezeşte „leşinata”. Te las, dar nu încerca s-o cucereşti, aşteaptă originalul!

Glad închise videofonul şi-şi reluă locul în fotoliu. Hellen dădea într-adevăr” semne de viaţă”. Ridică încet capul, deschise ochii în sfârşit, privi în jur cu nedumerire.

— Ce a fost? murmură ea. Nu înţeleg ce-am avut.

— N-ai prevăzut mica pană de energie, plasă sec Glad.

— …Ce pană?

— Ştiu tot, Ela. Nu ţi-e ruşine?

Hellen închise ochii. Degetele nervoase doar, degetele lungi, care aminteau de cele ale Elei, tresăriră uşor.

— Tot ce aş vrea acum, urmă Glad, ar fi să te iau de urechi. Dar nu prin telecomandă. Eşti singură în circuit sau ai şi asistenţă?

Pleoapele grele se ridicară, o scânteie întunecată trecu prin ochii albaştri, Glad avu senzaţia cumva stranie că îl privea acum parcă aievea Ela. Cochetăria încântător jucată a lui Hellen făcea loc încet, de dincolo de ochii robotului, prin ei, acelei priviri intens gânditoare, pe care o cunoştea bine.

— Glad, cum îţi închipui aşa ceva?!

— …De ce ai făcut asta? Experimentezi?

— Glad, mi-a fost frică să vin. Aşa, direct… Înţelege-mă, Glad! Te rog!

Oare jucăria ştia să şi plângă?

— Felicitările! Mele pentru Hellen! zâmbi Glad. Ai şi modelat-o, nu-i aşa?

— Da. E un ciborg autonom, de fapt, ar fi trebuit să-l prezint ca lucrare de diploma luna viitoare. Am simţit că era prea mult până atunci, am transformat-o într-un simplu robot manevrabil de la distanţă, credeam că nici nu vei afla ce e.

— Trebuie să-i adaugi o autocomandă pentru cazurile de întrerupere accidentală a curentului spaţial. Şi când o trimiţi pe alte corpuri cereşti, procură-i un certificat de imunitate microbiană. Ia notă. Aici a fost o escală, nu?

— Glad, nu mă jigni!

— Eu?

— Te iubesc, şoptiră abia auzii buzele jucăriei.

— Prin telecomandă!… Ce-ai făcut cu epava de Styll?

— L-am azvârlit într-un canal, mă enervase. Nu! adăugă ea repede, de trăit trăieşte. Nu ştiu pe unde se învârte, ne-am despărţit imediat după întoarcerea pe Pământ.

— Nu ştiam, observă Glad cu indiferenţă.

— Am bănuit. Îmi închipuiam că nu te mai interesezi de mine, că-ţi impui să mă uiţi. Glad, imediat după despărţirea de tine, am simţit că am pierdut totul, că…

— Ela! Pe asteroidul ăsta vor fi probabil curând multe posturi libere de ciberneticieni. Avem nevoie de roboţi teleghidaţi, dar… Va fi o muncă istovitoare. Aproape ca pe asteroidul… celălalt.

— Glad, mă vei ierta vreodată?

— Încep să cred, lansă Glad cu surâsul lui detaşat, că iubirea e câteodată un sentiment logic. Te aştept, Ela.

— Te iubesc, Glad!

Hellen se prăbuşi subit. Glad de ridică din fotoliu, se apropie şi cercetă cu atenţie jucăria. Da, dacă-n locul pieptănăturii savante, părul acesta ar fi fost strâns într-un coc greu, manechinul ar fi amintit perfect o sculptură antică. Mitologia greacă o fascinase pe Ela încă înainte de-a deveni o sursă pentru proiectele şi misiunile de anvergură, cum era la modă acum. Fusese şi o „cheie” pe care el n-o găsise?

Se întoarse spre ecranul larg, făcu vizibilă imaginea peisajului înconjurător. Începea forfota de dimineaţă. Viaţa oprită câteva ore începea să pulseze din nou pe suprafaţa asteroidului îngheţat, ce avea să devină, poate, cea mai amplă staţie de cercetări spaţiale. Asta dacă Zona X, încă neexplorată, nu avea să le rezerve surprize prea mari…

III – ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

Undeva, foarte depărtat, licărul ascuţit ca un vârf de ac al unei stele. Ba nu, două, trei sunt licăririle mici, abia perceptibile ca şi muzica asta, uşoară, ireală, ce-l ajută parcă să plutească, să

plutească imaterial tot mai sus, mai sus…

Iată aşadar că ceva încă exista şi… *dincolo!*

Pentru că de murit, murise. Eva singurul fapt în afara oricărui dubiu, la fel de cert pe cât ştia că se numise Iv Pard, îşi amintea exact ultimele clipe, când bordul micronavei pe care-o condusese începea parcă să palpite, să se dilate, se spărgea brusc, în mii de bucăţi, se desfăcea în jerbe portocalii roşietice, zvârlindu-l nopţii fără sfârşit, constelaţiilor de-o înspăimântătoare indiferenţă. Acolo, departe de Zona relativei cunoaşteri, la periferia Sistemului solar, la zeci de ore de baza lui, cea mai depărtată bază de Pământ…

Era împotriva oricărei logici să spere că supravieţuise exploziei, vidului sideral! Era inimaginabil ca cineva să-i fi putut „pescui” timpul sfârtecat, pulverizat, acolo, la marginea Sectorului W, unde el pătrunsese, prima oară, pe una din cele mai rapide micronave de investigare.

Acolo fusese singur! Fără niciun posibil ajutor din partea *nimănui,* jocul era aşa şi o ştiuse de mult.

Paradoxal, dar unicul raţionament logic era deci gândul – absurd – că se afla acum *dincolo…* poate că „dincolo” însemna o lume paralelă? Sau cine mai ştia ce, fapt e că rămânea încă deplin conştient. O mai fi avut de dat „un raport”? Un ultim raport în faţa cuiva, aflat… în norul mov-albastru ce se apropie?

Da, în locul celor trei licăriri mici e acum norul, care se tot apropie, îl învăluie… Se topeşte apoi subit, îngheţând într-o imagine albă, un alb sclipitor, ce începe să se cearnă… ca o nea.

Nu sunt totuşi fulgi de zăpadă. Petale? Da, petale sunt, mărunte petale albe, ce se scutură… de pe ramuri de cireş E o grădină, o grădină de cireşi în floare, el este aici, în această grădină magnifică, de basm pământean, care seamănă… cu cea în care a cunoscut-o… pe Ann!

Şi undeva, Undeva în colţul acela este şi Ann! Pluteşte apropiindu-se de el, imaterială desigur, în lumina strălucitoare, neasemuită a soarelui pământean. Ann, cu zâmbetul ei tăcut. E aproape, acum e atât de aproape de el, încât, dacă ar întinde mâna…

Un gest… Ploaia domoală a petalelor de cireş încremeneşte, e spintecată brusc de un fulger verde orbitor. Norul mov-albăstrui învăluie iarăşi totul, un vârtej de nori e acum, nori care” fierb”, fără să-l atingă… Pe el să-l atingă?!

Nu vede decât departe, acolo, în mijlocul învolburării care devine cenuşie, cum se desprind, încet, siluetele unor fiinţe stranii, în costume grele de zbor. Una, două, patru siluete greoaie, care înaintează prin masa de nori.

Dar nu sunt stranii deloc, aşa este acum, trebuie să se obişnuiască, feţele celor patru încep să se distingă. Da, Ei! Cei care au pierit de la începutul Operaţiunii Pluton, blestematei Operaţiuni Pluton, care-a înghiţit pân-acum deja patru din cei mai buni piloţi spaţiali autonomi. Au murit – poate – zadarnic. Zadarnic, dacă el, dacă cei ce-au rămas de fapt, nu vor dovedi viabilitatea sectoarelor W pentru Marele Proiect!

Cât de încremenite sunt feţele lor! Tac. Dar ochii lor, ochii lor, ca şi ochii lui Ann, întreabă…

— Nu! Nu-i adevărat!

Strigătul lui a fost, gândul unui strigăt, niciun sunet nu s-a auzit, dar fulgerul otrăvit spulberă totul din nou, norul cenuşiu se sparge subit, e acum în camera de control de pe Baza 14, medicul pleşuv îl priveşte c-un aer contrariat, bosumflat, întreabă moale, el întreabă real nu doar din priviri, întreabă cu o notă de vizibilă enervare:

— Iv, vrei să te sinucizi?

— Ordinatoarele de control zic asta?

— Nu, mormăie medicul indispus, ordinatoarele sunt de părere că reacţiile ţi-au rămas perfecte. N-am niciun motiv să te suspend, Iv Pard!

— Înseamnă că nu mai trebuie să le verifici, ordinatoarele de control funcţionează normal, surâde el, dar doctorul se supără subit.

— Uite ce e, Iv! Am făcut parte din comisia care-a cercetat împrejurările dispariţiei lui Ann! Pot să-ţi spun, poţi să vezi rezultatele anchetei, dacă vrei. Totul a fost un accident. A rămas în laboratorul acela mai mult decât trebuia, decât era omeneşte posibil! Înţelegi? Greşeala e-a ei, nu ai absolut nicio vină, n-ai dreptul să rişti la fel, inutil, nu ţi-e permis să periclitezi una din cele mai vaste operaţiuni, n-ai dreptul să distrugi o navă de investigaţii, n-ai dreptul, n-ai dreptul…

Imaginea doctorului se îndepărtează; piere în norul acum argintiu; reapare chipul palid al lui Ann, silueta ei delicată! Nu e în combinezonul bej de laborator, ei în chimonoul tradiţional, chimonoul acela minunat, pe care-l îmbracă pentru el, pentru

rarele momente când este lângă ea, când el se-ntoarce din raidurile lungi, când, invariabil, buzele lui Ann şoptesc chinuit, concentrând parcă toată teama zilelor în care l-a aşteptat:

— Cum a fost, Iv? Spune-mi tot, tot, cum a fost.

El mănâncă, înfulecă pur şi simplu din bolurile mici, dispuse savant pe măsuţa joasă din camera lui Ann, camera aerată, în care crenguţele de cireş sunt doar sugerate, se află amândoi în cea de-a 14-a bază spaţială, la sute ore S de zbor faţă de grădinile însorite ale pământului, iar el înghite cu poftă de lup şi mormăie pe un ton plictisit:

— Misiune de rutină, Ann. Şi-o plictiseală de moarte.

Ştie că Ann nu-l crede. E mereu convinsă că-i spune aşa doar dintr-un sentiment delicat. Ea a năzuit, speră şi-acum, au fost colegi în primul lot de pregătire a piloţilor spaţiali, Ann n-a rezistat supertestelor de control, a rămas în suflet cu regretul neşters, cu dorinţa de-a obţine ceea ce îi este strict interzis, Ann ştie că *niciodată* nu va avea prilejul să se-avânte pe-o micronavă de investigaţii în noaptea veşnică, pentru a asculta simfonia stelelor îndepărtate”.

— Dacă vrei să asculţi „o simfonie stelară”, draga mea, ascultă-le pe cele compuse de oameni care n-au zburat niciodată măcar cu avionul. Stelele nu scot decât un huruit surd.

Huruit surd, ţiuitul anost, lung, atonal, care acoperă iarăşi imaginea de vis, privirea interogativă a lui Ons Kar, ultimul pilot spaţial pierit în Operaţiunea Pluton, privirea aspră a ochilor aceia reapare, bizar de reală, ochii sunt acum şi mai duri, întrebarea lor e limpede şi rece ca valul de frig ce-l învăluie subit.

— De ce, Iv Pard? De ce?

— *Nu ştiu* de ce! Nu ştiu!!

De ce totuşi a explodat micronava? Niciodată, nicio micronavă n-a explodat „din senin”! Spun necruţători ochii pilotului care-a pierit. De ce micronava pe care-o pilotai tu Pard, a explodat… desfăcându-se, desfăcându-se în sute, mii, în zeci de mii de jerbe roșietic-portocalii?… Cine-i vinovat, unde s-a strecurat *greşeala,* ce a produs avaria Iv Pard?!

Hala imensă de lansare de pe Baza 14. Imaginea tehnicienilor de serviciu îmbrăcaţi în costumele lor corai; se învârt în jurul aparatului cosmic de zbor, efectuează ultimele verificări, ultimele sondaje asupra controlului pe care l-a făcut el ieri,

minuţios. Totul e-n regulă, nici cel mai mic semnal de alertă, costumele corai decuplează acum sistemele Zeta de fixare, gestul cunoscut, acelaşi dintotdeauna, acel O.K. Rămas încă de la piloţii tereştri; se aude doar zumzetul liniştit al aparaturii electronice de bord, luminiţele multicolore aleargă pe marginea ecranului circular al cabinei. Şi-aici totul e identic, absolut la fel cu lansările, cu toate impecabilele lansări anterioare… dinainte… şi de după moartea lui Ann!

Apoi oamenii în costume corai dispar în pereţii de metal ultradur. Semnalele cafenii clipesc, o dală, de două ori, de trei, obloanele imense se deschid, nava ţâşneşte fulgerător, proiectată spre cerul negru, adânc… asemeni ochilor femeii care nu mai e.

— Contact!

El nu trebuie să facă nimic. Ordinatorul de bord a primit semnalul şi acţionează. El încă nu face nimic, simte doar, în aceeaşi fracţiune de secundă şocul nou, apăsarea din ce în ce mai puternică, strivirea acceleraţiei progresive, pe care motoarele de o forţă titanică o imprimă navei, urmăreşte doar cu privirea cadranul orbitalei de zbor, şi, sub el, ochiul albastru de control al computerului de bord. Deviaţie zero, perturbaţii zero, acele de supercontrol se retrag parcă mulţumite, ochii ciclopici se stâng unul câte unul, rămân de veghe doar cei trei albaştri, ai superordinatorului A.

— Lansare perfectă! anunţă Iv plat.

Şi din Baza 14, pierită undeva în urmă, din cabina de ghidaj unde fata aceea cu zulufi castanii aştepta crispată cu mâna pe semnalul de alarmă, singură între computerele care bâzâie cu o indiferenţă agasantă, vocea ei, vocea tinerei care, ca şi Ann, n-a zburat niciodată pe o micronavă autonomă de investigare, vocea care se vrea tonică, încurajatoare, vine uşor răguşită de emoţie, chiar dacă e la cea de-a două suta lansare maraton pe care-o” moşeşte”:

— Cu bine Iv Pard!

Nu, acolo nu, acolo totul a fost şi de data asta impecabil! Înscrierea pe orbită a decurs fără greş. N-a fost necesară o corectură măcar de-o miime de grad, zborul făcut de zeci de ori până la farurile de control care limitează Zona relativei cunoaşteri a curs şi el monoton, ore lungi în care ar fi putut viziona una din benzile filmotecii documentare ori recreative. N-

o făcuse. Rămăsese nemişcat, cu ochii la cele trei steluţe de bord, asemeni celor trei licăriri ale stelelor reci care sparg pustiul nopţii prin care trece acum, în muzica de vis care-l învăluie, pe care o distinge din nou. S-ar părea totuşi că stelele ştiu să cânte şi armonios, Ann avea dreptate!…

Aşa este deci când ai murit?!…

Ciudat, are totuşi senzaţia, inconfundabilă senzaţie pentru un pilot spaţial, a ponderabilităţii. Unei ponderabilităţi normale, care nu există măcar pe Baza 14! Asta e culmea absurdului. Ar însemna… că se află pe Terra; sau pe una din marile staţii orbitale. „Patul” pe care pare a fi întins trupul lui, acoperit doar de… o pătură pufoasă ca un nor, totul pare surprinzător de real… şi ireal totodată.

Visează, desigur. Sau ceva asemănător, poate că… existenţa lui de-acum înainte va fi un asemenea vis, i se dă doar timp, timp, pentru că trebuie, trebuie să răspundă la întrebarea aceea, trebuie să ştie *de ce* a explodat micronava pe care o pilota.

— Iv, vrei să te sinucizi?

— De ce, Iv Pard? De ce?

— Spune-mi tot, tot, Iv, spune-mi cum a fost!

Îl priveşte cu un fel de uimire, el ştie că Ann a tremurat la fiecare apel solemn care răsuna pe Baza 14. Fiecare putea însemna pentru ea „sfârşitul”, moartea lui. Cosmosul pe care-l adora, noaptea eterna a stelelor din care mulţi nu mai veniseră… de fapt pe Ann o înspăimânta. Sau o înspăimânta doar gândul că el nu ar mai fi?

— Eşti foarte tânără, Ann. Dacă voi muri, asta s-ar putea să mi se întâmple chiar şi mie, vei iubi din nou, un alt tânăr pilot sau cercetător de laborator spaţial, din mine nu va mai rămâne…

— Niciodată, Iv!

— Din mine nu va mai rămâne decât imaginea unui lungan” bronzat”, cel mai „bronzat” pilot spaţial pe care-l poţi întâlni aici, care înghite c-o poftă de lup.

— Îmi place când mănânci aşa.

— Aşa, cum?

— …Aproape sălbatic.

— Sunt un sălbatic, Ann! Pe sub pielea mea” bronzată”, curge sângele strămoşilor, din care unul, ştiu precis, unul care-a făcut parte din ultimul trib „necivilizat”, îşi ascuţea săgeţile cu un

cuţit de silex şi credea într-o întâlnire după moarte cu strămoşii. În timp ce străbunicul tău, Ann, dichisea atent o bombă nucleară pentru străbunica ta în chimono.

Idioţenii! Idioţenii fără rost, o necăjea cu prostii penibile, cu mici răutăţi fără sens, mereu, spulbera, întina orele rare, fără întoarcere pe care le petreceau împreună, abuza de surâsul ei tăcut, delicat, continuase aşa până în ultima lor întâlnire, înainte de-a pleca în misiunea aceea banală, de unde practic nu adusese mai nimic, misiunea aceea la capătul căreia aflase.

— Ann… nu mai e, Iv.

De ce rămăsese totuşi Ann, dincolo de limita admisă, în laboratorul spaţial de încercare?

— Aş vrea să reușesc ceva deosebit, Iv! Să descopăr ceva… pe măsura ta…

Evident! Pentru ea, el rămânea irevocabil un „învingător”! La concursul şcolii de pilotaj spaţial se prezentaseră 5.000 de candidaţi; el şi Ann printre ei. Din cinci mii reuşiseră să termine primul ciclu al cursului 80. Din 80 doar cinci, doar nervii şi inimile a cinci dintre ei rezistaseră până la sfârşit, el şi încă patru ajunseseră piloţi exploratori autonomi. Unul dintr-o mie!

— …Şi pe măsura Hannei.

— Care Hanna?

— Pilotul de care mi-ai vorbit atât, Iv! Cel mai bun pilot spaţial autonom!

— Asta va fi cam greu, mica mea Ann! Hanna e deocamdată singura dintre noi toţi care-a descoperit în Spaţiile W…

Blestematele Spaţii W! Acolo se produsese, acolo începuse, acolo trebuie că era cauza avariei micronavei pe care-o pilotase!

— Am început un experiment important, Iv!

— Asta-i grozav, draga mea.

— Ai putea să vii… N-ai venit niciodată în laboratorul meu. Ar trebui să vezi; dacă ipoteza se va confirma…

— Bine, Ann! Îţi promit… o dată cred că am să vin şi-n formidabilul tău laborator! În ce-o priveşte pe Hanna, fii liniştită, pare să aibă nasul cam scurt. Iar sectorul ei de acţiune e diametral opus, se află tocmai la marginea cealaltă a sistemului solar! Nicio teamă.

— Dar nu-mi pasă cum are nasul, nici că se află la marginea cealaltă a Sistemului solar! Ea este pilot spaţial, Iv, ea a reuşit…

…Ce reuşise de fapt Hanna? Ce erau în definitiv faimoasele

Spaţii W, cine putea şti dacă într-adevăr aveau să devină Marile Porţi spre necuprins, aşa cum susţinea teoria Relaţiei Q a lui Kund, dacă însuşi Proiectul Argus avea să se îndeplinească vreodată?!

— Dacă ar fi după mine, spunea Ons, aş interzice femeilor să rămână pe bazele de investigare spaţială.

— Eşti chiar atât de înapoiat?

— Nu pot avea copii aici! Înţelegi*?* E vorba de un instinct, simt nevoia unei compensaţii, vor, mai mult decât noi, să realizeze *ceva cu totul deosebit!* Şi… Suntem mii de oameni pe bazele de investigare, Pard! Câţi dintre noi am reuşit să realizăm ceva *cu totul deosebit?* Facem doar nişte paşi timizi pe marginea unui nesfârşit ocean. Sau, dacă crezi ce susţine Kund, pe marginile unor oceane care se întrepătrund!

Da, cuvintele acestea le rostise Ons Kar. Ons Kar, unul din cei mai buni piloţi spaţiali, Ons, pilotul cu faţă de piatră, care-o iubea pe fata cu zulufi castanii de la cabina de ghidaj a raidurilor maraton. Îi debitase teoria asta c-o zi înainte de-a pleca în misiunea din care Ons nu avea să revină niciodată. Ons, care aşteaptă acum alături de ceilalţi în norul mov-albăstriu răspunsul la întrebarea *De ce,* din vina cui explodase micronava.

Dar, în definitiv, dacă nu era totuşi mort?!

Iv încercă să se ridice pe ceea ce părea a fi un pat confortabil de nori, o durere cumplită în ceafă îi stopă elanul, fulgere globulare verzi şi galbene joacă prin faţa ochilor cu o iuţeală ameţitoare, în urechi încep să-i vuiască valurile unui ocean înfuriat.

Se estompează apoi totul… Treptat, lăsând în loc ceva cunoscut, imaginea bordului micronavei lui, navigraful care indică depăşirea Zonei relativei cunoaşteri ştie toate astea, da, este zborul spre Sectoarele W, unde se aventurase, sunt orele anterioare exploziei, nimic altceva!

Acum ar fi trebuit să se întoarcă. Raidul său nu are o limită precisă, singurul aspect de care trebuie să ţină seama este rezerva energetică a propulsoarelor de bord. Dar dacă va folosi la maximum energia, urmând să revină la bază doar cu grupul de rezervă, medicul îi va pune din nou întrebarea aceea tâmpită. Ar cam trebui deci, conform graficului de zbor, să devieze orbita pentru a se apropia de zona limită a farurilor de ghidaj, pentru ca *apoi* să iasă iar în spaţiul extrasolar, acolo

unde, cum spunea Ors, „făceau pași timizi pe marginea nesfârşitului ocean”.

Acum *trebuia* să intervină, să înceapă devierea orbitală, mâna sa împinge până la refuz maneta de reducerea vitezei, dar nava lunecă încă înainte, fără a devia nicio zecime de grad. Va face un pas prudent, dar mai mare decât toți ceilalţi, până dincolo de Spaţiile W! Cândva, cineva trebuie să o facă, Hanna n-ar fi descoperit niciodată nimic, dacă ar fi respectat cu sfinţenie graficul de bord, dacă nu ar fi *îndrăznit!*

Iar acolo, în timpul raidului anterior... Curios, şi-acum Spaţiul W ar trebui aici să înceteze. Contrar calculelor, contrar întregii teorii pe Relaţia Q, el se intensifică însă, câmpul de forţă se amplifică aici, inexplicabil, pare că a nimerii într-un tunel gravitaţional în care totuşi *nu e nimic*, nicio masă, niciun corp ceresc cât de mic nu se iveşte pe ecranul observatoarelor de control, reflectoarele pe infraroşii nu depistează nici ele nimic, dar câmpul creşte în intensitate, cu fiecare clipă, inimaginabil, împotriva oricărei raţiuni, oricărei teorii, din nenumăratele teorii asupra câmpului pe care le cunoaşte.

Simte senzaţia aproape materială de pericol. Ordinatoarele nu indică stare de alertă, viteza a scăzut mult sub limita de securitate, dar el simte, poate cu instinctul strămoşului care îşi ascuţea săgeţile cu bucata de silex, că *trebuie* să părăsească imediat câmpul acesta de forţă.

O verificare, aparatajul a înregistrat tot, mâna acţionează sistemul de reintrare în orbita graficului de bord, simte şocul, senzaţia cunoscută, mizerabilă, de leşin, proprie deviaţiilor plus unu, dar câmpul gravitaţional creşte continuu, încă un minut de zbor şi va fi atras, fatal, spre acel ceva fără masă, dar care totuşi există, care nu poate fi o stea neagră, aici, la marginea sistemului solar şi care totuşi pare a avea ceva din proprietăţile ei!

Şi apasă maneta de oprire, şocul, luminile argintii-verzui încep să alerge repede, repede pe ecranele lor, suportă încă, auxiliarele intră în acţiune, grupul de rezervă, nava s-a cabrat parcă, simte pulsaţia nebună, fluxul sângelui în urechi, încă poate rezista, încă... De la manevrele de rodaj nava n-a mai folosit niciodată tot acest cuplu de forţe. Câmpul gravitaţional creşte însă în continuare cu o furie nebună, vrea să-l prindă, să-i capteze micronava neapărat!

Poate aşa a murit Ons? Numai el?!…

Nava a stopat. A rămas în sfârşit suspendată la o distanţă constantă de acel ceva, începe imediat să se deplaseze în direcţie opusă, pe drumul de întoarcere.

Controlează încă o dată dacă aparatura de bord înregistrează tot, absolut toate perturbațiile acestui câmp fantastic, aflat, aici, unde nimeni, niciun pământean nu ajunsese vreodată.

Acceleraţie! Decuplează grupurile de rezervă, dar lasă centralul şi auxiliarele în plin, trebuie să se depărteze cât mai repede de câmpul acesta, până nu se va întâmpla ceva, imposibil de explicat logic, dar simte că acolo, în epicentrul câmpului de forţe, se petrece totuşi… ceva!

Apoi, câteva clipe doar, imaginea aceea de neuitat, fantomatică!

O navă spaţială nălucă, stranie, cu profil necunoscut, nebuloasă, care se materializase o clipă pentru a dispare imediat, ca şi cum n-ar fi fost!…

Zadarnic, acele indicatoare de masă au oscilat, curbele graficelor de zbor au sărit brusc, aparatele de fotografiat şi filmat au înregistrat automat, n-a fost o părere, nu o iluzie, totul a rămas, fixat, definitiv, pe zecile de pelicule de tip diferit care-au intrat instantaneu în funcţiune.

Şi toate astea acum s-au pierdut! Ar vrea să strige, nu poate însă măcar să şoptească. Nava lui a explodat, ridicol, rătăcind aceste imagini unice, pe care doar memoria lui le mai poate păstra! Dar el… Cui îi mai foloseşte memoria lui?

Acum însă ştie! Ons Kar, unde eşti, acum el, Iv Pard, singur dintre toţi, ştie de ce a explodat micronava lui!

Unde este Ons Kar? Unde sunt cei patru, unde norul albăstriu? În locul lor, imposibil de evitat, imaginea, din nou imaginea bordului navei sale, pe al cărei ecran central însă… zâmbeşte Ann!

Nu! Ann nu era acolo! Ar vrea să strige iarăşi, nava fantomă nu a fost o iluzie, Ann nu era acolo, nu i-a apărut atunci, halucinaţiile acum îi apar, nu atunci, el niciodată nu a avut halucinaţii, are cel mai bun sistem nervos din…

— Aş vrea să reuşesc ceva deosebit, Iv!

— Nu acum, Ann! Nu acum! Eu am descoperit acum ceva deosebit, Ann! Ons şi toţi ceilalţi nu au murit poate zadarnic, nu acum Ann!

— N-ai venit niciodată în laboratorul meu, Iv. Ar trebui să vezi… Dacă ipoteza…

Iv încearcă să-şi acopere ochii, visează, coşmarul cu Ann nu era atunci.

Simte cumplita durerea din ceafă, din nou, Ann, însă, chipul ei a dispărut, nava pe care este se îndepărtează cu viteză de locul acela fantomatic, câmpul de forţă scade în intensitate, se apropie de Spaţiile W.

Câmpul de forţă a pierit. Instantaneu, neverosimil, n-a ajuns încă în Spaţiile W, dar nimic, nicio urmă de câmp nu mai apare pe ecranul cenuşiu, fluxul a dispărut ca şi cum n-ar fi fost vreodată.

A reapărut în schimb senzaţia aceea copleşitoare, paralizantă, senzaţia de spaimă, atroce, nemaicunoscută, ştie parcă, fără ca niciun indicator de bord s-o anunţe, că există ceva, că persistă pericolul iminent, senzaţia pe care unul din strămoşii lui trebuie s-o fi avut simţindu-se neînarmat în faţa unui monstru necunoscut, apărut deodată, în faţa colibei lui. Şi simte dă va muri, aşa, ilogic, în ciuda acelor indicatoare de bord, în ciuda murmurului liniştitor al ochilor ciclopici albaştri…

Fluxurile cadranelor de bord oscilează însă deodată înnebunite, orbitalul se dă pur şi simplu peste cap, paralizia acută a voinţei pare că se extinde, nu mai poate clipi măcar, nu mai poate raţiona, nimic, bordul navei parcă s-a muiat, palpită, se dilată, absurd, parcă ar fi dintr-o ceară care se topeşte, se-ntinde, deformându-se înspăimântător…

Apoi fulgerele globulare devin pete mari colorate care se întrepătrund, ca „ţărmurile oceanelor” de care vorbea Ons, ţiuitul lung, o emulsie lăptoasă acoperă totul, o secundă, urmează, ştie acum că urmează, înfiorătoare, descompunerea a tot ce-i în jur, a bordului, a navei în mii de bucăţi…

Nu încă! Uitase, da, iar uitase ceva. Emulsia lăptoasă se şterge, nu mai e acum la bordul navei, e într-o cameră, o cameră de un albastru pal, lumină molatică în jur, el e întins pe spate în camera asta, parcă pe-o masă de operaţii, deasupra lui se apleacă chipul lui Ann. E în costumul ei bej, din laboratorul spaţial, poartă o cască de pilot autonom, surâde vag:

— Totul e-n ordine, rămâi liniştit.

Cele trei stele care înţepau cu licăritul lor noaptea siderală sunt acum trei indicatoare ale unui aparat complicat, aflat la

picioarele patului lui, pare să se afle într-un ciudat sicriu de cristal, aude însă perfect vocea lui Ann, care anunţă părea emoţionată, cu teama ei dintotdeauna, încercare rugătoare de a-l mângâia:

— Nu căuta să-ţi mişti capul, nici să vorbeşti, ai să răspunzi, dacă poţi, clipind.

Are să urmeze explozia! Senzaţia aceea cumplită a exploziei va urma visului acesta, sfaturilor şi întrebărilor lui Ann, el e încă *acolo,* acolo, pe navă, pe nava care se deformează, urmând să…

— Iv, nu e nimic grav, o paralizie trecătoare, important este acum să-nțelegem… cum ai ajuns aici.

Are să urmeze, da, acum are să urmeze… Emulsia aceea albă învăluie brusc totul, mâna cu degete lungi a lui Ann care se sprijinea pe capacul de cristal dispare subit, e din nou la bordul navei de investigaţii, bordul devenit de nerecunoscut, deformat îngrozitor, ţiuitul lung se sparge într-un bubuit chinuitor, o clipă de întuneric total, apoi jerbele roşietice, portocalii în care se desface nava întreagă, zvârlindu-l vidului cosmic, fără sfârşit.

Gata! A murit din nou.

Noaptea siderală e aceeaşi. Muzica ireală se aude din nou. Cele trei stele îndepărtate licăresc liniştit, indiferente. Va urma imaginea norului mov-albăstriu, grădina cu flori albe de cireş, ciclul reîncepea… Aşa avea oare să continue… *Până când?!* Mereu!?! Chiar *la nesfârşit*?!

Dar nu este norul mov-albăstriu, nu este grădina de basm, reapare lumina molatică, albăstrie… Ciclul pare să se desfăşoare acum invers!

Da, e din nou în camera de un albastru pal, din nou chipul lui Ann, se apropie de „sicriul” lui de cristal.

Dincolo de el, în faţă, pulsează încet cele trei indicatoare de control ale aparatului complicat.

— Mă numesc Oll Ner.

Asta ce mai e? De ce spune Ann că se numeşte Oll Ner?!

Şi deodată, reapare senzaţia inconfundabilă a ponderabilităţii, o conştiinţă stranie că *totuşi* nu a murit, chipul femeii nu pare a fi al lui Ann, seamănă doar, seamănă uimitor de bine, dar ştie, vede limpede că nu este ea!

— Te afli în sectorul spaţial L-4-P.

Aşadar *totuşi este Ann!* Nebunia reîncepe, înseamnă că a murit. L-4-P e sectorul de acţiune al Hannei, al Hannei, al

Hannei, Ann nu poate uita, Hanna, obsesia lui Ann, cum să fie el în sectorul L-4-P. Cum să fi ajuns acolo, L-4-P se află *la cealaltă margine a* Sistemului *solar, la mii de ore S de zbor,* imposibil deci să trăiască, e totuşi mort. Iar chipul acesta…

— Totul e în ordine, rămâi liniştit, surâde Ann sau Oll, nu mai are importanţă, coşmarul continuă deci, urmează indicaţia să nu încerce să-şi mişte capul, să…

— Nu încerca să-ţi mişti capul, nici să vorbeşti, ai să răspunzi dacă poţi clipind.

Are totuşi aberant de clară senzaţia că trăieşte, că *acum* trăieşte, că timpul acesta este cel real, ochii frumoşi, mari, emoţionaţi ai femeii de lângă el sunt neverosimil de limpede conturaţi, vede câteva pete mici de iod pe degetele subţiri care se sprijină pe capacul de cristal şi poate, uimitor, cu o durere cumplită în articulaţii, dar poate… să mişte uşor degetele mâinilor.

Aşadar trăieşte?! Paradoxal, imposibil deocamdată de înţeles, însă el trăieşte *acum.* Ce este *acum*? Când este de fapt acest *acum?* Acolo când nava era pe punctul să explodeze, a mai auzit cuvintele astea ale femeii care spune că se numeşte Oll! *Cum de le-a auzit*? îşi aduce aminte de ele sau… Sau ce? De ce a putut… să-şi rememoreze… să-şi rememoreze… nu, nu e de conceput, dar el ştia. El *avea în memorie* – absurd, dar avea în memorie – *timpul acesta prezent!*

Şi atunci, liniştitoare, nemilos de liniştitoare, înnebunitoare, ultimele cuvinte pe care el le *ştia,* se aud, vocea calină a acestei Oll, sau Ann, nu, nu Ann, nu vrea, nu trebuie să fie Ann, spune rar, perfect distinct, vorbele pe care le *mai auzise o dată:*

— Iv, nu e nimic grav, o paralizie trecătoare, important este acum să înţelegem… cum ai ajuns aici.

Acum! Când este totuşi acest *acum*?!

*

Ians Iason sorbi din băutura fierbinte şi aromată pe care şi-o preparase meticulos şi se instală cât mai comod în faţa televizorului. O reporteriţă mlădie şi bălaie ca un spic de grâu făcuse aproape înconjurul lumii pentru a realiza o emisiune care, lui cel puţin, i se părea plicticoasă. Blondina punea invariabil aceleaşi întrebări unor oameni aflaţi în diverse colţuri ale globului, pe Lună sau baze spaţiale; şi care oameni n-aveau altă vină decât aceea că fuseseră prieteni, colegi în ciclul trei de

pregătire şcolară, în urmă cu 30 de ani. Ideea reportajului voia să fie aceea a descoperirii cauzelor care determinaseră alegerea unor profesii atât de diverse, motivele realizării – sau nerealizării depline – pe plan profesional şi social etc., etc.

Ians Iason se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi picat şi el în plasa unor asemenea întrebări. Prietenii lui? Nu se mai interesase de niciunul de mult. Ei şi? Schimbă enervat canalul, ştia că lui nu avea să-i ia nimeni vreun asemenea interviu. În epoca lor, el era un fel de „troglodit", făcea parte, după cum scrisese într-o compunere fi-su, care avea opt ani, din „cei mai înapoiaţi indivizi ai Sistemului solar". Asta pentru că el nu naviga în spaţii interplanetare, nu croia proiecte gigant, nu supraveghea hale industriale sau imense ferme subacvatice, nu, el era doar una din cele mai neînsemnate rotiţe. Nici atât. Era… un circuit secundar ori… un şurub care, dacă s-ar fi pierdut, ar fi fost înlocuit cu uşurinţă; asta în cazul în care cineva i-ar fi remarcat dispariţia.

Sorbi din nou din cupa cu băutură fierbinte. Pe ecran apăruse un tip voinic, negricios, care… La naiba, era un curs de reciclare pentru surdomuţi! Alt canal, o emisiune sportivă. Schimbă canalul iar, nu-l pasionau, uite că pe el nu-l pasionau măcar emisiunile sportive! Ce era de vină dacă…?!

Şi sport făcuse cândva. Aşa cum încercase aproape zece profesii. Ei şi? Părea dotat, *păruse* dotat pentru orice, dar nu reuşise. Nu reuşise să rămână în niciuna, ajunsese acum la arhiva unui institut despre care nu se interesa niciun reporter; ajunsese pe-un post de care precis avea să se sature la fel ca de celelalte; mai ales dacă Teo Tern – „poetul", uite că şi caraghiosul ăsta avea totuşi „un ideal" – va continua să-l mai sâcâie zilnic; pentru tot felul de prostii.

Pe ecran se lăfăia acum imaginea unui lungan cu trăsături frumoase, un african cu umeri largi şi zâmbet sigur, aproape arogant. Crainica vorbea ceva despre pilotul spaţial Iv Pard, dispărut nu se ştia cum, într-o misiune de la marginea Sistemului solar. Părea să fie un soi de necrolog; în care zâmbetul acela sigur," ca o sfidare adresată destinului", ar fi scris fi-su într-o compunere, aducea cumva cu o ironie a soartei. Iv Pard celebrul pilot spaţial deci… dispăruse. El însă, uite că el, troglodiţul epocii lor, înapoiatul deceniului „Marele salt" pe care-l străbătea omenirea cea plină de idealuri grandioase, *trăia!*

Alt canal! Era un curs pentru elevii de zece ani, unde-o fi fost fiică-sa să-l asculte, ar cam fi trebuit la ora asta să vină acasă de la bazin, spera să devină campioană absolută la înot, haimanaua mică. Deci şi ea avea un ideal!…

Apăsă iarăşi pe clapă, ecranul fu acoperit de-o suprafaţă semiconvexă, albastră, plină de relee ciudate. Asta ce-o mai fi fost? Un capac închis, camera de luat imagini se depărtează, se vedea acum un robot, mai exact spus un ciborg, din seria ultimă, pentru treburile casnice, căruia i se făcea reclamă. Urma să fie livrat doritorilor, în scop experimental, putea fi ridicat oricând de la magazinele… Unul din magazine era chiar în oraşul lor, intrau în perimetrul experimentului preconizat, care, se explica foarte doct, viza să verifice măsura în care „noul produs” ora adaptabil la cele mai diverse operaţiuni casnice. Singura datorie a celor ce voiau să se pricopsească peste noapte cu un asemenea” agregat” era să completeze săptămânal un chestionar, timp de două luni. Chestionarele erau desigur menite să servească „perfecţionării ciborgului”. Oare?

Mai întâlnise reclama asta în urmă eu vreo zece zile. Probabil, doritorii nu se prea îmbulzeau; combinele casnice şi roboţii neperfecţionaţi li se păreau se vede încă buni. Dar de ce aleseseră experimentatorii ca eşantion de probă o zonă atât de puţin densă sub aspectul numărului de locuitori, tocmai de pe coasta asta a oceanului, una din cele mai puţin dezvoltate de pe glob? Testau aparatul sau… adaptabilitatea „troglodiţilor” la tehnica modernă?

Pe ecran, Max-2, aşa îl chema pe ciborg – nu era evident la fel de frumos cizelat ca fraţii lui destinaţi marilor complexe spaţiale, arăta mai repede nostim – se îndeletnicea cu aspiratul prafului, curăţirea îmbrăcăminţii, pregătitul dejunului, toate astea erau vechituri, ia te uită însă, ştia să se ocupe şi de… şi de copiii de şcoală!

Ians Iason era cam sătul de aparatele cibernetice, de la serviciu. Nu te mai puteai mişca în aproape nicio profesie fără să dai de „tinichelele” astea „indispensabile”, el nu reuşise să ducă până la cap niciun „curs practic” de familiarizare cu ciborgii moderni, dar perspectiva de-a fi scutit de „meditaţiile” zilnice, pe care trebuia să le acorde mai ales lui Nell la teoria mulţimilor, îl tenta. Cu atât mai mult cu cât lui Nell i se preda de

curând un curs nou care pe el… începuse să-l cam depăşească. Nimic mai penibil decât să-i spui propriului tău copil de nici nouă ani că nu pricepi boabă din ce pretinde el să-l faci să-nţeleagă. Oare în capul ăla de tinichea erau vârâte într-adevăr cunoştinţele necesare pentru a medita chiar şi un copil de nouă ani?

Ce-ar fi fost… Ce-ar fi fost dacă ar fi luat, în mod experimental, un Max II? În definitiv, putea să-l restituie oricând, dacă avea să se dovedească inutil, dar… poftim, ştia să joace nu numai şah şi bridge, ci şi table!

Ians Iason bău până la fund cupa, se ridică hotărât să formeze numărul magazinului care livra ciborgi experimentali. A! A, nu! Uitase ceva. Nevastă-sa, „troglodită” şi ea, se enerva dacă nu era „consultată”. Dacă l-ar fi adus aşa, netam-nesam un ciborg în casă…

Totuşi, Ideea unui partener de table era extrem de tentantă. Pentru asta trebuia folosită însă o mică strategie, în aşa fel încât Jeni Iason să rămână cu convingerea că iniţiativa îi aparţine ei. Liniştea familiei merita mici sacrificii.

Asta nu era oare un ideal?…

*

— Eşti sigură că este Iv Pard?

În lumina verzui-opalescentă a laboratorului. Hanna o privea lung cu o expresie crispată, aşteptând parcă un răspuns hotărâtor pentru propria-i viaţă. Oll răspunse cu o întrebare:

— Eşti sigură că nu sunteţi autorii stării în care-a ajuns?

— Da, Oll.

— Nu s-a făcut niciun experiment pe Relaţia Q în ultimele 24 de ore?

— Nu. Eu şi Kund eram pe o navă de serviciu care venea dinspre Terra. Am pescuit capsula cosmică de salvare în care era, pur şi simplu din întâmplare. Rita neagă de asemenea.

— Neagă?! tresări Oll. N-o putea suferi pe Rita Gai, ştia că nici Hanna, izbucni, oprindu-se câteva clipe din mânuirea aparatului de analiză la care lucra: Ce-nseamnă „neagă”? E vorba de viaţa unui om. Hanna, o viaţă care pare pierdută, e de mirare că omul ăsta încă trăieşte! Contează acum orice desluşire privind…

— E vorba de mult mai mult! Tăie Hanna fără să ridice tonul, dar cu nota aceea de voinţă aprigă ce o definea.

Oll o cercetă cu atenţie. Părul negru tuns foarte scurt al celei

mai bune navigatoare spaţiale avea o buclă mică albă în care lumina verzuie punea sclipiri ciudate. Faţa femeii căpătase o încremenire aproape dură, ochii inteligenţi, de culoarea oţelului fixau faţa doctoriţei părând că nu mai e cazul să adauge şi altceva.

— Mai mult decât o viaţă?

— Oll, dacă cineva dintre noi, începu rar şi foarte scăzut Hanna, ar fi izbutit să-l aducă pe Iv Pard cu nava lui... într-o secundă, dintr-un capăt în altul al Sistemului solar... asta ar însemna practic dovada, *indubitabilă,* strecură abia şoptit, dar printre dinţi Hanna, că Marele Proiect poate fi realizat... Nenorocirea e că nu am reuşit până acum să obţinem o asemenea dovadă. Că nu cred... ca Rita să fie autoarea... Şi că saltul acesta în spaţiu... ridică o teribilă întrebare. Căreia... mă tem, Oll, că nu-i putem găsi vreun răspuns!

IV – DIRECTIVA NESSUS

Întins cât era de lung în nisipul roşiatic, Harald Pin „se sorea” ca o şopârlă.

În ciuda cerului senin, a valurilor de un verde îmbietor, plaja era pustie şi azi; complet pustie.

Ţărmul” de paradis” fusese uitat în ultimele zile, abandonate partidele de schif şi pescuit subacvatic, părăsite oraşele de joacă ale copiilor. Toţi. Toată mulţimea care anima altădată limba mirifică de nisip a insulei părea magnetizată de la mic la mare; o absorbea irezistibil muntele pleşuv ce se ridica semeţ dincolo de stâncile acoperite cu verdeaţă?

Se descoperise acolo, în pântecul masivului brun de piatră ce cobora abrupt până-n valurile spumegânde, „o peşteră minune”!

Un computer auxiliar de investigare o depistase de fapt. Şi tot el lansase ipoteza unui „mare gol” în interiorul muntelui ce străjuia solitar imensitatea oceanului. Cercetările minuţios întreprinse confirmaseră presupunerea, fusese descoperită, apoi deblocată cu grijă intrarea ascunsă, parcurs un lung coridor şi, în faţa ochilor uluiţi, se înfăţişase deodată peştera tăiată în stâncă. O peşteră sferică, aproape desăvârşit sferică spuneau aparatele, cu desene încrustate după o tehnică necunoscută, desene de o rară vigoare şi plasticitate, însoţite de însemne al căror sens scăpa. Se bănuia doar, începuse deja să se

vehiculeze ideea unui „mesaj de o maximă complexitate”.

Mesaj sau nu, era evident vorba de o bizară capodoperă, veche după „absolut sigura” părere a specialiştilor de 16.500 de ani, care dormise în noaptea de piatră, neştiută, nebănuită măcar pân-atunci. „La un pas de-o pieire anonimă!” adăugase Harald în gând, se număra printre cei ce ştiau că în urmă cu mai puţin de-un secol, insula singuratică în mijlocul întinderilor de apă, fusese desemnată la un moment dat ca poligon nuclear. Atunci, stânca semeaţă ce ascundea o milenară taină ar fi putut intra în vizorul unui submarin atomic: o clipă, două, o apăsare de buton şi…

Harald văzuse de două ori „magnifica descoperire”, dar revenise de fiecare dată la ţărmul cu nisip cald şi fără mister, la golful în care se zbenguiau delfini dolofani. Computerele informaţionale intraseră însă în alertă, începuseră să bâzâie încă din prima zi a „revelantei descoperiri”, primele imagini ale peşterii fuseseră simultan transmise pe toate canalele de televiziune, demarase, cu o iuţeală de nebănuit, acel adevărat exod de paleoetnologi, pictori, ciberneticieni, reporteri şi curioşi, curioşi, curioşi, care transformaseră până mai ieri banala şi liniştita insuliţă într-o modernă babilonie. Nu mai exista zi şi noapte, parcă înspăimântate de o destrămare posibilă a mirajului, peliculele ultrasensibile ale aparatelor „imortalizau” neîncetat, metru cu metru, suprafaţa concavă care înfruntase tăcută mileniile… Profesionişti şi amatori, savanţi recunoscuţi din cele mai diverse domenii posibile de cercetare şi puştimea cu nasuri pistruiate se agitau fără întrerupere, se contraziceau cu patimă, în acel adevărat furnicar omenesc iscat de la o zi la alta. Se făceau speculaţii de tot felul asupra freneticului dans circular care se oferea mut ochilor lacomi, asupra „ultramisterioaselor” inscripţii indescifrabile, scrijelite într-o limbă „cu totul necunoscută”.

Cele mai fantastice ipoteze se plămădeau cu spontaneitate, se încrucişau cu fervoare, când Harald ajunsese a doua oară în peşteră, începuse să se vorbească de ideea unei „ingenioase şi *intenţionate* închideri a cavităţii sferice perfecte, până la presupusa epocă modernă de investigare cibernetică, singura în stare să depisteze tăinuitul mesaj”.

Harald zâmbise doar gândindu-se dacă în calculele inventivilor şi prevăzătorilor expeditorii ai „mesajului” figurase şi etapa

submarinelor cu rachete nucleare.

Ceea ce uluia cel mai mult era însă faimosul „atlas ceresc” ce se presupunea că ar fi fost „magistral realizat” pe gigantica emisferă superioară. Şi „simbolica înfrăţire” a siluetelor pământene schiţate, cu altele ale unor diverse şi multiple imagini de „fiinţe necunoscute”.

De fapt, Cronos îşi făcuse nemilos datoria, după Harald n-ar fi fost exclus ca „nebuloasele spirale ale atlasului” ca şi o parte din siluetele necunoscute care abia se distingeau să fi fost opera zâmbetului său milenar.

Exaltarea însă creştea. Insula era năpădită de noi şi noi vizitatori, care năvăleau incitaţi, cu teorii gata elaborate, alergau direct la intrarea peşterii, topind speranţa lui într-o liniştitoare insulă de vacanţă. Căci după furia primelor zile, torentul curioşilor avea să *se* abată desigur aici, pe plaja deocamdată pustie, într-o vijelie mult prea zgomotoasă de controverse neelucidate.

În mod interesant, odată cu prodigiosul ritm de creştere a mijloacelor de informare, simultan cu tot mai sigurele explicaţii savante ale „tainelor celor două infinituri” în care omul pătrundea mereu mai mult, rămânea, indiscutabilă, setea omului de mister! Iar misterul li se oferise acum nesperat, palpabil, nu la mii de ani lumină, nu în obiectivele microscoapelor ultraperfecţionate, ci aici, la îndemâna oricui, într-o insuliţă feerică.

Asta era însă „o altă poveste”. În mod concret şi imediat, el trebuia să-şi caute pentru ultima parte de vacanţă o altă insulă; fără taine ce „trebuiau numaidecât dezlegate”. Computerul medical de control dăduse după cât înţelegea în cazul lui un verdict nu tocmai plăcut, doctorul institutului la care lucra îi recomandase pe un ton fără replică „odihnă desăvârşită”.

Al institutului unde lucrase, mai corect spus. Părăsise acum institutul. Şi mai corect spus, fusese „radiat” din corpul investigatorilor speciali, aşa, de la o oră la alta, pentru o greşeală măruntă, care măcar nu-i aparţinea.

Din valurile golfului, doi delfini îşi ridicaseră capetele curioase, îl priveau parcă miraţi de prezenta lui acolo, făcură un salt acrobatic şi dispărură în adânc.

Harald își aminti una din cele mai nostime ipoteze auzite, potrivit căreia câteva dintre „fiinţele necunoscute” scrijelite pe

concavitatea de piatră ar fi fost delfini „în forma lor anterioară, când nu deveniseră încă mamifere pur marine”. Îşi aminti totodată că îşi propusese să facă înainte de a părăsi insula o vizita la delfinariul despre care începuseră să circule adevărate legende. La drept vorbind, „experimentele nemaipomenite” care se tot făceau acolo cu „inteligentele animale”, ca şi „vizionarele teorii” care se ţeseau în jurul descoperirii din pântecul muntelui, pe el îl lăsau absolut rece. Era un tip practic, „sceptic din naştere”, cum spuneau cei ce-l cunoşteau, devenit şi mai sceptic în cei doi ani de investigaţii speciale, care nu-i stimulaseră câtuşi de puţin spiritul de aventură. Îl interesau faptele, nu speculaţiile, nu ipotezele uimitor de originale, nu seducătoarele perspective probabile, nu teoriile nou-nouţe. Cinstit vorbind, chiar delfinariul îl atrăgea, pentru că, aflase, şefa bazei de cercetări marine era o femeie nespus de frumoasă. Cel puţin aşa se spunea, un reporter o numise recent „Regina delfinilor”, într-un reportaj însă anost, în care practic nu se spunea mai nimic concret şi-n care chipul „reginei” nu apăruse în mod suspect.

Merita totuşi să facă o vizită acolo; poate chiar azi, după programul de gimnastică statică şi ora de înot.

De ce naiba se dispensaseră totuşi caraghioşii de la institut de serviciile lui? De ce atât de brutal, fără o explicaţie măcar, pentru o eroare ce aparţinea mai mult ca sigur unei greşite implementări a câtorva date în calculatorul general, săvârşită de cine ştie care programator căscat?! Asta după ce numele Harald Pin fusese asociat cu noţiunea de cel mai bun investigator al institutului, după ce îşi riscase, viaţa de patru ori în misiunile de mare complexitate ale Centrului.

I se păruse pur „trăsnită” radierea. Nu-l afectase însă prea mult. Cei care „se scandalizaseră” fuseseră colegii lui, înaintaseră chiar un protest spre nu mai ştia ce foruri justiţiare. El zâmbise, îşi luase rămas bun, plecase direct la insula asta, puţin îi păsa în definitiv dacă ancheta care eventual avea să se întreprindă ar fi stabilit că „se făcuse o greşeală în cazul Harald Pin”. Avusese oricum de gând să părăsească investigaţiile Centrului Solar de Securitate; pentru care abandonase, în mod copilăresc, un amplu studiu de cercetare a telecomunicaţiilor spaţiale. În urmă cu câţiva ani baza studiului acela, care fusese şi lucrarea sa de diplomă la pretenţioasa Universitate Delphi,

făcuse vâlvă în lumea specialiştilor. Misiunile institutului îl îndepărtaseră de finalizarea lucrării, se reprofilase în funcţie de necesităţile imediate, pe acţiuni de antipoluare, apoi trecuse la psihologia cibernetică, domenii care-l atrăgeau însă mult mai puţin. Era tocmai momentul să se retragă într-un loc liniştit, poate chiar în apropierea insulei acesteia – dacă „Regina delfinilor” era într-adevăr atât de frumoasă, fapt îndoielnic – să-şi reia oricum cercetările, asimilând în primul rând tot ce se elaborase nou în domeniu.

Situaţia era limpede, perspectiva viitorului apropiat surâdea deci feciorelnic. Se întrebă de ce totuşi îl irita radierea aia netoată? Care era oare mecanismul ascuns ce declanşa enervarea fără rost pentru prostia altora? În psihologia cibernetică nu se ridicau asemenea probleme. Ordinatoarele aveau, uite că asta aveau indiscutabil, suveranul avantaj de-a nu se enerva niciodată.

„Se enervează doar cei ce vor s-o facă neapărat!” Astea erau cuvintele şmecherului de medic al institutului, care susţinea totodată că cel mai bun remediu contra tuturor enervărilor inutile era „un bun pui de somn”. Se întrebă dacă ilustrul medic ar fi reuşit să-şi aplice pe propria piele sfatul, în cazul în care s-ar fi trezit eliminat peste noapte; pentru o măruntă greşeală de diagnostic săvârşită de computerul său.

Ei şi? Treaba doctorului ce-ar fi făcut în cazul acela, sfatul era bun. Aşa că Harald se răsuci pe burtă decis să-i urmeze.

În clipa aceea se auzi strigătul. Slab, depărtat ca o părere, nelămurit, ciudat ca începutul unui cântec de sirenă, părând să vină de-acolo, din mijlocul undelor verzi, unde până mai adineauri se fugăreau doar delfini.

Crezu chiar că se înşelase. Strigătul se repetă însă, de data asta cu o nuanţă parcă de disperare, peste crestele valurilor înspumate reuşi să zărească, o clipă doar, ceea ce putea fi un cap omenesc.

Primul gând în clipa când sărea în picioare fu la reportajul în care principala asistentă a „Reginei delfinilor” îşi lauda lighioanele capabile „să salveze orice naufragiat”. Iată însă că acum inteligentele animale” dispăruseră, marca, parcă mai agitată, devenise ca şi ţărmul bizar de pustie, se întrebă dacă delfinii nu simţiseră cumva o primejdie. Care oare?

Harald străbătea cu paşi mari valurile ce se rostogoleau pe

ţărm, plonjă cu un salt lung în apa sărată, începu să înoate cu repeziciune spre larg de unde ţipătul, al unei femei părea să fie, se auzi din nou, alarmant.

Cum de ajunsese tocmai acolo zăpăcita aia? Cum de n-o zărise până atunci? De ce se făcuseră nevăzute mamiferele jucăuşe?

Descoperi apoi că se afla nebănuit de aproape de capul cu plete blonde al naufragiatei, străbătu ultimele valuri ce păreau încă să crească, săltă pe spinarea unei mase de apă, nu mai văzu însă nimic. Întârziase?

Femeia care cu numai câteva clipe înainte îşi agitase cu disperare braţul spre el nu se mai zărea nicăieri, deşi în locul acela ar fi trebuit să fie. Harald respiră profund, se scufundă.

Apa era din fericire de-o limpezime de cristal. Întrezării imediat, mult sub el, corpul care luneca spre adânc, remarcă în aceeaşi clipă câţiva delfini care se învârteau în jurul trupului ei, pălind s-o conducă spre fundul stâncos al oceanului.

Harald începu să spintece apa spre grupul ciudat, i se păru, ba nu, nu era o impresie, femeia cu plete blonde şi lungi înota, ba încă înota cu mişcări precise, spre fundul golfului acoperit de plante mari, luxuriante. Reuşi, se prinse de un bolovan cu formă ciudată, îi făcu semn, un semn cu mâna, ce părea a fi o invitaţie s-o urmeze.

Ajunse lângă ea în momentul când femeia scotea ceva dintre plantele unduitoare de la baza stâncii, iscând un nor de nisip fin. Se întoarse spre el în mâini cu două măşti de oxigen. Îi putea vedea acum faţa, o faţă prelungă, zâmbitoare. Îi puse în mâini una din măşti, ea şi-o fixă pe cap pe cealaltă, Harald îi urmă exemplul, aspiră cu nesaţ oxigenul, privi nedumerit spre femeia care dădea la o parte o adevărată perdea de alge din stânga ei.

Un nou semn, femeia se prelinse prin perdeaua deasă de alge, într-un adevărat coridor de corali, Harald îşi aminti amuzat de poveştile cu sirenele ce atrăgeau navigatori spre abis, intră în coridorul strâmt, înotând pe urma pletelor blonde, foarte lungi.

Era o luminozitate slabă aici, un cârd de peşti dungaţi se agitau fugind din calea lor. Culoarul se ramifică brusc, femeia alese cu siguranţă deschiderea cea mai îngustă. O urmă intrigat, întrebându-se cum se făcea că nu remarcase niciodată când se scufundase aici, labirintul acesta, ce părea tăiat de o mână omenească. Culoarul coti, se ramifică iar, femeia se răsuci

scurt, îndepărtă altă perdea de plante mari, verzi-albăstrii, Harald o ajunse în ceea ce era o adevărată peşteră subacvatică, unde lumina pătrundea slab printr-o tăietură lungă, îngustă, făcută exact deasupra lor.

Călăuza sa se opri lângă o scoică uriaşă, cum Harald nu mai văzuse până atunci.

Apoi... scoica se deschise. Femeia se strecură imediat cu îndemânare între cochilii, un alt îndemn sugestiv şi, blestemându-se în gând, Harald o urmă şi-acum, se aşeză lângă ea, între cele două capace sidefate care se închiseră ca o capcană.

Din interior erau transparente! Da, se putea vedea totul în jur, jocul dezordonat al peştilor tărcaţi, unduirea leneşă a plantelor ce şerpuiau spre razele difuze de soare, pereţii de coral care aici erau evident tăiaţi, şlefuiţi.

Prin două valve din spatele lui, bule mari de aer năvăliră apoi în interiorul strâmt, apa începu să bolborosească, să scadă cu repeziciune, dispăru în câteva secunde. Se aflau în ceea ce părea a fi o cameră de observare a mediului submarin.

Femeia îşi smulse masca de oxigen, Harald făcu la fel, întâlni imediat ochii de un verde marin care-l priveau cu o bună dispoziţie molipsitoare.

— Mă temeam că prudenţa dumitale recunoscută te va opri să mă urmezi, râse gazda sa, răsucindu-şi cu înverşunare pletele lungi. Harald se întrebă ce sens avea aici acel „recunoscută”, ar fi putut jura că nu se mai întâlnise cu femeia aceasta niciodată. Ştia ceva despre el? De unde?

— Aş fi regretat probabil întreaga viaţă, lăsă Harald să cadă, pe un ton care se putea interpreta oricum.

— Să nu exagerăm, veni prompt răspunsul. Mi-aş fi pus delfinii să te răpească de la ora de înot, Harald Pin! Şi tot ai fi ajuns azi, aici!

Ca pe oricare alt investigator al Centrului, pe Harald surprizele regizate de alţii îl indispuneau vădit.

— Eşti Regina delfinilor? Încercă el să glumească.

— Sau Ina Sind, veni, răspunsul prompt. Sper să-ţi aminteşti de mine. Măcar din operaţiunea Ceto, unde am fost colegi, anul trecut.

Colegi? În Operaţiunea Ceto?!

Operaţiunea care purta numele mamei celor trei Gorgone

avusese loc într-adevăr anul trecut, antrenase mai bine de două treimi din forţele speciale de investigare şi intervenţie. Şi auzise vorbindu-se de numele Inei Sind, nu şi-o amintea însă, fusese atunci un adevărat vălmăşag de oameni şi evenimente, încâlcite şi mai mult de codificările folosite pentru participanţi şi pentru locurile de intervenţie. Căci Operaţiunea Ceto fusese o acţiune secretă de anvergură, începută cu cercetarea efectelor unor containere cu substanţe toxice, scufundate în urmă cu mulţi ani „undeva în Pacific”. Iniţial nu se cunoşteau măcar locurile de depozitare. Se ştia însă precis că gazul lichefiat îşi păstrase, contrar păreri lor optimiste, teribila forţă ucigătoare, că imensele containere asemănătoare, depistate şi neutralizate pe un alt fund de ocean erau corodate într-o măsură înspăimântătoare. Se desfăşurase cu totală discreţie întregul complex de lucrări, semnalul de alarmă lansat de un oceanolog cunoscut ar fi creat panică atunci, inutil, în întreaga omenire.

„Inutil” era un mod de-a spune. De fapt lichidarea grozavului pericol costase enorme resurse energetice care trebuiau mai devreme sau mai târziu justificate, costase mai ales vieţi. Chiar lângă el murise unul dintre foarte bunii investigatori. Alţi colegi ai săi se aflau şi azi în spitale speciale de recuperare.

Participase într-adevăr femeia, din faţa sa la Operaţiunea Ceto? Ori era o reporteră isteaţă care mirosise ceva şi încerca să facă „un reportaj bombă”?! Consemnul Centrului Solar de Securitate era ca despre operaţiunea submarină să nu se discute încă nimic, nu se suflase până atunci nicio vorbă.

— Operaţiunea Ceto? Păru să-şi răscolească memoria Harald şi gazda sa pufni în râs, o auzi scandând uşor cuvintele, păstrând încă tonul unei vechi cunoştinţe:

— Nu-i nevoie de tactica tăcerii, Harald! În cochilia asta totu-i în ordine, am să-ţi spun multe lucruri care te privesc direct, mai secrete, decât faimoasa operaţiune submarină.

— O femeie frumoasă nu trebuie să spună prea mult, filosofă Harald pe un ton galant-obraznic, în timp ce lua cu detaşare mâna Inei, privi de aproape inelul a cărui lucrătură splendidă strângea un imens smarald. O jucărie reuşită! Aprecie el pe un ton nevinovat.

— Exact, aprobă Ina. Un mic detector. „Scoica” în care suntem e foarte sigură, dar jucăria e totuşi o măsură suplimentară; ce-ţi voi spune nu trebuie să audă nimeni, în niciun fel.

— Ne-ar putea auzi cineva aici? Bagateliză Harald, gata parcă să caşte.

— Că cineva ar fi interesat să afle ce-ţi voi spune sunt convinsă; cine – nu ştiu; deci… Asta ce mai e?

În strâmtul spaţiu în care erau închişi, Harald se răsucise căutând să-şi găsească o poziţie mai comodă, încerca de fapt să-şi aşeze capul pe coapsa bronzată a gazdei sale.

— Nimic rău, explică el, continuă!

— Termină cu trucurile de verificare, râse Ina îndepărtându-l. Ştiu regula, adăugă ea acrişor.

— Ce regulă? se miră parşiv Harald, se întoarse însă, stăteau acum faţă-n faţă.

„Regula” exista într-adevăr, chiar dacă nu era întotdeauna respectată întocmai, ca între partenerii unei operaţii speciale să nu existe „relaţii particulare” de niciun fel!

Nici măcar nu era atât de frumoasă pe cât se spunea. Trăsăturile feţei erau incerte, aminteau pe undeva tipul polinezian; dar faţa era prelungă, forma capului, ochii şi părul auriu vorbeau de strămoşi scandinavi. O combinaţie interesantă, o sănătate desăvârşită, asta da, pielea arămiu-roşietică acoperea un trup bine modelat. Ceea ce lipsea însă era” şarmul” femeilor cu adevărat frumoase. În jurul gurii, romb perfect dacă n-ar fi fost umbra aceea a unui surâs parcă trist, două cute se distingeau clar, dând o anumită asprime şi uscăciune feţei tinere.

— Lasă gluma, spuse foarte încet femeia. E vorba de-o misiune. Periculoasă. Pentru a nu fi reperat în niciun fel ai fost scos formal din institut: s-au luat şi alte măsuri de siguranţă despre care nu ştii încă prea mult.

Nu cumva era adevărat? Nu cumva puşlamaua de doctor care-i recomandase cu nonşalanţă insula asta ca loc „ideal de recreere” primise „sugestia” să-l trimită aici? Putea exista o operaţiune atât de secretă încât să nu trebuiască aflată, nici măcar bănuită de colegii lui de institut?!

— Pot să-ţi spun, adăugă Ina cu ochii mari fixaţi în ochii lui, că… omul care primise misiunea aceasta înaintea ta a murit. O oră după ce acceptase… Că poţi refuza *încă.* Acum!

— De la cine primise misiunea? se interesă Harald.

— A, nu de la mine, zâmbi Ina. O primise într-o discuţie cu şeful Serviciului Special de Securitate, într-o cameră a

Consiliului Suprem de Coordonare. De-atunci, măsurile au început să fie draconice.

Era implicat şi Consiliul Suprem de Coordonare?

— Cum a murit omul acela? vru să ştie Harald.

— Accident de pilotaj.

— O coincidenţă este exclusă?

— Nu, bineînţeles. Dar… omul fusese campion de zbor. Iar coincidenţele, Harald, sunt cam multe în jocul ăsta.

— Care ar fi a doua?

— Nu-ţi pot spune. Decât dacă accepţi. Ai fost selectat dintr-un lot de o sută de investigatori speciali. Ai toate calităţile necesare, ai beneficiat inclusiv de o scurtă perioadă de odihnă; de care în curând mă tem că nu vor mai avea parte mulţi.

— Mă sperii! Se strâmbă Harald cu un aer şi mai plictisit. Spune-mi măcar…

— Nu întreba, nu pot adăuga niciun cuvânt în plus, preveni vocea scăzută a femeii. Până nu am acordul tău. Care capătă valoare de angajament. În faţa Marelui Consiliu.

— Foarte bine, zise Harald şi adăugă pentru a câştiga timp: Să lăsăm atunci morţii şi coincidenţele, vorbeşte-mi mai bine despre animalele tale inteligente.

Ochii de un verde ciudat îl cercetară o clipă – unde mai văzuse totuşi ochii aceştia, nu, nu de Operaţiunea Ceto era vorba, înainte – Ina acceptă apoi nesperat de repede, jucându-se cu inelul de aparent smarald:

— O, e un subiect pasionant! Ar trebui însă, ar fi fost mult mai bine să-i fi văzut la lucru.

„Ar fi fost”! Precizarea însemna că nu mai era cazul că vină la delfinariu?

— I-ai profilat pe investigaţii speciale?

— Ei, nu chiar! Deşi, în Operaţiunea Ceto ne-au fost de un real ajutor. Deocamdată fac progrese în stabilirea unei legături cu ei, pe linie telepatică.

— Înţeleg! spuse cu seriozitate deplină Harald. Te gândeşti să stea pe coadă în mijlocul valurilor şi eu stau.

— Şi asta, acceptă Ina fără să pară a sesiza ironia. De ce nu?

Câţi ani putea să aibă de fapt? Părea să fie de 26, poate 28. El avea 30, arăta 35, cei câţiva ani petrecuţi în serviciul special lăsau urme, fapt binecunoscut. Deci câţi ani putea să aibă femeia asta, care primise misiunea de a-l „încărca” – în limbajul

profesional al serviciului lor – deci avea cel puţin patru ani de experienţă în investigaţii speciale, sarcini de acest gen se încredinţau doar unor profesionişti versaţi. Când se mai ocupase şi de dolofanele mamifere zâmbăreţe? Sau exista o legătură? Delfinariul era ca şi institutul la care lucrase el o filială a Centrului Solar de Securitate? Misiunea care urma să-i fie încredinţată avea legătură cu Lumea tăcerii? Sau, având în vedere secretul operaţiei, n-avea nicio tangenţă?

Putea fi iar ceva legat de „Problema poluare”? Cine ştie prin ce gheţuri urma să fie expediat, unde cine ştie ce stat, din cine ştie care deceniu trecut, mai dosise câteva zeci, sute, ori mii de containere conţinând cine ştie ce substanţe drăgălaşe?!

„Selectat dintr-o sută”! Dar fusese vorba de-o singură sută? Ori urma să acţioneze împreună cu mai mulţi? Dacă singur, trebuie că era vorba de-o operaţiune de tip G, gen anchetă, discretă foarte, urgentă foarte, încâlcită foarte, în care trebuia să se descurce, fără să sufle cuiva în numele cărui for acţiona, culegând informaţii fără să trezească nicio suspiciune, pentru că în cazul acela… Ar fi preferat, la drept vorbind, substanţele toxice sau radioactive dintre gheţuri, ori şi mai cinstit, nimic din toate astea.

Realiză că Ina îi vorbea ceva despre „nebănuitele capacităţi telepatice ale delfinilor”, se întrebă unde văzuse totuşi ochii aceştia de un verde marin, cumva neverosimili, unde şi când? Era o colegă într-adevăr?

— …Nici tu, nici cei care se amuză făcând glume ieftine pe seama experienţelor noastre, zicea Ina cu convingere, nu pricepeţi ce-nseamnă în fond „să stea pe coadă”, cum zici tu, un delfin în clipa când eu gândesc asta! E ceva extraordinar! E o al*tă cale d*e comunicare, străină vorbirii, o altă posibilitate de a intra în contact cu o fiinţă inteligentă! Îţi dai seama ce înseamnă asta pentru stabilirea unui contact cu fiinţe dintr-o lume extrasolară?

Pe naiba! Nu însemna nimic! Navele de investigaţie extrasolară se preconiza a fi pilotate exclusiv de roboţi. Dacă nu cumva, în alt laborator, poate în clipa asta. Fără ca el să aibă habar, cineva nu crea posibilităţi „cibernetico-telepatice”?! Sau dacă… fiinţele acelea extrasolare nu se aşteaptă cumva să aterizeze ele…

Unde mai văzuse totuşi ochii ăştia? Şi ce hotărâre trebuia să ia

acum, imediat?

În scurta lui carieră de specialist al Centrului Solar de Securitate, Harald refuzase o singură misiune. Şi regretase apoi, cumplit. Primise misiunea aceea un coleg; care se alesese cu o invaliditate pe viaţă. Era convins şi azi că el, Harald Pin, ar fi scăpat teafăr, ar fi acţionat altfel, fără risc, riscul inutil îl irita întotdeauna. Silueta omului acela îi rămăsese fixată în memorie, un bărbat înalt, brunet, atletic la fel ca el. Îi făcuse din uşă un semn liniştitor de rămas bun, când încercase să-l prevină… Cine fusese de vină, în esenţă, pentru că acel om…?

„O acţiune pentru care ai toate calităţile necesare”! *Calităţi* în limbajul sever al Serviciului special de investigaţii însemna în proporţie de 70 la sută *pregătire!*

Prostii! Încerca să caute soluţia unei probleme pentru care nu avea suficiente date, un computer ar fi remarcat asta din prima clipă, era posibil ca… Era posibil orice într-o misiune de, acest gen. Problema numărul unu i se părea, în mod inexplicabil să înţeleagă de unde-i erau cunoscuţi ochii Inei… Dacă Ina Sind era într-adevăr femeia care-i înşira acum poveşti despre delfini, lui putea să-i spună despre asta orice, nu se pricepea.

— Ina! Tăie Harald expunerea teoretică. Dacă, de pildă, ai gândi acum să vină doi dintre fermecătorii tăi elevi aici, ar veni?

— De ce nu?

Harald aruncă o privire iute peste umăr, spre coridorul de corali, gândindu-se că în fond putea primi liniştit misiunea, dacă exista vreuna, fără să spună nimic, niciun cuvânt care să deconspire ceva, asta era important deocamdată, zise calm:

— Cât trebuie aşteptat?

— Cel mult zece secunde, păru să se amuze Ina şi preciză: îmi asigură întrevederea cu tine, sunt pe aproape.

Harald o cercetă lung. Întrebându-se dacă glumea.

— Priveşte, dragul meu!

Când Harald întoarse capul din nou intrigat, remarcă unul, apoi al doilea delfin: se strecurau cu o viteză nebănuită, prin coridorul îngust, stopară spectaculos în faţa scoicii uriaşe. Aşteptau acum cuminţi, absolut nemişcaţi, lui Harald i se păru însă că râdeau.

— Nu-i rău, aprecie el sec şi adăugă scurt: Primesc misiunea. Despre ce-i vorba?!

În privirea Inei trecu o zbatere uşoară, aproape imperceptibilă,

nu se putea distinge dacă satisfacţie era sau regret, îl avertiză apoi cu o sclipire mică în ochi:

— Pot să-ţi vorbesc încă despre delfinii mei, dacă vrei să te mai gândeşti.

— Nu-i nevoie, mormăi Harald neplăcut surprins, Ina îl studia acum cu o notă de gravitate, vru să adauge ceva, el o opri întorcându-se spre cei doi delfini. Eşti sigură că ei nu recepţionează decât ce vrei tu? Şi că nu pot transmite mai departe?

— Nu exagera acum! Ei nu înţeleg decât mesaje simple şi doar atunci când vreau eu.

— Asta întreb, dacă eşti sigură.

— Da.

— Dă-le oricum… ceva de făcut!

— De acord, zâmbi Ina şi o secundă mai târziu delfinii dispăreau în coridorul strâmt.

Harald reîntâlni privirea de o ciudată intensitate gânditoare a femeii, rombul mic al gurii se zbătea abia perceptibil; ca o promisiune? Sau poate ca un trist adio?

— Directiva care s-a primit azi dimineaţă; începu ea foarte scăzut şi zâmbetul nelipsit devenise subit îngrijorat, parcă îndurerat, este…” Verificaţi Ipoteza Nessus!”

— Aha! făcu Harald fără măcar să clipească, deşi vestea, dacă era adevărată, era… copleşitoare. Bine. Mă interesează baza de lucru.

*

Ce însemna de fapt ea pentru Pal? Sau ce însemnase?!… Delia Dyn verifica rapid circuitul nesfârşit al mesajelor pe care T-37 le expediase în ultimele 18 ore. O făcea cu gesturi mecanice, ştia că T-37 nu putea greşi, sperând totuşi să descopere o eroare; care i-ar fi justificai solicitarea de înlocuire a ciborgului cu unul modern. Nu reuşea deloc să se concentreze. Gândul îi zbura mereu, departe, spre inima Asiei, acolo unde, probabil, se afla Pal, pe „un colţ însorit de Pământ”.

Părăsită?! Fără măcar un cuvânt? Însemnase pentru el chiar atât de puţin?… În definitiv, ce era ea, Delia ce altceva decât „fata de la poştă”, personajul vechi, banal, insignifiant, o copie de serie a altor funcţionare conştiincioase care supravegheau, mai mult din rutină, complexele de telecomunicaţii, pretutindeni în compania unor T-36, 37 sau 38?

Nu! Nu şi nu, totuşi nu *era asta!* Deşi, în comparaţie cu ce făceau aici Kund, Hanna, Rita şi Oll, în comparaţie cu ei…

De ce însă din inima Asiei venise acea singură telegramă a lui Pal? De ce doar trei cuvinte, „Totul este bine”? Bine? Era într-adevăr? Acolo unde era el acum se afla unul din cele mai mari sanatorii de recuperare. Ce căuta Pal acolo? De ce plecase de-aici atât de grăbit, ce se întâmplase cu nava Lambda pe care era şi care dispăruse de pe orbită? Navă despre care nu se mai spusese apoi niciun cuvânt?

Delia verifică din nou programul, tresări. Descoperise o ştersătură. Da, în completul mesajelor trimise de T-37, un set informaţional fusese dirijat iniţial spre altă destinaţie, ştearsă acea destinaţie, reorientat prin procedeul Delta III spre Pământ. De unde însă… confirmarea de primire nu sosise! De ce?

Delia cuplă sistemul automat de înregistrare, asta era o invenţie de siguranţă a Andei, fata care lucrase aici înaintea ei. Constată uimită că setul informaţional *fusese transmis* iniţial nu spre Pământ, ci… spre periferia Sistemului Solar. Şi retransmis apoi… ba nu, netransmis apoi spre Pământ, deşi din banda ordinatorului reieşea că ar fi fost trimis!

— Ce-ai făcut aici? Se întoarse Delia spre T-37, care apăruse nechemat lângă ea. Căuta mereu prilejuri „să lucreze împreună”, privea acum fără să pară a înţelege ceva. T-37, unde a fost expediat mesajul ăsta?

Ciborgul cerceta în continuare nemişcat fişa sintetică a expedierilor, ştersătura era suficient de vizibilă, confruntarea cu fişa anexă scoasă din aparatul de înregistrare al Andei era elocventă.

— T-37, m-ai înţeles? De ce ai înlocuit destinaţia mesajului?

Şi atunci, după ce androidul clipi parcă buimac de câteva ori, Deliei îi fu dat să audă un răspuns incredibil:

— Nu ştiu.

— …Cum?! Se înfurie Delia. Ştii bine că răspunzi de mesajele pe care le expediezi! Ai transmis sau nu mesajul acesta? Ai schimbat destinaţia ori nu?

— …Nu ştiu.

Delia deschise grăbită tabloul de control de pe pieptul ciborgului, cercetă dintr-o privire cei patru ochi de rubin ai detectării dereglărilor posibile; totul părea în cea mai perfectă ordine.

— Ce-nseamnă asta, T-37? Cine ţi-a cerut să transmiţi mesajul ăsta şi unde? *Este imposibil* să fi uitat!

— Era imposibil afară de cazul când i s-ar fi cerut să şteargă din memorie transmiterea, aşa ceva însă…

— Nu ştiu, repetă sec T-37 şi adăugă parcă scuzându-se: îmi pare rău, dar nu… nu ştiu nimic.

O clipă doar, prin ochii Deliei trecu o sclipire de triumf. Avea *motivul!* Motivul de a solicita imediat înlocuirea lui T-37 cu un ciborg modern de tip U, care să nu poată face asemenea…

Asemenea ce? De ce inventase Anda sistemul de înregistrare despre care nu spusese nimănui nimic? De ce apoi Pal…?

Delia se aşeză încet pe un scaun, privi lung ciborgul care i se păru dintr-o dată nefericit. Spuse rar:

— Nicio nenorocire, T-37. Verifică dacă există şi alte ştersături. Ba nu. O să verificăm împreună.

*

Ipoteza Nessus! Era una din variantele de acţiune cu totul rare, secretă, prevăzută pentru situaţii absolut excepţionale, care „nu-şi găseau altă explicaţie”. Se analiza în ultima lună la cursul de pregătire a investigatorilor speciali, era pe cât de tăinuită, pe atât de incredibilă, părând mai degrabă o năstruşnică idee a instructorilor, menită să umple timpul rămas până la misiunea-examen.

Harald era convins că ar fi regretat întreaga viaţă, într-adevăr de data aceasta, dacă nu ar fi acceptat o asemenea misiune; care, oricât de aiurită ar fi fost, era *altceva,* avea să cunoască fără doar şi poate una din cele mai secrete acţiuni. Chiar dacă s-ar fi dovedit un bluf, merita ştiută, „aşa, pentru cultura lui generală”. Dacă o fi fost vorba de fapte, nu cumva de o mult prea ipotetică…

— Ei bine, nu e puţin de spus, continuă Ina instalându-se mai comod în strâmta lor” cameră de taină”. Cunoşti rezultatele anchetei întreprinse la Universitatea Delphi luna trecută?

— Rezultatele nu, faptele da.

— E cam acelaşi lucru. Raportul comisiei speciale este că dereglarea ordinatorului care putea produce o catastrofă de mari proporţii este inexplicabilă.

— „Inexplicabilă”?! Se amuză Harald.

— Este primul raport de acest gen întocmit de vreuna din comisiile speciale. Evident, s-a dispus imediat reluarea

cercetărilor, de către cei mai buni investigatori ai Centrului, ajutaţi de savanţi şi practicieni de la şase universităţi, sub conducerea şefului Consiliului terestru de securitate. Rezultatul a fost comunicat ieri dimineaţă: Inexplicabil!

— Sper că se cunosc şi alte *fapte,* pufni Harald.

— Din păcate, da. Acum şapte zile, în marele laborator de biochimie din Antarctica… au dispărut două seturi de bobine magnetice.

— „Au dispărut”?! Aha.

— Ca şi în cazul Universităţii Delphi, au fost copiate şi repuse la loc, fără a fi decodificate. Ipoteze: a) Graba în care s-a făcut sustragerea a împiedicat decodificarea; b) Nu se ştia că sunt codificate; c) Cei care le-au sustras… deţin codul sau pot efectua orice decodificare cu uşurinţă.

— Ciborgul T-40 „fugit” din banca de date a Universităţii Delphi a fost în cele din urmă descoperit? se informă plat Harald.

— Da. Pe o navă autonomă intercontinentală pe care „o răpise”. Când s-a luat legătura cu el şi a fost somat să aterizeze, a izbit-o de sol, provocând incendierea unei păduri.

— Manifestase, în timpul contactului cu el, o dereglare de tip V sau R?

— Nu am habar de ce dereglare putea fi vorba, faptic nu *a răspuns la comenzile primite…* Uimitor începe să fie însă abia acum, Harald.

— A, da?

— Pe asteroidul devenit a douăsprezecea bază spaţială condusă de Al Kund, continuă Ina pe un ton neverosimil de sprinţar, se afla întâmplător Pal Pent, unul dintre investigatorii noştri pricepuţi; care a solicitat revenirea imediată la Centrul Solar de Securitate, când i s-a cerut să înceapă cercetările preliminare. A refuzat orice explicaţie, cerea să vină imediat pe Terra.

— Presupun că i s-a refuzat solicitarea, zâmbi strâmb Harald.

— Nu. I s-a aprobat. Pal nu mai aşteptase însă aprobarea, se urcase pe o navă ultrarapidă condusă de un ordinator de tip U. În drum spre Terra, nava… a dispărut la un moment dat…

— Nava?

— Timp de patru ore, niciunul dintre aparatele care o urmăreau nu a mai putut-o depista. După exact patru ore a

apărut brusc, în exact punctul orbital unde ar fi fost dacă şi-ar fi urmat cursul prevăzut.

— Probabil aparatele de ghidaj au pierdut nava, propuse Harald.

— Ar fi singura explicaţie logică, acceptă Ina, dacă Pal Pent nu ar fi suferit o amnezie ciudată. I s-a *şters* din memorie ultimul an de viaţă. Complet.

— Cine i l-a şters? făcu Harald plat.

— Mai există straniul salt făcut în spaţiu de la o margine a Sistemului solar la altul, de un anume Iv Pard, pilot spaţial autonom, continuă Ina ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea. Dacă ar fi să credem aparatele de ghidaj pe orbite limitrofe, şi nu avem motive să n-o facem, Iv Pard” a dispărut” din sectorul W al câmpului 7-II-B şi a apărut *în aceeaşi secundă* în câmpul L-4-B, la aproximativ…

— L-4-B? tresări Harald.

— Da, sectorul surorilor Rita şi Hanna Gay, locul unde se afla în acel moment pe orbită asteroidul Bază 12, condus de Kund, preciză cu intenţie Ina. Cei trei neagă însă cu tărie orice experiment pe relaţia Q în timpul acela. Presupun acum că faptele prezentate ţi se par suficiente.

— Toate datele acestea nu pot fi ţinute în secret, şopti Harald, mirându-se singur de reducerea volumului vocii.

— Chiar crezi asta? râse Ina.

— Da, zise Harald cu convingere. Dacă vrei să ştii, am condamnat întotdeauna tactica aceasta a struţului; încă din timpul Operaţiunii Ceto. Oamenii Sistemului solar au dreptul să ştie…

— Cum, Harald? Cum am putea-o face, fără ca acel” cineva” să nu afle că l-am descoperit, dar că nu ştim cine e şi de ce forţă dispune, cum acţionează etc. Asta dacă acel cineva există şi totul nu-i decât rezultatul unui şir de coincidente ulterior explicabile. Ar fi oricum o imensă eroare. Fără să mai vorbim despre… Adu-ţi aminte de „Teribila greşeală de pe Baza 6”! spuse cu o voce parcă străină Ina şi Harald amuţi. În toată operaţiunea asta trebuie acţionat cu perfect calm şi cu o maximă discreţie. E stric necesar.

Baza 6! Era într-adevăr de o cruzime elocventă avertizarea ei. Care explica, cel puţin până la un punct, desfăşurarea în secret a operaţiunilor Centrului.

Se petrecuse în urmă cu 18 ani, pe cea de-a şasea bază spaţială, cea mai îndepărtată atunci de Pământ. Apăruse o boală inexplicabilă pe moment, o boală care se transmitea indiferent de măsurile profilactice, se semnalau dispariţii stranii ale unor oameni, părea ca şi acum, că forţe obscure acţionau pe unul din asteroizii consideraţi „optimi” pentru desfăşurarea cercetărilor umane. Şi se comisese atunci, ceea ce ulterior avea să se numească „Teribila greşeală”, de a se relata tot, de a nu se elimina nimic din faptele ce sfidau parcă raţiunea, care puseseră în pericol viaţa cercetătorilor de pe a şasea bază spaţială. Rezultatul fusese dezastruos. Boala ucisese de fapt patru oameni, cei dispăruţi fuseseră în cele din urmă găsiţi, dar efectele panicii, înspăimântătoarele efecte ale panicii apărute în lumea unor oameni obişnuiţi să conceapă totul raţional, absolut raţional şi care se vedeau dintr-o dată în faţa unor fapte ce păreau „să scape oricărui control al minţii omeneşti” dusese la pierderi grave, cu mult peste pierderile înregistrate pe baza „sinistrată”.

— Harald, şopti Ina, gândeşte-te că prima concluzie logică în urma celor ce ţi-am spus e că în lumea ordinatoarelor se petrece un lucru bizar… Că *cineva* reuşeşte să le controleze, deregleze ori folosească fără ca noi să ştim. Care ar fi reacţia psihică de-aici?… Harald, 95 la sută din activitatea umană actuală se bazează pe ajutorul calculatoarelor electronice! Sunt sectoare vitale, care perturbate prin evitarea folosirii, prin suspicionarea măcar a ordinatoarelor, ar duce la catastrofe inimaginabile. Ştii că întreaga noastră economie este practic ghidată de ordinatoare. Cercetările ştiinţifice folosesc în fiecare domeniu computerele, populaţia utilizează pentru a învăţa, pentru a-şi uşura muncile casnice, ciborgi cu membrane biologice, despre care majoritatea ştiu tot atât de puţin, cât ştiau despre televizoare sau aparate radio toţi cei ce le foloseau în secolul trecut. Ce vor crede toţi oamenii aceştia despre meniurile ştiinţifice sau despre emisiunile de perfecţionare profesională ori şcolară programate de „computerele-spion”?

— Şi ce se va întâmpla mâine, Ina, dacă dintr-o dată…?!

— De ce va fi mâine, răspunzi tu, dragul meu! Şi alţii care primesc în momentul acesta misiunile. Şi nu te speria, nu vom acţiona singuri niciunul din noi.

— Adică!

Nemişcată, privindu-l atentă, Ina ezita încă, spuse apoi rar, parcă scuzându-se:

— Misiunea ta… este Glad Selv.

— Glad?!

— Harald, dacă acceptăm ipoteza, aberantă dacă vrei, a unor intruşi, care spionează discret cercetările ce privesc esenţial viitorul uman, a unor necunoscuţi care dispun de o tehnică superioară şi care şterg urmele posibilei lor depistări, trebuie să ne gândim cine a stabilit *contactul* cu ei? Cine i-a orientat în a înţelege mecanismele lumii noastre? Cine sunt, poate, mesagerii ori” pionii lor înaintaţi”? Cine manevrează, ori perturbă ordinatoarele, efectuează „salturi” inexplicabile în spaţiu, în ce scop?

— Vrei să spui că e vorba şi de oameni ai Pământului? Care lucrează pentru ei?

— Conştient sau nu! Există şi posibilitatea să nu aibă habar că o fac.

Harald simţea că în cochilia strâmtă se făcuse o căldură înăbuşitoare.

— Toţi cei ce sunt implicaţi într-o formă sau alta în afacerea asta bizară, motivă Ina, cei de care ţi-am spus şi alţii despre care nu are rost să ştii acum. Au” pete albe” în memorie, momente în care, aflaţi în spaţiul interplanetar, au trăit stări ciudate, ore sau zile de care nu-şi amintesc nimic.

— Presupunerea e că s-a intervenit atunci asupra lor?

— E o posibilitate. Cine a intervenit nu ştim, cum nu ştim. Habar n-avem şi dacă ei acţionează întotdeauna independent ori sunt „ghidaţi” în anumite situaţii. Dar există şi posibilitatea cealaltă; s-o facă perfect conştient!

— Deci Glad a devenit „suspect”?

— Nu! Ela Nant.

— Ela?! Puştoaica pe care-a găsit-o Glad pe asteroidul acela? pufni Harald în râs.

— Puştoaica, a crescut, dragul meu! Are o înfăţişare mai mult decât atrăgătoare, am văzut-o de curând, o memorie în care s-au şters – posibil de către cineva – anii copilăriei, un psihic *insondabil* cu mijloacele moderne de investigare, se ocupă de cibernetică şi pare un miraculos talent în domeniul ăsta. Şi-a amintit de Glad subit şi pare că l-a cucerit cu o maşinaţiune cibernetică nostimă, un ciborg cu înfăţişare absolut umană,

indetectabilă. A manevrat în aşa fel încât Glad a invitat-o să se stabilească pe asteroidul unde lucrează acum.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic, decât că asteroidul acela va deveni cea mai modernă bază spaţială de investigare. Marele ordinator a decis asta în aceeaşi zi în care Ela a primit invitaţia lui Glad de a veni pe Baza 17. Şi-acum, conchise Ina cu un surâs ciudat, tu… trebuie să-l câştigi pe Glad, pentru a fi alături de noi. Ţi-e prieten, o vei face cum crezi de cuviinţă, dar repede! Asta-i misiunea ta, pentru început.

V – DEFECTUL DE A PUNE ÎNTREBĂRI

Prin fereastra concavă, ce deschidea spre exterior mai bine de jumătate din sala supermagazinului, se vedea panorama cenuşie, ceţoasă a vechiului oraş. Printre bloculeţele bicisnice, zgârie norii cu profil arogant, construiţi de curând păreau patru transatlantice rătăcite într-un banal golf cu jonci pescăreşti.

Nou!! Noul gigantic, eficient pătrundea cu pasul lui de uriaş grăbit chiar şi în acest colţ de lume, despre care se spusese la un moment dat că ar fi” un regretabil muzeu viu al tradiţionalismului”.

Jeni Iason îşi coborî privirea pe prospectul-contract pe care-l ţinea absentă în mâini, constată că, oricât s-ar strădui, nu avea să priceapă nimic din schema pluricoloră a acestui „Max doi”. Ciborgii cu membrane biologice de tip U depăşeau prin complexitate tot ce învăţase cândva despre ordinatoare şi roboți. Erau superagregate domestice, croite pe principii noi şi neînţelese. Mai important i se păru să descopere că Ians Iason şuşotea cam mult cu ciberneticiana blondă şi foarte tânără. Oare spălăcita aia era în stare într-adevăr să priceapă exact fiecare” parametru multifuncţional al memoriei operaţionale” de pe schema acestui Max-2?

Jeni Iason se ridică de pe fotoliu, se apropie de soţul său şi de femeia care tocmai monta fişa de contact unui al treilea ciborg Max-2, căruia Ians îi dădea ocol privindu-l cu un scepticism evident. Ba, caraghiosul, îl şi apăsase puţin cu degetul pe ciborg, parcă pentru a se convinge că era real. Tăceau însă acum amândoi.

— Spune-mi, te rog, începu Jeni Iason, ce scrie în prospectul acesta este perfect adevărat? Vreau să spun, e chiar atât de…

de ideal ciborgul ăsta de tip U?

— Ei, nu! răspunse cu o obiectivitate suspectă ciberneticiana, adresându-i un surâs poznaş. Văd că aţi sesizat dintr-o dată… reversul medaliei, pe care proiectanţii au uitat să-l menţioneze în prospectul contract.

— E clar, nu-l mai luăm atunci, decise repede Ians Iason.

— Despre ce e vorba? se interesă Jeni ignorându-şi soţul.

— Ei bine, reluă cu aceeaşi obiectivitate blondina, Max-2 e într-adevăr unul din cele mai moderne ordinatoare operaţionale de uz gospodăresc; tot ce se spune în prospect e adevărat, s-a omis doar un mic amănunt. Şi sunt obligată să vă atrag atenţia asupra lui, pentru ca am primit deja o mulţime de reclamaţii; iar contractul odată încheiat…

— Care e amănuntul acela? Tăie Jeni Iason.

— E un defect, ezită parcă ciberneticiana şi adăugă pe un ton cumva jenat: Max-2 pune întrebări. Vrea să ştie cât mai mult, pentru a nu greşi.

Vă deranjează foarte mult acest defect? se auzi atunci o voce plăcută, nuanţată, puţin cântată, prin care Max-2, încălzit se pare, îşi exemplifica prompt defecţiunea de concepţie.

— A, nu!… Adică să ne mai gândim, se bâlbâi încruntându-se Ians Iason, surprins de intervenţia ciborgului în conversaţia lor.

— Pe mine nu mă deranjează deloc, preciză Jeni Iason. Şi nu văd de ce să ne mai gândim! Abia mai ai cu cine schimba o vorbă, adăugă ea piano-voce, aparent fără intenţie.

— E vorba de un contract, draga mea! Suntem obligaţi, dacă-l luăm, să-l ţinem cel puţin şase luni şi să completăm săptămânal un chestionar.

— Foarte bine. O să-l completăm, hotărî fără drept de apel Jeni Iason şi se adresă ciberneticienei pe un ton cam de sus: Faceţi formele, vă rog!

Formele fură făcute imediat, Jeni şi Ians Iason semnară, coborâră alături de Max cu liftul şi urcară în autoturismul antedeluvian al familiei, porniră spre cartierul unde locuiau; într-o tăcere stânjenitoare şi de neînţeles.

Max fu cel care sparse gheaţa. Întrebând cu amabilitatea sa binevoitoare, parcă puţin bătrânească, de cât timp şi-a luat permisul de conducere capul familiei. Jeni chicoti încântată, Ians Iason râse şi el cam strepezit, deveni mai atent la volan. Max-2 află răspunsul dorit, dar puse imediat altă întrebare: dacă Jeni

Iason ştie să coasă? Văzuse căptuşeala puţin desprinsă a pardesiului lui Ians Iason, ceea ce produse un alt hohot de râs, dar cu nuanţe puţin diferite faţă de primul. Şi în sfârşit, ajuns în pragul locuinţei, Max vru să ştie dacă, în caz că soţii se ceartă, el trebuia să înregistreze discuţiile, care ar putea servi ulterior într-un eventual divorţ, întrebare care produse consternare ambilor soţi.

*

— Aţi venit pentru controlul Psi?

— Nu! Tăie repede Hanna, adăugă: Unde e Oll?

Asistenta mărunţică, şatenă, o privea parcă nedumerită.

Era o ciberneticiană sosită de curând pe Baza 12, foarte tânără, care preluase partea tehnică a atribuţiilor doctoriţei. Computerele medicale de investigare trebuiau verificate şi reprogramate mereu, personalul navigant al bazei se înmulţise, iar controalele de rutină se efectuau acum tot mai des.

— Ştiţi că ar fi trebuit încă de ieri să…

— Ştiu, tăie Hanna. Am să-mi fac mâine controlul total, până atunci nu plec în nicio misiune. Unde e Oll?

— A rugat să nu fie deranjată decât pentru situaţii de intervenţie urgentă, spuse evaziv asistenta.

Hanna blestemă în gând aversiunea doctoriţei pentru ciborgi, un ciborg aflat aici, în locul şatenei, i-ar fi dat până acum răspunsul dorit. Explică scurt:

— E o situaţie urgentă! Unde o găsesc?

— În dispeceratul laboratoarelor, dar…

— Mulţumesc! făcu sec Hanna, intră în coridorul tubular care ducea spre compartimentul laboratoarelor, îl parcurse grăbită, pătrunse în camera ecluză a dispeceratului.

Prin peretele verzui transparent se vedea mica sală de comandă a investigaţiilor de laborator, în centru biroul-consolă acoperit de plăcuţe multicolore ca un mozaic, dincolo de el ecranele de control ce legau încăperea de toate sălile de analiză unde se efectuau cercetări.

Mai intrase aici o singură dată, în urmă cu câteva luni. Pescuise şi atunci o navă în derivă, o navă auxiliară pe care găsise o tânără femeie pilot; într-o stare însă mai mult decât deplorabilă. Când o găsise era realmente zdrobită în urma impactului navei eşuate cu un roi de meteoriţi. O crezuseră toţi moartă, Oll nu. Se încăpăţânase să încerce imposibilul,

efectuase analize complicate, operaţii chirurgicale şi mai complicate, lucrase 36 de ore în şir, dar reuşise „să o recompună” pe femeia care păruse iremediabil pierdută.

O sărbătoriseră în ziua aceea pe Oll. Toţi piloţii navelor autonome de pe Baza 12 fuseseră prezenţi, doctoriţa le crease un sentiment tonic prin intervenţia aceea. Ştiau bine că, în ciuda tuturor măsurilor de prevedere luate, oricând, în locul pilotului sfârtecat de nenorocitul accident, ar fi putut fi oricare din ei…

Acum însă Oll, care „nu dorea să fie deranjată”, zăcea în fotoliul masiv, întors spre singurul perete gol al încăperii, într-o atitudine de abandonare totală… sau de meditaţie; Hanna se întrebă ce putea fi cu ea.

Deblocă sistemul uşii duble, Oll nu reacţionă nicicum.

Hanna intră în cameră, se opri în faţa doctoriţei, care nu realizase încă o prezenţă străină.

— Oll!

— …Ce s-a-ntâmplat?

— Vreau să ştiu care e soarta lui Iv Pard.

Femeia din fotoliu o privi abia acum, fără să se clintească, pivotă apoi cu fotoliul foarte încet, readucându-l în faţa consolei-mozaic, rămase un timp aşa.

— Aceeaşi situaţie, Hanna…

În lumina vag albăstrie, cârlionţii blonzi ai doctoriţei, profilul ei frumos se conturau delicat, părea azi mai mică, aşa înfundată în fotoliul relaxant în care stătea aproape întinsă.

— Şi perspectivele?! Când crezi că va ieşi din starea asta?

Umerii mici ai doctoriţei schiţară o ridicare aproape imperceptibilă.

— Starea în care este Iv Pard… E nemaiîntâlnită. Pare să fie vorba de o maladie a câmpului.

— Bine, şi? Ce faci? Se enervă Hanna.

— Am invitat aici, pe patru din cei mai buni specialişti ai Sistemului Solar… Am trimis datele de investigare medicală…

— Ascultă, Oll! Îţi spun încă o dată, începu Hanna crescendo, viaţa lui Iv nu înseamnă în cazul ăsta atât de mult. Da, nu mă-ntrerupe, te rog, Iv Pard era pilot autonom. Ca şi mine, ca şi toţi ceilalţi, el ştia perfect, că viaţa lui nu înseamnă nimic în comparaţie cu misiunea Marelui Proiect. Esenţial acum e să aflăm, trebuie neapărat să aflăm cum a ajuns aici.

— Pentru asta ar trebui întâi să-şi revină, nu? Socoti Oll.

— Nu! Există complexul Psi III! Este necesar să-l foloseşti! Fără să mai aştepţi nicio comisie, nicio aprobare, dacă Iv dispare, putem pierde o cantitate de informaţii pe care nimeni nu o mai poate recupera!

Oll se răsuci iarăşi în fotoliul pivotant, o cercetă, spuse cu o voce tărăgănată:

— Pătrunderea în subconştientul unui om, fără ca el să…

— Etica medicală n-are-a face cu cazul ăsta! strigă aproape Hanna. Avem o şansă de-a întrevedea ceva din misterul acestui salt inimaginabil în spaţii! Sunt pilot, ca şi el. Singurul gând al unui pilot aflai într-o situaţie limită, Oll, în care simte că va pieri, e să transmită celorlalţi cauza eşecului său! Pentru ca alţii să nu repete greşeala lui! Dacă va trăi. Iv nu ţi-ar reproşa niciodată, se înflăcăra Hanna, Oll o potoli însă cu un gest mic:

— Am făcut, spuse ea, sondajul Psi III… Iv se află în control şi acum. Dacă va muri, lumea conştientului şi subconştientului său din ultimele zile ne va rămâne… Dar nu am voie să decodific investigaţiile făcute în psihicul unui om care încă trăieşte… Care… are dreptul să discearnă el… ce trebuie să ne spună… şi ce nu.

— E o prostie! Un scrupul fără sens! Perora Hanna, făcând contrariată câţiva paşi. E pe deplin posibil ca din sondarea psihicului lui să-ţi dai seama ce trebuie întreprins pentru a-l salva! Să înţelegi ce s-a întâmplat cu el, cum a ajuns în starea asta! Cu etica ta medicală îi reduci şansele de-a trăi, nu pricepi?!

Oll sări din fotoliu cu o violenţă nebănuită, se opri în faţa ei, întrebă cu ochii numai flacără:

— Eşti sigură că dacă ai fi în locul lui, ai vrea să-ţi cunoască altcineva cele mai intime gânduri?

— Da! strigă Hanna. Puţin mi-ar păsa de asta, fiecare putem avea conştient sau inconştient gânduri, complexe.

Dracu mai ştie ce, foarte intime, dar… Omul ăsta a îndrăznit poate ceva extraordinar, e posibil să fi aflat ce nimeni nu ştie încă!

— Ei bine, zise acum pe un ton moale Oll, am făcut-o…

— Ai şi decodificat? Ezită Hanna dintr-o dată.

— Da. E posibil să fiu eliminată pentru asta din corpul medical. După cum ştii, este strict interzis sondajul Psi III, fără aprobarea subiectului sau a unei comisii speciale. Am sperat, ca şi tine, să

aflu ceva; care să-mi ajute la găsirea unei căi de atac împotriva acestei maladii necunoscute.

— Şi?!

— Nu îţi voi relata nimic, Hanna, şopti Oll. Nimic din ce am aflat. Trebuie să aştepţi până Iv Pard își va reveni.

— Şi dacă nu îşi va reveni niciodată?!

Oll o privi lung, spuse foarte încet, dar cu o voce sigură:

— Îşi va reveni. Hanna. Foarte curând, sper!

— Ştii bine că niciun om care a suferit o maladie a câmpului nu a supravieţuit!

— Iv Pard va trăi, zise la fel de încet Oll.

— De unde ştii? Pe ce te bazezi când spui asta!?

Mi-ai explicat ieri că ordinatorul medical de prognoză a dat un verdict clar!

— Da, acceptă Oll cuminte. Şi şeful comisiei pe care am invitat-o aici e convins de acelaşi „verdict”, când i-am transmis parametri înregistraţi. Se înşală însă amândoi. Nu ţin seama niciunul de… dorinţa lui Iv de-a trăi… Pentru a ne comunica… ceva!

Hanna o privi cu atenţie pe doctoriţa subţire şi blondă, îşi aminti subit un gest pe care Oll îl făcuse cu câteva zile în urmă, erau amândouă lângă patul africanului care părea să doarmă liniştit. Crezuse atunci că se înşelase, acum se întrebă dacă nu cumva medicul se îndrăgostise de pacient, dacă acel sentiment nu întuneca orice gând raţional în capul acestei Oll, până azi extrem de lucidă.

Îndrăgostită, Oll?!… Cu trei ani în urmă îl iubise nebuneşte pe unul din marii investigatori spaţiali, pierit, stupid, nu într-o misiune interplanetară, ci pe Terra, într-o operaţie de cercetări submarine, unde se înrolase voluntar…

— Ştii foarte bine, spuse Hanna, că dorinţa de viaţă a unui om este insuficientă. Atât timp cât trupul său a trecut printr-un câmp gravitaţional de-o asemenea forţă, este imposibil ca…

— Aici te înşeli şi tu, zâmbi gânditoare şi indulgentă Oll. Nu este *imposibil,* cineva a dovedit-o. Acum vreo şase ani.

— Cine?

— Acel cineva nu era măcar medic, nu ştia deci… că este imposibil! Nu credea în cuvântul ăsta şi a reuşit…

— Cine?! repetă agasată Hanna.

— Am studiat cu atenţie interviul care i s-a luat la întoarcerea

pe Terra. L-am căutat după aceea şi am discutat cu el, am avut o conversaţie pe aceeaşi temă şi-acum, recent. Incontestabil, simptomele lui Iv şi-ale pacientei pe care-a tratat-o el sunt identice. Şi-asta m-a făcut să înregistrez sondajul Psi III. E posibil ca Iv, la fel ca Ela Nant să nu-şi mai amintească nimic în clipa când îşi va reveni…

— Ela Nant?! şopti uimită Hanna. Oll, ipoteza asta… Nici nu-ţi dai seama ce descoperire nemaipomenită e posibil să fi făcut!

— Povestea cu „petele albe” din memorie? surâse parcă amuzată Oll. Care-i pune pe gânduri pe investigatorii Centrului Solar?

— Ştiai?!

— De la Ela Nant. O preocupă chestiunea asta, am discutat cu ea nu de mult.

— Dar… Ela de unde ştia? făcu Hanna consternată.

— Asta habar n-am, zise Oll, părea deja preocupată de cu totul altceva. Are vreo importanţă?

*

— Ca să strecor „şopârla” asta m-aţi chemat? zâmbi Ina Sind.

Lev Gorr o privi cu aerul lui bosumflat, stătea nemişcat, masiv în scaunul din spatele biroului semicircular încărcat de interfoane decor. Era o aşa-zisă „cameră vid” pentru discuţii strict confidenţiale, o încăpere absolut „curată”.

Constată din nou că Ina avea o faţă plăcută. Asta remarcase de mult, obrazul bronzat, expresia de sănătate perfectă, luminoasă, a şefei Delfinariului Z era pur şi simplu creatoare de optimism.

— Da, zise Lev. Ai fost studenta lui, Bilten are deplină încredere în dumneata. Şi este… o misiune importantă!

— Chiar? făcu Ina, s-ar fi zis că „misiunea” asta o amuza.

— În primul rând explică bătrâneşte Lev Gorr, Bilten este, în ciuda defectelor lui, un coordonator bun. Şi un specialist foarte bun. În al doilea, oamenii Universităţii Delphi n-au nicio vină pentru ce era să se-ntâmple. Totul rămâne încă… inexplicabil sub aspect tehnic.

— Totuşi! spuse Ina cu fermitate, cu intransigenţa aceea a tinereţii. Când o asemenea situaţie se iveşte, sistemul de apărare presupune o lacună, nu?

— Numai că e aceeaşi lacună, socoti Lev, pe care o puteam întâlni până zilele trecute la… nouă din zece mari universităţi.

Ne-am obişnuit să considerăm toți, remarcă rar Gorr, că nu pot exista acţiuni de diversiune. Sistemele de alertă şi exerciţiile de evacuare urgentă deveniseră pretutindeni simple formalităţi plicticoase… În al treilea rând, constată Gorr, dar nu ca importanţă, Bilten este al patrulea mare coordonator care vrea să renunţe la responsabilităţi decizionale, cerând să rămână doar simplu profesor…

— Asta nu ştiam! recunoscu Ina gânditoare.

— Nu este momentul să se facă schimbări în aceste funcţii. Iar „epidemia” asta trebuie lichidată înainte de-a se întinde.

— …Bilten va veni aici?

— Da, răspunse Lev cu un aer distrat. L-am invitai aici. Acum un ceas. E mai bine, funcţia mea oficială de şef al cercetărilor perspectiviste se dovedeşte bună încă o dată. N-ar avea rost să apărem în universitate niciunul dintre noi… Spune-mi, cu cealaltă misiune cum ai rezolvat?

— …Bine, ezită Ina.

Lui Gorr i se păru că ar fi vrut să spună” sper că bine”. Ina făcea parte din oamenii care se îndoiau întotdeauna, de ce făcea ea mai ales. Spre deosebire de alţii însă, când Ina spunea „bine”, însemna că este mai mult decât atât. Nu ratase de fapt niciodată, în plus își cenzura cu atenţie cuvintele, încercând să fie cât mai obiectivă, să nu creeze „false probleme”, demobilizatoare, pentru ceilalţi.

— Cred că bine! adăugă totuşi chiar în clipa aceea Ina, asta însemna că ceva o preocupa în mod deosebit.

Se referea la „încărcarea” lui Harald Pin, niciunul din ei nu rostise numele acesta, dar orice confuzie era înlăturată, corespondau aproape telepatic, urmare a celor cinci ani de când lucrau împreună.

— A ridicat obiecţii cumva?

— Nuu… zise cuminte Ina. Nu a ridicat obiecţii, preciză ea cu acelaşi aer meditativ. Bănuiesc însă… că va fi pentru el o misiune grea. Sub aspect moral, dacă vreţi, a fost prieten bun cu Glad Selv.

Uşa se deschise, în cadrul ei apăru silueta înaltă a profesorului Bilten. Se opri dând cu ochii de Ina, care sări veselă în picioare, aerul nostalgic se spulberase subit, îi făcu „bătrânului” o primire triumfală, amintind în treacăt două din ultimele succese ale Universităţii Delphi de care auzise recent. Da, se orienta rapid şi

perfect fata asta… chit că Bilten ar fi putut bănui dintr-o asemenea introducere ceva.

Ei bine, nu bănuia! Surprinzător, oamenii reacţionau încă în faţa flatărilor, probabil cam la fel ca acum câteva mii de ani, asta pe Lev Gorr îl uimea mereu. Faţa prelungă a lui Bilten, încadrată de pletele scurte, zburlite, albe, ca un fel de aureolă puţin bizară, căpătase o expresie de indiferenţă plictisită, se vedea însă bine că frazele discret laudative ale Inei îl încântau, le savura pur şi simplu.

— Eu am să plec acum, păru Ina să realizeze că era în plus, întindea coarda parcă prea mult, uite că lotuşi calculase bine. Bilten spuse cu o notă puţin emfatică:

— A, nu, te rog să rămâi. Eu am venit să dau doar un răspuns, stabili el, privi spre biroul semicircular, adăugă: Răspunsul este nu! Nu pot să mai rămân în funcţia pe care o deţin! Declară el uşor teatral.

— …Cum aţi spus?! făcu o faţă uluită Ina.

— Da, este cazul, să-i las pe alţii mai tineri, îşi muşcă buzele Bilten. M-am gândit mult, e mai bine.

Aştepta acum desigur protestul său. Lev spuse însă pe un ton absolut plat:

— Este şi mai bine că aţi reuşit să vă hotărâţi atât de repede. Trebuie anunţat… cel care va prelua obligaţiile dumneavoastră. Desigur tot o personalitate însemnată, va trebui să predea funcţia pe care o are acum şi asta nu se poate rezolva tocmai simplu.

— Cine e? se interesă deodată Bilten.

— …Nu… nu s-a stabilit încă definitiv, făcu puţin încurcat Lev Gorr.

— Totuşi la cine s-a gândit Consiliul de coordonare?

— …Asta nu pot deocamdată să vă precizez, păru şi mai încurcat Lev. Oricum, vă mulţumesc pentru că aţi dat răspunsul atât de operativ, chiar dacă regretăm foarte mult hotărârea luată. Mi s-a spus de altfel să vă comunic… să vă gândiţi bine. Mâine se întruneşte de fapt comisia care…

— De ce nu pot să aflu cine e? făcu enervat Bilten.

Lev se foi pe scaun cu un aer morocănos indispus, atinse discret un buton de sub biroul decor, din camera alăturată vocea secretarei cibernetice anunţă prompt:

— O convorbire urgentă pe firul special. Vă fac legătura?

— …Nu! zise parcă uşurat de intervenţia asta Lev. Vin să vorbesc acolo. Mă iertaţi! Se scuză el, ieşi din cameră cu paşi iuţi, închizând uşa cu grijă, apăsă pe o clapă a mesei pe care se afla secretara automată. Deocamdată nu se auzea nimic.

— Ina! rosti apoi vocea iritată şi preocupată a lui Bilten. Nu ştii chiar cine-ar fi înlocuitorul meu?

— …Nu… îmi pare rău, dar… n-aş putea să vă spun… se auzi glasul Inei.

— S-ar putea totuşi să bănuieşti! Prinse Bilten nuanţa din zbor.

— Ar fi o încălcare a tuturor regulilor, profesor Bilten… din moment ce Lev…

— Nu-i spun lui Gorr, nu spun nimănui, fii liniştită, mormăi o asigurare agitată Bilten. Cine e?

— Ei bine, se codi Ina, e o… simplă presupunere a mea, să ştiţi. Când am intrat aici… Lev cred că vorbea cu Baza spaţială 12.

— Kund?!! strigă Bilten ca ars.

— Poate fi o simplă coincidenţă, Lev spunea însă că definitiv îi va putea comunica răspunsul abia mâine, sa se pregătească însă oricum să predea.

Se auzi râsul sarcastic al lui Bilten, apoi o tăcere ameninţătoare de furtună.

— Vă rog foarte mult, profesore, făcu Ina speriată, nu trebuie măcar să lăsaţi impresia că…

Lev Gorr decupla aparatul, începu să-şi maseze încet tâmplele încărunţite. Operaţia reuşise. Numai că… altceva îi dădea acum de gândit.

Crezuse, cândva, că vanitatea e o trăsătură a oamenilor nerealizaţi. A celor care aveau senzaţia… nemărturisită a unei goliciuni interioare, a inutilităţii. Uite însă că Bilten… Cum era posibil ca Bilten să fie atât de uşor „manevrabil” speculându-i-se orgoliul?! O făceau ei acum, bine, într-un scop absolut corect, dar… dar dacă mâine, altcineva…

Nu cumva Bilten avea… un complex de îmbătrânire? Care ar fi justificat… Sau era altceva aici, altceva care deocamdată îi scăpa!…

Trecu în camera alăturată. Ina vorbea ceva despre cercetările ei de la delfinariu, schimbase evident firul discuţiei în clipa când intrase el. Profesorul îl cercetă cu ochi aprigi.

— Da, începu Gorr. Aşadar, hotărârea dumneavoastră,

profesor Bilten…

— Dacă abia mâine se întruneşte comisia, zise Bilten apăsat, cred că aveţi dreptate… Am să mă mai gândesc foarte serios până mâine… Cu bine, Gorr! făcu el decis şi ieşi prin uşă ca o furtună, uitând de Ina complet.

Undeva, în acvariul încastrat în perete, un peşte de adânc uriaş şi urât îi privea parcă ar fi vrut să-i înghită.

— …Operaţia a izbutit, constată cu un surâs ciudat Ina. Aţi ascultat?

— Da.

— Şi nu credeţi… c-a reuşit… înspăimântător de uşor?

Lev Gorr ciocăni cu degetul în acvariu, peştele monstruos încercă să-l înşface, Lev se întoarse spre Ina posomorât:

— Există ceva şi mai… îngrijorător, bombăni el. Deschise o mapă de birou, îi întinse Inei o coală mov. Citeşte asta!

Ina parcurse textul cu atenţie, îşi ridică privirea aceea de un verde dens în ochii lui.

— Cine v-a trimis mesajul? întrebă ea repede.

— O fată de la staţia de comunicaţii de pe Baza 12, ridică din umerii mari Gorr. Se pare că-l iubea pe Pal Pent.

— Interesant ştiţi ce e?… Că direcţia în care a fost dirijat mesajul peste care a dat ea… e sectorul în care-a dispărut pilotul Iv Pard.

— Ştiu. Mă preocupă însă altceva, Ina… Şi mai important. Fata aia a intuit ceva şi ne-a semnalat. Alţii poate nu intuiesc…

Ochii Inei tresăririi uşor, se apropie de el, întrebă pe un ton derutat:

— Credeţi că ar trebui să devină cunoscută Ipoteza Nessus?!

— Mă-ntreb doar, mormăi indispus Gorr.

— Asta era şi părerea lui Harald, zâmbi Ina visătoare.

— Dar a dumitale? se interesă Lev devenind atent.

— Şi-a mea… Deşi l-am convins pe Harald că nu e cazul să creăm o psihoză… Şi să afle astfel… „ei” că suntem alertaţi, dar că ştim atât de puţin despre ce-i vorba.

— Da, constată Gorr, reinstalându-se în spatele biroului. Trebuie găsită o soluţie… în aşa fel încât oamenii să ştie… iar „ceilalţi”, cine-or fi, să nu afle dă ne-am alertat.

— Cum asta?!

— Nu-mi dau seama încă, se strâmbă Lev. Deloc. Dar soluţia trebuie găsită, Ina. Cât de curând.

*

Încăperea cunoscută, cam înghesuita, „de studiu şi odihnă” a navei; iese din ea, străbate a doua alveolă argintiu-cromată şi mai strâmtă a camerei ecluză, deschide uşa dublă care dă în cabina pilotului; omul din fotoliul sofisticat nu realizează că a intrat, ascultă ceva atent, pare a fi un mesaj pe care îl primeşte acum. Mâna pe umărul pilotului, nicio reacţie apasă mai mult, corpul omului din fotoliu se lasă, se lasă moale, capul i-a căzut într-o parte, e… Omul acesta e mort!

Se află, da, se află deci pe… o micronavă spaţială, al cărei pilot a murit!… Iar faţa, faţa pilotului ăsta e ciudată, unde a mai văzut… trăsăturile, trăsăturile perfect regulate ale feţei… Nu-i un om pilotul, nu-i om, ci… un ciborg!? Un ciborg care s-a defectat!

Semnalele luminoase! Semnalele luminoase de avertizare de pe ecrane, bâzâitul de alarmă, tot mai strident, nu ştie ce să facă, e o micronavă rapidă de tip nou pe care nu e în stare s-o manevreze, îşi dă seama doar că *se întâmplă ceva,* grav, poate iremediabil, că el nu poate controla aparatele astea, că nu va mai ajunge probabil niciodată, întâlnirea cu Glad, întâlnirea despre care Ina îi vorbise nu va mai avea loc, pentru că acum… Câmpul de forţă al unui corp ceresc uriaş! Creşte mereu în centrul ecranului frontal, se tot întinde *corpul acela* care nu ştie măcar ce e, nu cunoaşte codul, nu parametrii orbitei, nu mai ştie nimic, decât că nava, nava pe care e se prăbuşeşte fatal, se prăbuşeşte, se va izbi, cu o forţă nebună de asteroidul uriaş care este – poate – o bază de cercetare, unde oamenii… Şi, într-o fracţiune de secundă, vede textul care va comunica: „Catastrofă, nava tip Lambda, în care se afla Harald Pin… s-a izbit de…”

Podeaua… Podeaua camerei de studiu… S-a trezit, strânge în palmă nu umărul pilotului ci… o margine a patului pliabil. Cum ajunsese aici? Coşmarul?… O deviaţie bruscă ce-l azvârlise pe podea?…

Se ridică buimăcit, cu o senzaţie de durere apăsătoare în cap. Strânse cu o mişcare ostilă patul, aruncă o privire spre indicatorul orbital. Se afla mai aproape de capătul drumului decât credea. Înseamnă că… da, se vede că dormise zdravăn.

Uşa grea, strâmta cameră ecluză, uşa dublă care dă în cabina pilotului. Omul din fotoliul sofisticat nu-i aude intrarea. Şi

imaginile de coşmar explodează brusc, totul *pare la fel,* absolut la fel ca în visul acela delirant. Mâna ezită, a oprit-o deasupra umărului pilotului, Harald atinge totuşi costumul vişiniu…

— V-aţi trezit? Tresare pilotul. Tocmai voiam să vă chem.

— …De ce?

— N-ar strica să vă întindeţi în fotoliu. Şi să vă fixaţi sistemul de siguranţă. Mi-a fost semnalat un roi micrometeoritic pe care va trebui să-l evităm.

— În zona asta?

— Da. Nu se ştie deocamdată de unde-a apărut; nici dacă e un roi micrometeoritic, dar ceva pare să fie aici, în faţa noastră; ordinatorul de ghidaj interplanetar nu se poate înşela.

Se execută, întinzându-se în fotoliul alăturat, în faţa ecranelor de control pe care pulsează fluxuri indescifrabile. Nu înţelege într-adevăr mai nimic din sistemele de manevrare a navei ăsteia, visul…

— Parcurgi des ruta asta?

— Da.

— S-a mai întâmplat să-ţi fie semnalate astfel de apariţii?

— Rar.

De ce folosise cuvântul „apariţii”? De ce starea aceea de somnolenţă care îl cuprinsese, nebulozitatea asta a gândurilor, de ce coşmarul? De ce răspunsurile atât de concise ale pilotului? Nu cumva…

Harald întoarse capul, cercetă atent faţa omului ale cărui degete aleargă grăbite pe un soi de claviatură. Nu. Expresia concentrată a feţei, buza inferioară muşcată uşor, cu nervozitate, ochii, ochii care fug de la un ecran la altul cu o notă de îngrijorare… nu erau ai unui ciborg. De altfel, în operaţiunea asta, se specificase clar, trebuiau utilizate cât mai puţin, dacă era posibil deloc, ordinatoarele, roboţii umanoizi. Nu i se putea da totuşi un pilot ciborg!

De ce însă expresia de îngrijorare, nervozitatea pilotului? Era un simplu roi meteoritic acel *ceva* din faţa lor?… Şi dacă nu-l vor putea evita? Atunci… el ar fi *al doilea* care primeşte misiunea asta şi care dispare într-un „accident”!…

— Ceva în neregulă?

— Nu, zise pilotul nedumerit. Decât că aparatele de bord… nu semnalizează în faţă nimic.

Şi totuşi ordinatorul general de ghidaj interplanetar semnalase

în zona asta, în drumul lor…

Începea să se teamă! Asta nu mai era prudenţa lui cunoscută, era teamă! constată asta, aşa cum ar fi simţit că a transpirat brusc, era un sentiment sigur şi dureros de simplu – dacă teama putea fi simplă cândva. Îşi aminti cuvintele Inei, ideea posibilei drame pe care ar fi putut-o declanşa pentru omul modern, pentru îndrăzneţul şi raţionalul om modern… *inexplicabilul evident!*

Îl impresionaseră oare atât de mult relatările Inei? Starea lui nervoasă era cauzată de… *altceva?*

Discuţia cu Glad. Cum avea să decurgă? *Acest altceva* părea să fie – raţional – adevăratul motiv, regreta de fapt că acceptase misiunea. Glad! Ei doi, care nu se mai văzuseră de ani, ei doi în cabina strâmtă a micronavei acesteia. Pe navă trebuia să aibă loc discuţia, în acea înghesuită cameră de „studiu şi odihnă” care de fapt… nu era doar atât.

„Trebuie să-l câştigi neapărat pe Glad de partea operaţiunii noastre!” spusese Ina… Cum? Şi… „de partea noastră” însemna în fond… „eventual împotriva femeii pe care-o iubeşte”? *El trebuia să-i explice…* Oare ce putea să-i explice lui Glad, care fusese ce-i drept pilot spaţial, deci antrenat la şcoala prudenţei şi exclusivului raţional, dar care totuşi…

În setul documentar pe care-l găsise la bordul micronavei pe care se afla acum revăzuse de trei ori „probele suspiciunii”, care fuseseră adunate asupra Elei. Din toate. Îl obseda ecranul acela alb, curat, imaculat al aparatului P-10 de sondaj pe care îl folosise Ina discret. Psihofiziologic, cum se putea explica incapacitatea aparatului acela – verificat – de a sonda psihicul fetei cu plete scurte, negre ca noaptea şi ochi albaştri iscoditor-fascinanţi?… Celelalte „probe”, acele „pete albe” din memorie, revenirea el subită la Glad, erau cumva explicabile, logic explicabile, ecranul acela însă… A, da! mai era şi aplicaţia Elei pentru cibernetică, acea capacitate… stranie aproape a fetei găsită de Glad undeva, *singură pe o navă abandonată,* de a se juca pur şi simplu, de a asimila iraţional de rapid teoriile cele mai moderne ale extrem de complexei ştiinţe biocibernetice; pe care cei mai buni studenţi, spunea Bilten, abia reuşesc să le stăpânească în ani de studiu.

Era un geniu? Era un mic monstru această Ela Nant? Putea fi premeditată venirea ei „lângă Glad”? Era logic posibil ca fetiţa

cu aere de puştoaică emancipată să fie într-o ocultă legătură cu marele calculator solar ce hotărâse în aceeaşi zi ca asteroidul acela să devină cea mai modernă bază de cercetări spaţiale?!

Aberant! Totul era – sau numai părea?

— Aberant în operaţiunea asta, din capul locului.

— Am înţeles că, odată ajunşi pe Baza 17, trebuie să vă las nava la dispoziţie 12 ore, spune pilotul.

— Da.

— Aţi mai pilotat aşa ceva?

— Nu.

Acum el era cel care dădea răspunsuri monosilabice, de robot, pilotul îl priveşte surprins, ridică din umeri, anunţă plat:

— Mă rog, mi s-a precizat să nu pun întrebări. N-aveţi însă idee ce-aş putea face 12 ore pe-o bază în curs de amenajare?

— Presupun că te-ai putea odihni.

— Mda. După aceea ne întoarcem pe Terra?

— Poate.

Nu era „o conspirare”, n-avea într-adevăr niciun plan. Nu avea habar ce avea să facă după acea întâlnire „întâmplătoare” cu fostul lui coleg. Ina spusese doar…

Unde mai văzuse totuşi ochii Inei? Era misterul pe care încă nu reuşise să-l dezlege, se vede că memoria sa…

Memoria?! Nu cumva avea şi el „pete albe”? O amnezie… de care poate nu era conştient!… Asta era culmea, nu-i ajungea că începuse să bănuiască ciborgi în oamenii vii, nu-i era suficient că suspecta ciborgii întâlniţi, începea acum să…

Îşi aminti; după despărţirea de Ina fusese asta. Ieşise din valurile verzi pe nisipul auriu roşiatic, întâlnise un grup de copii cave învăţau să înoate sub supravegherea a doi ciborgi. I se păruse în clipa aceea, desigur sub influenţa celor discutate cu Ina în „scoica” submarină, că ochii rotunzi şi cuminţi ai unuia dintre ciborgi se opriseră cu o expresie de curiozitate – poftim, curiozitate la un ciborg!

— Asupra lui, că îşi notase undeva, „în memoria lui cibernetică”, ora exactă la care „ieşise din valuri Harald Pin”.

Ina avea deci dreptate. Iarăşi ideea asta! Şi totuşi, dacă el, după cei câţiva ani petrecuţi în investigaţii speciale, el, tipul sceptic recunoscut îşi făcea astfel de probleme, ce s-ar fi întâmplat cu miliardele de oameni pentru care noţiunile de „secret”, „operaţiune ultrariscantă”, le erau rememorate doar

de filmele cu caracter istoric sau de anticipaţie? Chiar, cum ar fi reacţionat un cercetător obişnuit, educat în ideea că o activitate paralelă cu cea a altui institut însemna o irosire stupidă, deplorabilă de energie şi timp, dacă ar fi aflat că acum, dintr-o dată, trebuie să păstreze secrete ultimele sale descoperiri, pe cure *cineva* era interesat să le cunoască într-un scop *necunoscut!* Dacă ar fi aflat că băncile de date, marile ordinatoare informaţionale care înghiţeau până atunci cu promptitudine toate dalele investigaţiilor întreprinse… nu mai erau sigure, ele putând fi sondate de către acelaşi *cineva*? Exista însă acel cineva?…

Glad cum avea să reacţioneze? Avea să accepte Glad, şi dacă avea să accepte, va putea Glad să nu-i spună femeii pe care-o iubea nimic, să nu lase măcar ca pe faţa sa să se citească vreun semn asupra gândurilor ce aveau să-l macine de-aici înainte?

Glad cum avea să reacţioneze?! Dar cum avea să acţioneze el, Harald Pin, în această, probabil cea mai neplăcută misiune care-i fusese încredinţată? Cum avea să joace rolul prietenului de treabă, care pune întrebări degajate, ce aveau fiecare un sens ascuns, în timp ce va urmări în camera” de studiu” a micronavei acesteia, reacţiile lui Glad pe ecranul ascuns al detectorului psihic de control?…

Şi trebuia s-o facă. Dispoziţia era clară, Glad trebuia „multilateral sondat”, înainte de-a i se vorbi de scopul real al „întâmplătoarei” întâlniri peste ani. Numai în cazul în care rafinatul test al echilibrului psihic şi al sincerităţii ca şi celelalte teste, H şi L. Aveau să indice coeficienţi foarte buni, lui Glad i se putea destăinui „o taină pe care să n-o divulge ni*mănui”.* După câte îl cunoştea pe Glad… Glad avea să-l trimită la dracu; spunându-i că pe el „nu-l interesează tainele serviciului special”.

Ce era de făcut în cazul acela? Ce s-ar fi întâmplat dacă testele dădeau rezultate neconcludente?

Testele! Dacă el, Harald, ar fi fost supus acum unui test… ce rezultat s-ar fi obţinut? La „echilibru psihic”, mai ales…

„E firesc să te îndoieşti de tine, Harald! În cazul unei asemenea misiuni doar nătărăii sau aventurierii nu s-ar îndoi. Vei reuşi însă”. Fuseseră cuvintele de despărţire ale Inei.

Nu, nu de despărţire. Despărţirea fusese mai puţin tonică, făcuse greşeala – greşeală era oare?

— De-a o întreba pe Ina unde o mai văzuse, de unde îşi

amintea ochii ei. „Regina delfinilor” îl privise întâi surâzând, surâsul acela indecis, abia sesizabil, credea că glumeşte; înţelesese apoi că nu, privirea ei devenise uşor îngrijorată, Harald se întrebase atunci, prima dată, dacă în memoria lui nu se strecuraseră cumva „pete albe”!

„Asta n-ar fi trebuit… măcar n-ar fi trebuit s-o spui”, încheiase Ina pe un ton sec, fuseseră într-adevăr ultimele ei cuvinte, după care deschisese brusc „scoica”, îşi fixase masca de oxigen, Rald fusese nevoit să facă la fel şi… De ce n-ar fi *trebuit* să spună?

— Inexplicabil! se auzi glasul pilotului.

— Cum?

— Da, este *inexplicabil!* N-am întâlnit nici urmă de roi micrometeoritic sau altceva. Deşi ordinatorul de ghidaj… Să se fi înşelat… ordinatorul de ghidaj interplanetar?!

Faţa pilotului uimită. Era limpede, aşa ceva i se părea de neconceput.

*

Privirea lui Glad se opri pe ecranul navigrafului. Indica deja parcurgerea a mai bine de două treimi din drum, peste numai 18 microunităţi urma să execute ultima corecţie orbitală. Avea să fie şi examenul reluării activităţii de pilot asta?

„Nu vei izbuti să uiţi, Glad! Eşti un pilot înnăscut”. Cuvintele profesorului său, i le spusese în urmă cu un an, când, revenit pe Terra la bordul „Medeei”, îi destăinuise intenţia de-a renunţa… definitiv la expediţiile spaţiale. Avusese dreptate bătrânul?…

Până azi nu crezuse, deşi rămăsese la curent cu tot ce era nou în pilotaj – asta de ce oare?

— Că se va simţi bine, că va avea din nou sentimentul acesta de… plenitudine, aproape de beatitudine, mângâind clapele multicolore ale consolei ordinatorului de bord.

Ela?! Avea dreptate Hellen, adică Ela sau cine o fi născocit teoria raportului precis exprimabil dintre munca de creaţie, de afirmare şi… dragoste? Dar exista o asemenea teorie ştiinţifică? Sau o născocise Ela pentru stratagema cu Hellen?… „A născocit-o Ela!” părea să spună zumzetul sacadat al superordinatorului A! „Da, a născocit-o Ela!”

Auzi în spate icnitura înfundată a uşii duble care ducea în camera de acces. Intrase Zlah, strecurându-şi cu greutate trupul voluminos în cabina ce părea gândită pentru oameni mai supli. Ca întotdeauna, doctorul zâmbea jovial, întrebă vrând să fie

ironic:

— Speri să ajungem unde trebuie?

— Ce-ţi face pacientul?

— Bine. Doarme... Cred că-şi va reveni complet.

— Doarme sau l-ai adormit? vru să ştie Glad.

— Doarme. De ce?

— Atunci fii bun, Zlah, şi stai în compania lui. Nu-mi place să conduc nave spaţiale la bord cu un pilot nesupravegheat, care are dereglări psihice.

Zlah mormăi ceva, venise desigur în cabină dispus să facă puţină conversaţie, ieşi totuşi pentru a se întoarce lângă pacientul lui.

Dar era pilotul într-adevăr un pacient?

— Zilele astea s-ar putea să primeşti vizita prietenului tău Harald Pin, spusese Ela părând amuzată.

Erau atunci numai el şi ea în cabina strâmtă a tanchetei de investigaţii mineralogice, Ela venise pentru prima oară cu el într-o asemenea misiune, îi spusese cuvintele acelea numai după ce se asigurase că toate circuitele de legătură cu baza erau întrerupte.

— Harald Pin? Vine pe Baza 17?

— Ştii cu ce se ocupă acest Harald? se interesase Ela mijindu-şi ochii.

— Acum nu. Nu ne-am văzut cam de mult.

— Ei bine, va veni aici. Să elucideze „misterul Ela Nant”! Va vorbi cu tine întâi, pentru asta unul din noi doi va primi o scurtă misiune în afara Bazei 17, ca tu şi Harald să puteţi discuta nestânjeniţi. Numai după aceea e dispus să dea ochii cu mine.

— Despre ce mister e vorba?

— Dragul meu, nici nu ştii cu cine stai acum la taifas. După ilustra părere a unor experţi, sunt declarată „un mister oficial”! spusese cu un fel de gravitate ironică Ela. Lipindu-se de el. Au scos de la arhivă o anumită „Ipoteză Nessus”. O ştii?

— ...Da.

— Ei bine, potrivit acelei ipoteze, eu sunt... un posibil spion al unei civilizaţii extraterestre căreia tu „i-ai făcut jocul”, aducându-mă pe Pământ!

— Cine ţi-a spus bazaconiile astea?

— Mie nu trebuie să-mi spună nimeni, aflu. Tot ce mă interesează. Tu mă interesezi! Nu cred deci că ar fi bine să le

stricăm socotelile. Dacă primeşti o misiune, accept-o, povestea asta mă amuză nemaipomenit.

Crezuse alunei că totul era o fantezie a Elei, deşi râsul ei era puţin forţat, nu mai era Ela în clipele acelea. O Elă îngrijorată, dar jucând indiferenţa era ceva ciudat.

De când venise pe Baza 17, Ela se ţinuse numai de idei „trăsnite”, inventa în fiecare zi ceva nou, da, aceea era într-adevăr Ela, el primea aproape zilnic reproşuri pentru năzdrăvăniile ei. Apoi primea scuze. Năzdrăvăniile ei se dovedeau rentabile. O zi mai târziu auzea însă de altă „trăsnaie”, şi primea iarăşi observaţii. Ela râdea de fiecare dată şi-l avertiza: „Să vezi mâine ce-or să se sperie!”

Misiunea o primise însă într-adevăr. Şeful Bazei 17 îl chemase chiar a doua zi după discuţia pe care-o avusese cu Ela. Îl întrebase dacă mai poate pilota o navă rapidă.

— De ce?

— Glad, pe Baza 16 s-a declanşat o epidemie. Medicul lor a căzut printre primii la pat. Au nevoie de-un doctor şi de medicamente suplimentare. Suntem în momentul de față baza cea mai apropiată.

— Şi nu mai există alt pilot?

— Uite că nu! Tăcuse indispus şeful bazei. Au fost chemaţi dintr-un motiv necunoscut la centrele de dispersare. Singurul care rămăsese aici s-a întors din ultima misiune cu… halucinaţii vizuale şi auditive! Îţi dai seama, nu poate pleca. Aşa că m-am gândit… dacă crezi că poţi, bineînţeles…

Avusese Ela dreptate? Juca teatru omul acela atunci? Era totul o coincidenţă?

— În două ore sunt gata de zbor. Până atunci rezervele energetice să fie complete, nava pe care-a venit pilotul cu halucinaţii sterilizată.

— Perfect, Glad. Nu e însă tot…

— A, nu?

— Pilotul este bolnav, continuase încurcai şeful bazei. Iar Zlah e singurul nostru medic. Ar trebui… să-l luaţi pe pilot cu voi:

— Aha… Bine, îl luăm cu noi şi pe pilot.

Ce însemna asta de fapt? Era bolnav pilotul într-adevăr? I-l dădeau ca însoţitor pentru cazul că nu s-ar descurca după atâta timp de când nu mai condusese o navă? Totul era un truc, menit să-l îndepărteze de Ela, pentru a discuta Harald Pin cu el?

Avea dreptate Ela? Harald, primise misiunea asta ingrată? Credea oare într-adevăr Harald că Ela…?

Harald?! Se amuzaseră amândoi la cursul special unde fuseseră colegi de Ipoteza Nessus! Uitase Harald asta? Intervenise ceva cu totul nou. Neprevăzut? Legat de evenimentele bizare petrecute la Universitatea Delphi? Ce naiba se întâmpla în definitiv?…

Un clinchet uşor, repetat. Trebuia să facă deocamdată corecţiile orbitale, ultimele înainte de-a asoliza pe asteroidul… unde Harald urma să sosească şi el? Pe asteroidul unde exista într-adevăr o epidemie? Ori fusese „o falsă alarmă”?

Glad manevră fotoliul, readucându-l în poziţie de lucru, începu să-şi plimbe degetele nervoase pe claviatura consolei zâmbind.

— Spune-i complimente din partea mea, îi zisese Ela la despărţire. Lui Harald! Şi Inei Sind.

— Cine mai e şi Ina Sind? întrebase el nedumerit.

— Harald ştie. O fată drăguţă, care a încercat să-mi facă discret un fel de test, când eram încă pe Terra, râsese Ela de data asta cu o bună dispoziţie reală, molipsitoare. Şi adăugase, zvârlindu-şi pe spate pletele scurte şi negre, cu o notă de orgoliu feminin: Nu i-a mers!

*

Era atât de simpatic acest Max-2! Atât de drăguţ şi de simpatic, decise încântată Adi Iason, întinzându-se fericită în patul moale, electrizată la gândul că a doua zi, a doua zi avea să le povestească tuturor ce cadou au primit, ea şi Nell. Din clasa în care era, nimeni nu avea un Max II, părinţii ăştia erau atât de conservatori, întotdeauna, toţi părinţii, ai lor însă, nu. Ea avea să fie prima din clasă, ba poate şi din şcoală, care avea să le spună a doua zi colegelor: „Ei, să văd dacă ghiciţi ce cadou am primit ieri!” Niciuna n-avea să ghicească!

Şi câte avea să le spună! Numai de intrarea lui Max în casă ar fi putut să vorbească un sfert de ceas, caraghiosul de Nell se speriase şi răsturnase tuşul peste planşa la care desenase mai bine de-o oră, da, şi rămăsese cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că cel care venise avea să facă parte de-acum… din familia lor!

E drept că şi ea îşi uitase fierul de călcat pe-o rochiţă, se învârtise în jurul lui Max punându-i întrebări, iar Max, Max era primul în casa asta care nu se supăra când i se puneau

întrebări! Răspundea uimitor de clar şi de frumos, înţelegeai imediat şi exact ce vrea să-ţi spună! Ba, întreba şi el! Şi nimeni nu se supăra! îl conduseseră prin casă, îi arătaseră tot, tot, sigur că lecţiile fuseseră uitate, nici chiar mămica nu se mai gândise la ele!

Cine să se mai gândească la lecţii?! Când Max ceruse permisiunea să facă o demonstraţie practică a competenţei sale, pregătind cina familiei! Vai, dar era de pierdut un asemenea spectacol?!

Ce i-o fi venit totuşi mămichii să-i spună lui Max să pregătească un sufleu? De ce un sufleu, aşa ceva mămica nu făcuse niciodată, n-aveau pur şi simplu un termen de comparaţie!

Ce spectacol fusese! Când avea să le spună a doua zi fetelor! Max începuse prin a-i ruga să-l lase în bucătărie, zece minute, singur. Mămica protestase, dar tăticu’ o convinsese, aşteptaseră cele zece minute chinuitoare, pline de pronosticuri cam sumbre din partea mămichii, în timp ce tăticu’ îşi freca mâinile încântat, dar puţin neliniştit şi el. Când Max deschisese în sfârşit uşa, erau să nu mai cunoască bucătăria. Aia era bucătăria lor?! În zece minute?! Semăna aproape cu o farmacie, totul sclipea de curăţenie, cei trei vechi roboţi auxiliari – biete cutii obtuze şi recalcitrante – fuseseră puşi la treabă, harababura firească din orice bucătărie dispăruse ca prin farmec, vasele stăteau cuminţi, înşirate pe rafturi, iar masa, masa era *absolut goală!*

Max îi invitase să se aşeze toţi patru pe nişte scaune lângă perete, el începuse, cu o dexteritate de… de neimaginat să… să jongleze pur şi simplu cu cratiţele, castroanele, alimentele, manevrând roboţii auxiliari care-l ascultau, niciunul nu se bloca, totul mergea „ceas, ceas”! Şi când sufleul a fost scos în sfârşit din cuptorul cu infraroşii, vasele erau iarăşi toate curate! Masa deja pusă, cu şerveţelele împăturite frumos ca la restaurant – de ce-o fi oftat mămica?

— Şi cu apa minerală distribuită în pahare milimetric egal – de ce oftase tăticu’ ştia – nu mai aveau altceva de făcut decât să mănânce, un sufleu delicios, inegalabil, cum niciodată nu crezuse că se poate face o mâncare! În cinci minute!

Chiar şi mămica, deşi păruse că se simţea puţin rău în seara asta, aplaudase la sfârşit, când Max le spusese „Să vă fie de bine, v-a plăcut?” iar seara, când toţi se culcaseră în sfârşit, Max

venise în camera ei şi-i spusese o poveste, dar o poveste adevărată, adevărată, nu ca cele pe care le bojmăgea tăticu', un basm extraordinar, cu Feţi Frumoşi, balauri şi vrăjitoare, cum ea nu auzise decât… de mult, tare de mult, de pe timpul când trăia bunicul. Ce ciudat! Max, vocea lui Max semăna parcă pe undeva cu vocea bunicului… Max-2, Max-2, Max… Oare se pricepea Max să-i facă şi catastrofalele probleme de matematică?…

*

Harald aruncă încă o privire spre pilotul care nu mai scotea niciun cuvânt, se întinse mai bine în fotoliul confortabil.

Cum avea să reacţioneze Glad auzind de verificarea Ipotezei Nessus?

Cândva se spunea că ei doi se asemănau foarte mult. Fuseseră coechipieri nedespărţiţi în jocuri sportive, în misiuni simulate, unde găseau soluţii de regulă similare independent unul de altul… Asta era grav, asemănarea lor era în primul rând psihică, în ciuda scepticismului său cunoscut, şi a optimismului raţionalist al lui Glad… Da, conflictul dintre ei avea să izbucnească acum din primul moment, ştia ce părere avea Glad despre întreaga teorie Nessus.

— Un şir de greşeli, Harald, care s-au comis fără ros! Şi care au generat faimoasa ipoteză! Avea să spună cu zâmbetul lui sigur Glad.

— Care greşeli? Avea să tatoneze el.

— Povestea a început, urma să se amuze desigur Glad, dacă bine îmi amintesc, de la mesajul aşa-numit „Alfa 2”. Era vorba de-o încercare frumoasă, cinstită, prin care o civilizaţie extrasolară căuta să între în contact cu civilizaţia noastră. Ni se comunicau cu generozitate, printr-un sistem matematic de o simplitate genială, formule de transformare şi transmitere a energiei. Teorii de-a dreptul fascinante pe relaţia timp-spaţiu, de care, dacă iarăşi bine mi-amintesc, am profitat. Aşa-zisa *Relaţie Q,* descoperită de Kund şi Rita Gay, toate ipotezele Proiectului Argos au avut ca punct de plecare informaţiile primite atunci prin „Alfa 2”. Teoria lui Kund „a explodat întâmplător”, exact după descifrarea limbajului în care fusese transmis „Alfa 2”. Greşesc?

Exagerezi! Existau preocupări şi până atunci, avea să spună el, da, avea s-o spună pe un ton foarte convins, deşi…

— Nu prea inspirate însă; fără o unitate! Esenţial e însă, Harald, că ni se cerea în finalul mesajului un răspuns, fiinţele acelea raţionale cu care intrasem în sfârşit în contact ne solicitau să le comunicăm stadiul în care am ajuns pe controlarea Relaţiei timp-spaţiu, hotărâtoare pentru nivelul de progres al unei civilizaţii. Ce face însă Marele Consiliu al savanţilor noştri în faţa acestei posibilităţi de contact, mult aşteptată?! Deliberează îndelung şi dintr-o eroare…

— Din prudenţă, Glad!

— Dintr-o prudenţă ridicolă atunci, va accepta cu condescendenţă Glad, se decide să nu răspundă necunoscuţilor cu aceeaşi sinceritate! Şi în hotărârea asta, rolul principal l-a avut Centrul Solar de Securitate.

— De unde ştii că autorii mesajului „Alfa 2” erau sinceri? De unde ştii că ne comunicaseră într-adevăr nivelul lor de dezvoltare?

— N-avea de ce să fie altfel, Harald! Erau oricum mult înaintea noastră, n-ar fi fost cazul să ne prezentăm mai înapoiaţi decât eram, trimiţându-le un mesaj de răspuns în care figurau doar teorii ce se învaţă în ciclul elementar! Cu atât mai ridicol era să ne ascundem de fiinţe infinit mai înzestrate ca noi, dovadă cel de al doilea mesaj al lor în care se menţiona scurt, ca o palmă: „Date false!”. Trişasem, ne prinseseră, refuzau să continue schimbul de informaţii cât timp încercam, copilăreşte, „să-i păcălim”. Marea majoritate a savanţilor au fost atunci de părere să ne cerem corect scuze şi să trimitem de data asta un răspuns cinstit. Intervine însă iarăşi Centrul Solar de Securitate şi în final se adoptă un mesaj prin care îi invităm „la un punct de contact pentru elucidare”. Firesc, necunoscuţii îşi dau seama că „tragem de timp”, că au de-a face cu parteneri neloiali sau suspicioşi, renunţă la orice răspuns, găsind probabil că nu au cu cine discuta.

— Şi nu ţi se pare asta ciudat, Glad?

— De ce să mi se pară ciudat?

— Nu te întrebi în primul rând de unde ştiau atât de sigur că i-am trişat, transmiţându-le nu ultimele rezultate ştiinţifice? Nu ţi se pare bizar faptul că de-atunci au încetat definitiv mesajele? Că n-au acceptat un contact direct? Poţi fi sigur că toate astea înseamnă că şi-au pierdut şi interesul pentru noi?

— Singurul aspect bizar mi se pare „Ipoteza Nessus”! Avea să

declare desigur Glad cu deplină convingere. Faimoasa ipoteză potrivit căreia „o civilizaţie străină încearcă să otrăvească mersul normal al progresului Terrei, simţindu-se trădată în schimbul de informaţii pe care-l încercase”. De-aici, un semn de suspiciune pus asupra mesajului „Alfa 2” primit, în care specialiştii Centrului au descoperit subit probabile „teorii periculoase”, a căror aplicare în practică ar putea duce „la o anihilare a vieţii solare”!

— Experimentarea în laboratoarele din Antarctida a uneia din acele teorii era să ducă la o catastrofă, Glad. Ştii asta!

— Pentru că nu am cerut date suplimentare! Pentru că am încercat „să-i ajungem din urmă”, preluând controlul unei relaţii pe care nu eram stăpâni! Pentru că, urmare a istoriei noastre zbuciumate, vedeam posibil ca fiinţe ajunse la un asemenea grad de dezvoltare să rămână totuşi agresive! Ceea ce este o aberaţie, dragul meu Harald!

— Poate! *Dacă* n-ar fi existat şi mesajul primit anterior. Acel „Omicron 1”!

— Mesajul „Omicron 1” venea de la o distanţă de milioane ani-lumină, avea să obiecteze Glad. Tragedia aceea se petrecuse pe timpul când Terra...

— La nivelul universului, milioanele de ani-lumină nu înseamnă prea mult. Iar graţie Relaţiei Q, distanţele nu mai par să însemne nici ele nimic. Fapt e că cei care au transmis mesajul „Omicron 1” erau nişte fiinţe paşnice, superioare nouă ca dezvoltare. Şi lotuşi au căzut victimă unei agresiuni externe! Săvârşită de barbari care ajunseseră să stăpânească distanţele!

— Nu este exclus ca „agresorii” să nu fi realizat că distrug o civilizaţie!

— Vina nu-i cu mult mai mică, Glad, rezultatul e-acelaşi. De acord? Iar fiinţele capabile să transmită un mesaj „Omicron 1” nu puteau fi chiar atât de insignifiante! Ar fi fost o greşeală de nepermis ca, preveniţi de ei prin acel „cântec de lebădă”, să nu ţinem cont şi de o asemenea posibilitate! Aşa s-a născut „Ipoteza Nessus”, Glad, şi nu e nici pe departe atât de fantastică pe cât ţi se pare, pe cât mi s-a părut şi mie cândva! Dovadă unele evenimente petrecute recent, dovadă...

„Dovadă poate fi şi Ela!” ar fi trebuit să adauge. După care urma să-i înşire toate motivele pentru care... Ela era posibil să...

Cum ajunsese de fapt Ela, un copil atunci, pe o navă eşuată,

undeva la marginea Sistemului Solar? Cum de nava pe care fusese găsită nu putuse fi nici până azi identificată? Unde dispăruseră corpurile membrilor echipajului, măcar cel al omului care o trecuse pe Ela în stare de anabioză? Cum se explica psihicul insondabil al Elei şi acea incredibilă aplicaţie pentru cibernetică?!…

— Slai puţin! Avea să pufnească în râs Glad, dacă i-ar fi spus toate astea. Credeţi deci, specialiştii voştri au ajuns la concluzia că Ela e o fiinţă extraterestră sau ce naiba?

Ce răspuns se putea da acestei întrebări, fără să cazi în ridicol?… Dar Glad ce răspuns putea da întrebărilor privitoare la Ela? Şi le pusese vreodată?

— Nu ne putem continua drumul! anunţă deodată vocea pilotului, Harald tresări, întoarse capul spre omul de lângă el.

— Cum ai spus?

— Roi meteoritic pe orbită, origine necunoscută. Va trebui să asolizăm urgent pe Baza 17. E soluţia propusă de ordinatorul central, în baza datelor trimise de radiolocatoarele de pe Baza 17.

Harald încremeni. Pe Baza 17 se afla Ela. Glad fusese trimis într-o misiune tocmai pentru ca să poată discuta cu el, între patru ochi, înainte de a discuta cu Ela!

VI – SUSPECTA NUMĂRUL UNU

— Trebuia să-ţi dau mâine un răspuns, începu pe un ton explicativ Bilten şi constată că, subit, pe ecranul televideofonului, faţa prelungă a lui Cell Anx capătă o expresie posomorâtă.

— Am înţeles.” Termenul a fost prea scurt”.

— Din contră. Ţi-am trimis deja rezultatul.

— Negativ? Se strâmbă Anx.

— Pozitiv. Puteţi trece la executare.

— Asta e o veste de-a dreptul minunată, se însenină Anx, adăugă bine dispus: Colectivul de constructori ai navei Pallas îţi mulţumeşte.

— Vă urez succes! încheie cu un surâs Bilten şi închise.

Privirea i se opri pe vaza mare cu flori albastre, de un albastru pur, care îşi găsiseră locul de câteva zile pe măsuţa dintr-un colţ al încăperii. Avea ciudata senzaţie că de când pătrunseseră florile în biroul său totul îi mergea din plin.

— Profesor Bilten!

Pe ecranul videofonului cu circuit special apăruse chipul rotund al lui Lev Gorr.

— Totul e-n regulă?

— Da, şi-ţi mulţumesc, profesore. Sunt tot la dumneata acasă… Când am putea discuta? Azi.

— Peste trei sferturi de ceas e târziu?

— E perfect. Te-aşteptăm.

Ecranul se întunecă. Bilten îşi strânse buzele contrariat, constată că de fapt intrase, fără să vrea, într-una din complicatele afaceri ale Serviciului Special de investigaţii.

Treburile Serviciului Special îl deranjaseră de când se ştia, amestecul Centrului Solar cu vetourile lui nesfârşite îl indignaseră întotdeauna. Cu Lev Gorr păstrase până atunci relaţii bune, Lev cel puţin nu se amesteca niciodată în „bucătăria” treburilor de conducere a universităţii. „Cooperarea” lor de acum însă…

Începuse totul cu o seară în urmă când, întorcându-se acasă de la universitate, îl găsise instalat într-un fotoliu pe unul din foştii lui studenţi, ciberneticianul Pal Pent.

— Nu vă speriaţi, începuse cu un zâmbet obosit Pal, n-am „evadat” de la spitalul de recuperare.

Bilten aflase într-adevăr de strania întâmplare a lui Pal care „îşi pierduse memoria” şi suferea de „o uşoară dereglare psihică”, după ce nava pe care se aflase fusese pierdută de radiolocatoarele orbitale.

— Am venit la dumneavoastră, continuase Pal Pent, pentru a vă ruga să-l anunţaţi personal pe Lev Gorr. Spuneţi-i că sunt aici; omul care se afla în nava Lambda rătăcită era o simplă dublură a mea.

— …Cum asta? făcuse Bilten nedumerit.

— Am descoperit câteva lucruri interesante. Am prevăzut că cineva ar putea să încerce a mă neutraliza; mi-am luat în consecinţă măsurile de prevedere. Lev şi-a dat seama desigur cine era omul de pe Lambda, versiunea cu pierderea memoriei lui Pal Pent e pentru a-mi crea o acoperire de perspectivă. Trebuie să ne puneţi în legătură doar, asta e ce vă rog.

— Nu pricep. Cine voia să… te neutralizeze? Şi de ce?

— E complicat de spus, evită PaL Pentru dumneavoastră investigaţiile mele sunt utile din două puncte de vedere. Unu, pe

Baza 12 s-au elaborat în ultima vreme două serii noi de ordinatoare ultraperfecţionate, despre care nu s-a comunicat nimic Consiliului Suprem de Coordonare.

— Cum asta? Cine le-a elaborat?

— Rita Gay. Şi doi, asistentul dumneavoastră Pedro e înamorat până peste urechi de-o anume Roza Link.

— Şi ce mă interesează de cine-i amorezat Pedro?

— Ar trebui să vă intereseze, profesore.

Nu înţelesese aproape nimic, abia a doua zi dimineaţă începuse să priceapă ceva, când găsise pe birou o propunere scrisă; a lui Pedro.

Bilten se întoarse spre interfon, anunţă pe un ton sec:

— Vreau să vorbesc cu dansatoarea Roza Link.

— Imediat, profesor Bilten, se auzi vocea catifelată a secretarei cibernetice.

Acest „imediat” se dovedi însă destul de aproximativ, Bilten străbătu de trei ori biroul, măsurându-l cu paşii săi lenţi, fără ca legătura să-i fie stabilită. Se opri din nou în faţa vazei cu flori naturale, albastre… Naturale erau?

Da, păreau a fi naturale, rămăseseră însă la fel de proaspete, parcă mai proaspete încă decât în prima zi. Le primise de la un grup de studenţi, horticultori-ciberneticieni, în ziua când… renunţase la ideea demisionării… şi când i se făcuse un fel de demonstraţie spontană de simpatie…

La aşa ceva nu se aşteptase. Interzisese nu de mult astfel de „manifestări”, pe deasupra se ştia un profesor neagreat de studenţi. Îl cunoşteau toţi drept un conducător sever; şi-un examinator „cârcotaş”. Nu înţelegea apoi cum de „transpirase” hotărârea lui de-a se retrage din funcţia de director coordonator, ca şi cea de-a rămâne în acest post. O dată-n plus constată că studenţii săi erau perfect la curent – cum oare?

— Cu aspecte importante ale vieţii interne de conducere a universităţii.

Oricum, demonstraţia de simpatie îl emoţionase. Da, realmente îl emoţionase… Aşa cum, în mod ciudat, florile astea îl emoţionau, se dovedeau un tonic psihic creativ mai puternic decât sofisticatele tapete relaxant-stimulative dirijate de-un ordinator ce asimila rezultatele transmise de „senzorii psi” ascunşi în biroul său.

— N-o găseşti? mormăi Bilten, răsucindu-se spre interfon.

— Am găsit-o, profesor Bilten. Roza Link se află însă în Peninsula Iberică, la un maraton al dansului. A fost anunţată, am să vă fac legătura numaidecât.

Privirea lui Bilten căzu din nou pe foaia cu propunerea… prin care Pedro se oferea să-l ia coautor! Nici mai mult, nici mai puţin, coautor la un proiect practic furat…

Ce se putuse întâmpla cu acest nefericit Pedro?

…Tema proiectului era de mare interes, soluţia o căutaseră într-adevăr împreună… Numai că de găsit o găsise altcineva… O iscase, cu putere de mic demiurg, studenta cu ochi albaştri, albaştri ca petalele acestor misterioase flori, studenta despre care aflase că lucrează undeva, pe o bază spaţială în curs de amenajare.

Soluţia era de-o simplitate… Genială nu era mult spus? Nu, deloc… Rămânea de văzut doar dacă era într-adevăr aplicabilă, în prezent, dacă implicaţiile ei… Se gândise la aceste implicaţii Ela Nant? Dar Pedro?

Pedro nu părea să vadă decât pericolul ca soluţia să fi fost găsită – oficial – de ciberneticienii de pe Baza 12, înaintea lor! De ce bănuia asta Pedro? Aflase ceva despre ordinatoarele de tip nou realizate în secret de Rita Gay? De ce în secret?…

Ce se întâmpla de fapt pe acea Bază 12? Aşa cum bănuise dintotdeauna, Kund se dovedea un conducător slab… Care „pierdea frânele!…

Cum îi venise ideea lui Pedro să-i facă o asemenea propunere…? În lucrarea pe care le-o înaintase Ela Nant exista într-adevăr o greşeală. Măruntă, scăpată în fugă, dar greşeală. Pe care calculatorul o depistase, dând iniţial acel răspuns. „Negativ”. Câteva clipe mai târziu însă, computerul reperase eroarea, apreciase fondul problematic, eliminase rapid mica inexactitate, dăduse verdictul just…

Pedro procedase la fel, cu diferenţa că voia, pentru eliminarea greşelii formale, să-şi însuşească, împreună cu el, Bilten, proiectul… uluitor al studentei.

— Profesor Bilten! Aveţi legătura cu Roza Link.

Pe ecranul televideofonului central apăru faţa unei femei încă tinere, blondă, sclipitor de frumoasă. Purta la gât un fel de salbă, o lucrătură antică, reminiscenţă probabil a vechii profesii pe care-o avusese Roza Link. Marea dansatoare fusese cândva asistentă la catedra de etnopaleologie a universităţii din Alaska.

— Oh, profesor Bilten! De când voiam să discutăm, din păcate, n-am prea avut timp!

Începutul promitea. O clipă, lui Bilten îi trecu prin gând să închidă televideofonul, convins că aflase tot ce-l interesa, spuse însă cu o amabilitate suspectă:

— Îmi închipui. Iartă-mă, te rog, că te-am deranjat!

— O, nu face nimic, îl linişti Roza, părea incapabilă să sesizeze o nuanţă ironică, adăugă pe un ton iritant: în legătură cu Pedro al meu vreau să te consult, profesore!

Spusese „Pedro al meu” pe un ton care lui Bilten i se păru potrivit pentru un căţel, observă că Roza eliminase şi orice element de politeţe în adresare, aşa ceva dansatoarei i se părea, se vede, de prisos.

— Vreau să ştiu de fapt doar atât, preciză Roza, dacă Pedro, asistentul, are vreo perspectivă de-a deveni foarte curând – foarte curând, reţine, te rog, profesor Bilten – o celebritate de gradul meu.

— Numai atât te interesează? Lansă Bilten, cu impresia că-l vede deja pe micuţul şi nefericitul Pedro într-o lesă alături de strălucitoarea dansatoare.

— Da, e pentru mine hotărâtor, să ştiu ce fac, preciza cu o convingere dezarmantă Roza Link.

Întrebarea pe care şi-o punea acum Bilten nu se referea la Pedro – alături de el Pedro căpătase probabil un fel de complex pentru care se simţea întrucâtva vinovat – ci la Roza. Cum fusese posibil ca propria frumuseţe, poate propriul talent să-i joace femeii ăsteia un asemenea renghi, s-o transforme în fiinţa superficială, de-o inteligenţă submediocră, preocupată doar… De ce?

— Draga mea, începu Bilten cu un surâs admirativ. Eşti prea frumoasă şi prea celebră, sublinie el şi remarcă imediat reacţia pe faţa femeii, pentru a nu te ruga să primeşti ceva mult mai de efect pentru aureola dumitale. E vorba de ultima creaţie a studenţilor mei. O maimuţică nostimă, cu blana albastră; care poate rosti aproximativ 30 de cuvinte. Te-ar interesa?

Un moment doar, pe faţa desăvârşită se aşternu o expresie de nedumerire, ochii Rozei se îngustară apoi şmechereşte, femeia pufni în râs.

— Aha!… Am priceput profesor Bilten, chicoti Roza. Mă interesează grozav acea ultimă creaţie. Cu blana albastră?!

adăugă ea visătoare, îşi şi croia probabil în minte o rochie adecvată preţiosului accesoriu, se interesă prompt: Când aş putea-o primi?

*

În urma sa, uşa grea se închisese automat. Harald făcu doar câţiva paşi, privi peste balustrada înaltă a pasarelei în depozitul de materiale cibernetice, unde fusese informat că ar putea-o găsi pe Ela Nant.

Sala era foarte mare, mai bine spus adâncă, din locul în care se afla se deschidea sub el o cavitate cilindrică, ai cărei pereţi erau acoperiţi aproape în întregime de rafturi rotative verticale. Undeva jos. Un ciborg de tip U-14 se agita cu mişcări sacadate, printre lăzile şi cutiile stivuite, pe care două lifturi le aduceau în permanenţă de la un nivel superior. În rest, încăperea se afla într-o perfectă ordine, mesele şi bancurile de lucru centrale erau cu desăvârşire goale, totul se afla depozitat în rafturile cu pereţii transparenţi ce coborau automat şi în care U-14 încărca şi acum cu repeziciune materialele nou sosite. Ela Nant nu se zărea nicăieri.

Iritat, Harald începu totuşi să coboare scara în spirală, gândindu-se la cele aproape două ore pierdute. Ordinatorul medical îl supusese la un control sever, trecuse prin trei băi cu „imersie totală” şi patru duşuri de unde. Acum fusese declarat „curat”, se întrebă pentru cine. Pe baza asta parcursese şapte coridoare nesfârşite, fără a da de niciun om. Unde putea fi tot echipajul celei de-a 17 bază pe care se afla, unde Ela Nant?

Ciborgul îi remarcă prezenţa când era la numai câţiva paşi de el, încremeni.

— O caut pe Ela Nant.

Androidul atinse o clapă, lifturile se opriră imediat, auzi răspunsul sincopat, care dovedea că se înşelase, Ciborgul din faţa sa era un biet U-8, din tipurile vechi, pe care le credea scoase pretutindeni din uz:

— Ele Nant este în camera de testare.

— Unde-i camera asta de testare?

— Accesul în camera de testare este oprit.

— Am întrebat unde e! Sublinie Harald.

— Uşa albastră. Dar dispoziţia este…

— Cum pot intra în legătură cu ea? Tăie Harald. Cu Ela!

— În timpul testărilor nu se poate stabili legătura.

— Unde-i atunci şeful complexului cibernetic?
— …Depăşeşte limitele mele informaţionale.
— Uşa galbenă spre ce dă?
— Spre camera ecluză.
— Şi dincolo de camera ecluză?
— …E sala de reparaţii pentru excavatoarele automate.
— Cine lucrează acolo?
— …Depăşeşte limitele mele informaţionale.

Abia acum Harald se apropie de ciborg, îl privi mai atent. Era puţin probabil ca acest U-8 să nu fi ştiut totuşi cine lucra în sala alăturată, părea să fie vorba mai repede de ceea ce în psihologia cibernetică se numea” complexul R”. La marea majoritate a ciborgilor uzaţi moral, care ar fi trebuit scoşi din uz, se instala acest aşa-zis „complex de inferioritate”. Teama de a nu greşi era bine implantată în memoria lor, greşelile pe care le săvârşeau totuşi, care desigur le erau semnalate tot mai des, odată cu sporirea permanentă a sarcinilor cărora trebuiau să le facă faţă… „îi complexa”! Preferau să ofere sâcâitorul răspuns neangajant cu „depăşirea limitelor informaţionale” decât să dea o informaţie posibil eronată. Cum se făcea că pe această bază care se prevedea a deveni cea mai modernă staţie spaţială de investigare, mai existau asemenea „relicve”?

Harald se oprise în faţa uşii albastre din stânga. Blocată bineînţeles. Apăsă fără speranţă butonul de semnalizare. Niciun răspuns, contactul fusese întrerupt. De ce proceda oare Ela aşa? Se întoarse, străbătu sala cu paşi repezi, decupla sistemul de deschidere spre camera ecluză, semnalul galben prevenea că dincolo de încăperea de siguranţă. Exista cel puţin o încăpere înainte de a se ieşi pe suprafaţa asteroidului. Rapid, uşa se închise în spatele lui, se afla într-o cameră strâmtă în care puteau încăpea cel mult şase oameni.

Cea de a doua uşă se deschise automat, Harald pătrunse într-o hală imensă, slab luminată, în centrul căreia se afla o uriaşă rampă de lucru. Pe rampă, unul lângă altul, cinci excavatoare gigant dormitau într-o aliniere perfectă. Erau nou nouţe, frontalele metalice luceau pălind să nu fi fost folosite niciodată. Ce căutau atunci în sala de reparaţii?

În dreapta sa, undeva pe o pasarelă mobilă doi ciborgi lucrau metodic, pulverizând un lac protector peste pereţii ce păreau tăiaţi de curând în roca asteroidului. S-ar fi spus că baza fusese

„lărgită” în ultimul timp, se amenajase această hală nesfârşită, pe care acum Harald o străbătea nedumerit în direcţia unor siluete ce se conturau pe fundalul peretelui vopsit într-un roşu radiant. Asta însemna că peretele era de fapt o poartă. Care… dădea printr-o ultimă ecluză în exterior!

De pe una din rampe sări lângă el o siluetă suplă. Tot un ciborg, pe pieptul căruia se putea citi o serie ultimă, perfecţionată.

— Vă numiţi Harald Pin?

— Da. Zise Harald mecanic. De unde ştii?

— Senzorul camerei ecluză mi-a anunţat intrarea dumneavoastră.

De unde ştia însă senzorul…? A, da, fişa curenţilor biologici care-i fusese făcută la intrarea în bază, fiecare om avea probabil „codul său” transmis tuturor staţiilor automate de securitate. De ce trebuia însă semnalată intrarea oricărui om?

— Peretele acela dă spre exterior? Încercă să găsească un răspuns Harald.

— Nu. Spre o sală ecluză. S-ar risipi oxigen. Excavatoarele şi cârtiţele intră în fiecare minut. Doriţi să vizitaţi hala? Articulă pe un ton cu vagi inflexiuni politicoase ciborgul.

— Da, se hotărî brusc Harald.

Înaintau unul lângă altul spre capătul halei, al cărei perete roşu se ridică brusc. Un nou excavator rulă rapid, urcă pe rampă, în urma sa, peretele se închisese ermetic. Doi roboţi lip M, greoi, înalţi de peste trei metri, numai pârghii metalice, apucară vehicolul uriaş cu o uşurinţă incredibilă chiar pentru gravitaţia mult scăzută de pe asteroid, îl răsuciră, instalându-l cu grijă, perfect aliniat, alături de celelalte maşini, toate cu frontalele spre unul din pereţii laterali; desigur, se viza câştigarea de spaţiu pe rampă.

— Ce se petrece de fapt aici? Sunt defecte excavatoarele?

— Nu. Li se fac modificări.

Din turela ultimului excavator ieşi un ciborg, porni pe rampă cu pas egal spre poarta de acces. În locul lui se strecurară prin uşiţa circulară a maşinii gigant alţi doi ciborgi.

— Ce modificări?

— Este o idee a Elei, explică atonal ciborgul. Până acum excavatoarele şi cârtiţele erau conduse fiecare de câte un om sau ciborg. Ela a constatat că asta înseamnă o mare risipă.

Maşinile pot lucra singure; în serii de 16 sub o singură supraveghere. Ipoteza de la care s-a pornit…

— Cum? tresări Harald. Vrei să spui că un om poate supraveghea simultan 16 excavatoare pe o bază spaţială în curs de amenajare?

— Un om nu. Dar un ciborg da.

Harald întoarse capul uimit, privi faţa imperturbabilă, frumos cizelată a „interlocutorului” său. Nu apăruse nicio urmă de ironie sau emfază în tonul vocii; doar sensul cuvintelor…

— Ela şi Art Sen, şeful complexului de excavări au experimentat, auzi Harald replica ce părea, în ciuda oricărei logici, că ascunde totuşi o anumită mândrie. Îşi aminti că pe Terra, în condiţii de teren neaccidentat, la marile şantiere de irigaţii se foloseau într-adevăr seturi de maşini aflate sub o unică supraveghere. Niciodată însă pe un asteroid nu se încercase aşa ceva. Ce-i drept, Baza 17 era instalată, pe cel mai mare asteroid utilizat în aceste scopuri până acum. Chiar dacă nu era de mărimea lui Ceres. Ceres dispunea de un diametru de aproape 1000 km, acolo când avea să se instaleze o bază… Cum avea să se lucreze oare atunci? Experimenta Ela în acest scop?

— Ipoteza de lucru odată verificată, continuă ciborgul, s-a trecut la modificarea maşinilor de excavare. Pentru a fi legate la un singur bloc de supraveghere.

— Şi cine face modificările astea?

— Ela şi Dent Han, ciberneticianul şef.

Aşadar, ciberneticianul şef acceptase „ideea” Elei. Pe o bază spaţială! Reţinu în acelaşi timp că Ela era pentru cei doi ciborgi cu care conversase până acum – Ela… nu Ela Nant. Despre ceilalţi se vorbea spunându-li-se însă numele întreg. Asta ce mai însemna?

— Cei doi ciborgi ce caută atunci în turela excavatorului? îşi aminti Harald.

— Desfac panourile de comandă; pentru ca Ela şi Dent Han să poată face modificările necesare.

Marea placă roşie se ridică din nou, un alt excavator intră din ecluză, ciborgul care condusese vehicolul aflat acum pe rampă ieşi simultan, peretele se închise la loc. Se lucra „pe bandă”, maşinile erau pregătite pentru modificările pe care cei doi oameni urmau să le facă.

— Unde sunt Ela Nant şi Dent Han?

— Ela – în camera de testare, Dent Han a fost chemat în sectorul şapte. O situaţia neprevăzută.

— Ce fel de situaţie neprevăzută? Se alarmă Harald.

— Aşa sunt numite momentele când ciborgul ce supraveghează o baterie de 16 excavatoare întâlneşte un obstacol la care nu poate face faţă, care nu era prevăzut în planul de ansamblu; sau o defecţiune cât de mică la circuitul de control. Blochează atunci excavatorul în cauză; şi continuă lucrul doar cu celelalte, semnalizând faptul.

— Deci deja se lucrează în acest sistem de 16 excavatoare supravegheate doar de-un singur ciborg?

— 16 excavatoare sau 12 cârtiţe. Munca în subteran e mai dificilă. Ipoteza de lucru a prevăzut acest…

— Cum pot intra în legătură cu Dent Han?

— După ipoteza mea, nu este bine să încercaţi acum. Dent Han… este foarte nervos când e deranjat de către vizitatori în timpul unei intervenţii.

De ce naiba tot repeta „ipoteza” asta, iar acum” ipoteza lui”?! Începea, se pare, s-o ia razna, ar fi fost nevoie de un control. Harald se gândi să semnaleze asta… Cui?

— Pune-mă totuşi în legătură cu Dent Han!

— Înţeleg, făcu ciborgul cercetându-l o clipă (el ştia ce înţelege): anunţă apoi cu vocea inflexibilă: Harald Pin doreşte să vorbească cu Dent Han. Stabiliţi legătura.

Urmă o tăcere lungă, nu se mai auzea decât scrâşnetul metalic al şenilelor excavatorului care era aşezat pe rampa de lucru şi fâşâitul enervant al pulverizatoarelor de lac proiector. Cei doi ciborgi vopsitori lucrau foarte eficient, ajunseseră deja aproape deasupra lor.

Şi-atunci, Harald avu o senzaţie stranie, nemaiîntâlnită.

În faţa sa erau cei doi roboţi metalici de peste trei metri care sfârşiseră de aşezat ultimul excavator şi păreau că-l plivesc atenţi, cu un soi de curiozitate, ca pe un intrus. Alături androidul „ghid”, deasupra ceilalţi doi cu pulverizatoarele lor care fâşâiau continuu, i se păru deodată că „trăgeau cu coada ochiului” spre el. Încercă să se linişească.

— Dent Han refuză convorbirea, se auzi o voce feminină şi pe unul din ecranele plasate pe peretele din dreapta lor apăru faţa unui alt ciborg, cu aspect feminin, desigur dispecerul de

comunicaţii.

De regulă, asemenea dispeceri erau ordinatoare simple. Harald îşi aminti că informaţiile de ultimă oră pe care le avea se refereau la faptul că Ela Nant înlocuise cu ciborgi majoritatea computerelor de pe bază; părea să fie un fel de „fixă” a ei.

— Spune-i…! începu Harald, dar se opri. Nu-i mai spune nimic, fă-mi legătura cu Ela Nant, hotărî Harald amintindu-şi că pretenţia Elei era că ciborgii sunt superiori ordinatoarelor „de format cutie, fără personalitate” nu numai prin calitate, cât şi prin efectul psihic „liniştitor” pe care-l creează asupra oamenilor. Era adevărat?

— Ela este în camera de testare, motivă scurt și ciborgul cu înfăţişare de femeie arăta ca o femeie frumoasă, spiritul estetic nu-i lipsea creatoarei ei. Iar în camera de testare nu poate fi deranjată.

— Cu ce om pot vorbi atunci, în clipa aceasta?

Urmă o tăcere care părea să nu se mai sfârşească.

— Doar cu dispecerul de serviciu al bazei.

— Fă-mi legătura cu el.

În locul imaginii de până atunci, apăru un pupitru imens de comandă, nu se vedea însă niciun om. Camera aceea era goală şi Harald avu din nou, şi mai apăsătoare, senzaţia că era singur, el singur, poate doar cu pilotul cu care venise, pe această staţie bizară.

Ba nu, dintr-un colţ al camerei intră în câmpul vizual al obiectivului T.V. Cu circuit intern o siluetă prelungă, un individ uscăţiv, cu faţa gălbuie, un bărbat slab, îmbrăcat într-un combinezon de lucru. Înghiţea tocmai o îmbucătură dintr-un sandviş, rămăsese cu ochii la aparatul de luat vederi. Faptul că mânca i se păru lui Harald subit liniştitor.

— Eşti Harald Pin?

— Da. Pot vorbi cu dumneata imediat?

Omul înghiţi îmbucătura, sorbi dintr-un pahar de plastic. Întrebă cu o notă de nemulţumire:

— S-a întâmplat ceva deosebit?

— Cred că da. Unde te găsesc?

— Coridorul A, camera 11.

— Vin acolo, anunţă Harald. Se răsuci pe călcâie, străbătu sala imensă, având impresia că era tot timpul privit, urmărit de celulele supersensibile ale vizorilor celor cinci ciborgi care

focalizau în ceafa sa.

*

— Ce-ai ascuns? întrebă Adi Iason şoptit?

— Nimic! anunţă Nell Iason ascunzând praştia în buzunar; cu mania pentru curăţenie a lui Max—2 prevăzuse că era periculos s-o mai lase sub maşina de spălat.

— Mincinosule! Ce-i acolo?

— Nu un „jurnal intim”, zise Nell şi se interesă apoi repede, în uşă apăruse Max: N-ai văzut periuţa mea de dinţi?

Adi îi aruncă o privire straşnică, ieşi din baie trântindu-i ostentativ periuţa pe cristalul de sub oglindă.

Nell începu să deşurubeze tubul de pastă, gândindu-se la dezbaterea pe care o avea la prima oră, era ceva pe tema „Dacă progresul poate avea şi dezavantajele lui”. Uite, ieri, ar fi fost gata să ia primul cuvântul, să scrie chiar şi o compunere arătând că întrebarea era fără sens! Cum o să aibă progresul dezavantaje?!… Asta ieri, azi…

Ei bine, chiar dacă pantofii fuseseră găsiţi dimineaţa lustruiţi impecabil, nu era un motiv să aibă şi toate şireturile desfăcute. Asta remarcase şi tăticu’; mai ales cu burtica pe care-o avea, lui tăticu’ nu-i prea convenise ideea lui Max cu menajarea încălţămintei.

Şi dată ar fi fost doar atât! Mitzu, cotoiul de angora, era o pacoste şi-un parşiv, ce-i drept, la care de ce ţinea „enorm de mult” mămica, era de neînţeles. Totuşi, când mămica îl descoperise pe Mitzu făcând echilibristică pe muchea îngustă a ferestrei de la bucătărie, gata să se prăbuşească, după o noapte petrecută în frig, de la înălţimea celui de-al şaptelea etaj, i se făcuse şi lui milă de bietul motan.

Frecându-şi cu aparentă îndârjire dinţii, Nell se întrebă prin ce manevre electronice reuşise Max să ademenească pufosul patruped şi să-l evacueze în acel loc de pierzanie, sub pretextul că” animalele necibernetice nu este sănătos să doarmă în aceiaşi apartament cu oamenii”. Pe bune, mămica citise odată ceva cum că perii de pisică sunt deosebit de nocivi, aspiraţi în timpul somnului putând produce nu mai ştia ce; şi că „o mulţime de microbi”… etc., etc., numai că starea jalnică în care găsiseră dimineaţa cotoiul, aproape congelat, abia mai mieunând de frig şi înjosire produsese un moment de indignare generală. Mitzu era totuşi un suflet, nu un Max!

Feliile de pâine fuseseră tăiate matematic egale şi garnisite cu atâta artă, de-ţi venea să le mănânci din ochi, ceştile de cacao fuseseră delicioase, dar ce folos, dacă înainte de masă trebuiseră să facă gimnastică de înviorare pe terasă, sub îndrumarea lui Max. Şi ăsta nu obosea ca tăticu' după trei minute, îi frichinise un sfert de ceas! După care trebuiseră să se spele cu apă rece, clar absolut rece, conform nu mai ştia cărei teorii ce figura într-o carte a mămichii, dar pe care nimeni n-o luase până atunci în seamă. Şi Adi care râdea încântată, „înotătoarei!", ei ce-i păsa?!

Dar culmea era asta, să te speli pe dinţi, după masa de dimineaţă! Ba de-aici înainte, după fiecare masă şi-n fiecare zi!

— Max! se auzi chemarea mămichii.

Nell Iason zvârli imediat periuţa pe fereastră, începu să-şi caute ghiozdanul, auzi cum mămica îi indica lui Max câteva reţete dintr-o carte de bucate. Părea să fie ceva al naibii de încâlcit. Mămica vorbea totuşi cu atâta degajare ca şi cum i-ar fi explicat lui Max că avea de fiert pentru masa de prânz trei ouă, dându-i totuşi indicaţii să nu încurce cumva" sarea cu zahărul sau mai ştii cu ce..."

— Nu credeţi că aşa ceva numai o gospodină începătoare ar putea face? se interesă cuminte Max.

Nell auzi râsul homeric al lui tăticu' şi îşi aminti că mămica încurcase borcanele numai cu o lună în urmă, încercând să-i hrănească pe toţi trei cu o mâncare în care scăpase din greşeală sodă... în loc de sare. Un obiect care cădea pe mozaicul din baie întrerupse hohotul de râs, urmă un blestem, tăticu' spărsese se pare maşina de ras, rămânând bărbierit doar pe-un obraz.

Era clar, progresul avea şi dezavantajele lui, Nell Iason o putea afirma cu motive temeinice. Era singur în hol, aşa că deşurubă la repezeală siguranţa tabloului electric de la prizele apartamentului, ăsta era un mic test adresat sfidător „progresului" din cauza căruia îşi umpluse de tuş planşa de desen cu o seară în urmă, şi-o zbughi pe uşă.

*

— Şi cum de s-a permis folosirea acestor baterii de excavatoare legale la un singur ecran de control? întrebă Harald pe un ton agasat.

— Uite ce e! făcu dispecerul uscăţiv. Înghiţi apoi liniştit, o linişte care părea că şi-o impune. Mesteca rar, din clipa în care

intrase. Harald pe uşă mânca în continuare, parcă neverosimil pentru un om atât de slab, i se păru acum că omul din faţa lui mânca ostentativ. Uite ce e, scumpul meu… Harald Pin, asta e o bază în curs de amenajare. Dacă se lucrează aşa, înseamnă că propunerea Elei Nant a fost răsucită pe toate părţile de membrii bazei şi aprobată de şeful lucrărilor. Se munceşte de 13 zile, nu s-a întâmplat nimic dincolo de parametrii defecţiunilor prevăzute. Randamentul a crescut însă, după cum poţi vedea.

Se răsuci spre un ecran din spatele său, plesni neglijent o clapă, apăru imaginea de ansamblu a lucrărilor marcată de două linii, una neagră, cealaltă verde.

— Linia neagră indică stadiul planificat de excavare până azi. Eram mult sub grafic până acum 13 zile. Le-am cerut birocraţilor de la centrul de repartiţie aparate adaptate la condiţiile de-aici. Nu ne-au trimis. Cu astea mergea greu, câmpul de lucru deprimant adăuga şi el ceva la starea psihică a oamenilor. Zlah dispunea odihnă totală din trei în trei zile. Sau îi trimitea înapoi pe Terra. Doar patru am rămas din echipa iniţială.

— Cine? vru să ştie Harald.

— Dent Han, Glad Selv, doctorul Zlah şi cu mine, zâmbi pentru un motiv necunoscut dispecerul. După aplicarea propunerii Elei Nant… priveşte linia verde! Suntem cu mult dincolo de grafic, oamenii şi ciborgii au fost degrevaţi de o mulţime de activităţi de rutină.

— Au fost degrevaţi atât de mult încât n-am întâlnit niciun om în baza asta.

Dispecerul încetase în sfârşit să mănânce, atingea din când în când cu aceeaşi linişte blazată diferite clape, făcând poate legături între diverse compartimente, când beculeţele de semnalizare se aprindeau. Totul fără să între în legătură verbală cu nimeni!… Replică pe un ton ostenit:

— Schimbul doi e în sălile de studiu, schimbul trei la lucru, unu şi patru se odihnesc. Nu te-aş sfătui să-i deranjezi.

— De ce?

— Ţi-am spus parcă, oamenii devin aici irascibili.

— Şeful bazei unde e acum?

Dispecerul aruncă o privire spre masa imensă acoperită de luminiţe, spuse plat:

— În sectorul nouă.

— Unde-i asta?

— La capătul tunelului subteran. Sunt 200 km până acolo, adăugă dispecerul parcă prea repede.

— Dent Han?

— Sector şapte; unde se fac fundaţiile uzinei energetice subterane.

— Totul e aici subteran?

— Aproape! Până la intrarea în funcţiune a câmpului de protecţie meteoritică şi instalarea sorilor artificiali e normal să fie aşa. Nu crezi?

Zâmbea iarăşi, ironic, Harald se gândi că totul putea să fie în definitiv „umflat” doar de fantezia lui, poate că numai calitatea sa de „inspector în probleme de ergonomie” cu care se prezentase pe Baza 17 îl deranja pe uscăţiv, orice” inspector” sau „vizitator” îi enerva evident pe oamenii ăştia care trăiau departe de ţărmurile însorite ale Pământului.

Şi îşi aminti de un proiect mai vechi, al lui Bilten, fusese Bilten cel din urmă cu aproape două decenii. Se propunea acolo ea toate” lucrările exterioare” de perspectivă să fie efectuate de maşini automate şi roboţi. Îşi amintea bine, era în examene pe timpul acela, citise cu mare atenţie proiectul rătăcit într-o filmotecă. Bilten prevedea *atunci* necesitatea elaborării unui nou tip de roboţi, argumentând cu enormele economii de transport – oamenii aveau nevoie de aer, apă, mediu psihic ambiant greu de realizat în primele faze de amenajare. Dar proiectul fusese respins, intervenţia umană considerată indispensabilă, ciborgii de pe timpul acela erau mult prea rudimentari pentru a supraveghea lucrări de ansamblu, pentru a depana maşinile blocate şi aşa mai departe. Bilten însuşi abandonase proiectul, râsese chiar de „utopia sa de tinereţe”.

Oare de ce?… Între timp ciborgii evoluaseră uluitor, maşinile de excavare lucrau oriunde pe bază de programe, doar psihologia umană într-un mediu străin nu se schimbase cu nimic.

— Ce faci acolo, 203? Se zbârli brusc uscăţivul. De două minute ţi-am transmis o comandă, de ce n-o execuţi?

Iată deci că totuşi vorbea uneori, nu se mulţumea doar să transmită comenzi apăsând pe clape, răspunsul nu veni însă, dispecerul repetă:

— Ce-i acolo 203? Răspunde, dacă m-auzi!

— Ce tip de ciborg e? se interesă Harald.

Uscăţivul manevra grăbit, preocupat, dintr-o dată devenise alt om, blazarea aceea molatecă dispăruse subit, nu-i răspunse.

— Poate s-a defectat sistemul de legături, gândi cu glas tare Harald.

Dispecerul stinse deodată toate luminiţele de pe pupitrul de lucru, anunţă sec:

— 203 nu răspunde. Interveniţi de urgenţă!

— Ce tip de ciborg e? insistă Harald şi dispecerul se răsuci spre el cu o mină furioasă:

— Asta e, că nu-i un ciborg! Pricepi?

*

Zlah intră în sala centrală a Bazei 16, rămase derutat. Masa mare, ovală, din mijlocul încăperii era acoperită de planşe pe care se vedeau desene făcute în grabă. Pe cele şase ecrane din peretele lateral se succedau imagini după imagini, calculatoarele însoţeau acest iureş informaţional, transmiţând monoton cifre şi iar cifre.

Cele zece scaune ale mesei de consiliu erau însă goale, în cameră se aflau doar Glad şi Mark Int, singurul membru al personalului Bazei 16 care scăpase aproape inexplicabil de boală. Era singurul pe care epidemia nu-l atinsese. Toţi ceilalţi ingineri şi ciberneticieni care alcătuiau” grupul de şoc” pe asteroidul acesta erau încă la pat, în convalescenţă. Uite însă că în camera asta se lucra şi încă din plin.

Zlah se apropie nedumerit de cei doi oameni – amândoi la fel de înalţi, blonzi, cu trăsături de medalie, în costume oranj identice – care urmăreau concentraţi fluxurile informaţionale. Glad îi făcu un semn mic, să nu-i deranjeze, cavalcada de date şi imagini continua.

Ce le trecuse prin cap să facă? Ori ce se întâmplase cu baza pe care erau? Apăruse din cauza epidemiei vreun pericol nou?

Cele trei calculatoare amuţiră subit, ecranele din peretele lateral încremeniră, Glad se ridică satisfăcut, începu să strângă sulurile de calc împrăştiate pe masă.

— Ce zici?

— Pare să fie posibil, ridică din umeri Mark.

— Operaţia este foarte simplă, după cum ai văzut, zise liniştit Glad. Trebuie doar introduse plăcuţele cu memoria de tip E la toate maşinile robot.

— Ce se petrece aici? interveni Zlah.

— Nimic deosebit, se întoarse Glad spre el. Sper că pilotul cu care am venit nu mai are halucinaţii!

— Nu mai are. De ce?

— Crezi că te-ai putea întoarce pe Baza 17 cu el?

Zlah ezită, Glad pufni în râs.

— Ei, doctore, te-am întrebat ceva! Dacă pretinzi că pilotul este perfect restabilit, nu văd de ce ţi-ar fi teamă să faci un drum cu el până „vizavi”, pe asteroidul unde-ţi ai sediul! Medicul de-aici înţeleg că şi-a reluat activitatea din plin.

— Nu pricep! făcu Zlah. Vrei să rămâi aici?

— Exact. Nu mult, vreo săptămână. Pe Baza 17 nu prea mai am ce face. Dacă doreşti, poţi rămâne, evident, cu noi!

— Trebuie să mă-ntorc.

— Atunci întoarce-te cu pacientul pe care l-ai „reparat”, râse Glad.

— De ce vrei să rămâi aici?

— Asta e complicat de spus! începu Glad, adunase între timp sul toate hârtiile de pe masă, se instala alături de Mark Int care lucra încă de zor la un calculator minuscul. În esenţă, epidemia a făcut să sisteze lucrările de excavare de pe bază. Erau de altfel în urma noastră, deşi au început activitatea de amenajare a Bazei 16 cu mult înainte.

— Aha! zise Zlah la fel de nelămurit. Bine, şi?

— Şi Baza 16 este concepută să lucreze în paralel cu a noastră. Dacă una nu e amenajată la timp, cealaltă degeaba mai e gata. Ai înţeles acum?

— Nu, recunoscu Zlah.

— N-are nicio importanţă, asigură Glad. Principalul e că dacă rămân aici, împreună cu Mark, putem recupera toate rămânerile în urmă.

— Visezi?! izbucni Zlah. Întreg personalul Bazei 16 e la pat!

— Da. Dar munca de investigare şi concepţie e finalizată. Au rămas practic de făcut excavarea, tunelurile subterane, fixarea marilor piloni pentru plasa de câmp antimeteoritică şi amenajările uzinale. Mare parte din aceste lucrări se pot face şi fără oameni.

— Ca pe Baza 17?!

— Ai început să pricepi! Observă Glad.

— Dar acolo lucrează maşini robot cuplate la un singur dispecerat!

— Am adus cu mine toate cele necesare pentru a implanta ideea Elei şi-aici! Operaţia de adaptare ne va lua patru zile. Două vei mai rămâne pentru a supraveghea eventualele perturbaţii sau dereglări. Până atunci, bănuiesc, se vor pune pe picioare şi ceilalţi doi ciberneticieni care sunt acum la pat. Repet, după calculele mele, pe care Mark le-a verificat, în două săptămâni cel mult, Baza 16 va recupera toate restanţele, indiferent dacă oamenii îşi vor relua activitatea sau nu. Abia după ce lucrările de excavare vor fi finalizate, va fi nevoie iarăşi de ei!

— Este imposibil! explodă Zlah.

— Aşa spunea şi Mark acum două ceasuri, replică Glad. Imposibil însă e un cuvânt pe care eu nu-l înţeleg!

— Dar ține cont, în primul rând, că... te-ai putea îmbolnăvi şi tu! pufni Zlah.

— De mine nu se lipeşte nicio boală! râse Glad. Şi nu m-ai vaccinat? N-ai încredere în ştiinţa medicală?

— În al doilea rând, se înfurie Zlah, nu ţi-e permis să începi un experiment, pentru că experiment e ăsta, fără a avea asentimentul oamenilor de-aici! Al Marelui Consiliu chiar, ceea ce vrei să faci e...

— Marele Consiliu e cam departe! interveni sardonic Mark. Glad nu v-a spus aspectul cel mai important. Dacă lucrările sistează acum... dacă uzina şi plasa electromagnetică protectoare nu vor funcţiona la timp... Peste trei săptămâni orbita asteroidului pe care ne aflăm se intersectează cu zona X-12-C. Ploaia meteoritică va distruge tot.

— Oamenii pot fi evacuaţi! strigă Zlah.

— Dadă va fi cazul, vor fi evacuaţi, în ultimul moment, aprobă Glad. Dar fuga asta ar echivala cu anihilarea muncii lor de şapte luni! Cu pierderea unei imense rezerve de energie. Cu compromiterea punţii de legătură între baza noastră şi baza asta; deci cu periclitarea unuia din importantele puncte ale Proiectului Argos! Lucrările pe Baza 16 ar trebui atunci luate cam de la început!

— Şi crezi că toate astea pot fi înlăturate, dacă vei introduce nu ştiu ce plăcuţe cu memorie în excavatoarele robot şi le vei cupla la un dispecerat central?! izbucni Zlah.

— I-am demonstrat adineauri lui Mark posibilitatea. Patru excavatoare lucrează deja în acest sistem.

— Lucrează?! Acum?! Supravegheate de cine?!
— De un ciborg de tip N!
— Ce tip mai e şi ăsta, n-am auzit?
— N de la Nant. Ela Nant! E „un frate” al lui Hellen, explică Glad.
— Hellen era doar un manechin condus de la distanţa!
— Asta de mult, Zlah, între timp s-a mai perfecţionat. Ela îşi va susţine examenul cu Bilten foarte curând, prezentându-i un astfel de ciborg. E… puţin diferit de toate tipurile cunoscute până în prezent. Eficienţa lui o cunoşti de pe Baza 17, ţi-a instalat şi ţie un asistent şi un medic pentru ciborgi!
— Deci vrei să introduci aici un tip de ciborg care nu a fost testat?! făcu uluit Zlah. Pe o bază unde oamenii sunt majoritatea la pat!
— Sunt în convalescenţă! preciză Glad. Şi vreau ca munca lor să fie suplinită în mare parte de aceşti ciborgi care au fost testaţi pe Baza 17. Dacă experimentul reuşeşte… Ei bine, este posibil, dragul meu Zlah, ca de-aici înainte să se facă un mic salt în activitatea de amenajare a bazelor spaţiale! Practic, oamenii vor veni să se instaleze abia după ce asteroizii vor deveni staţii confortabile. Pricepi? Vor dispare accidentele de muncă, psihozele de adaptare, se va economisi apa şi oxigenul, inclusiv… personalul medical!
Un zbârnâit de alarmă răsună strident, pe unul din ecranele laterale apăru chipul unui bărbat blond, care articulă cu o voce baritonală:
— B-3 a întâlnit o situaţie neprevăzută şi s-a oprit.
— Poţi să rezolvi singur? întrebă Glad sec.
— Desigur. Dar aţi dispus să vă comunic orice aspect de acest gen.
— Vin acolo imediat, interveni Mark ridicându-se.
— Perfect. Aştept.
Ecranul se stinse, Mark ieşi din încăpere grăbit.
— Asta cine mai e?! făcu Zlah nevenindu-i să creadă.
— Ciborgul de tip N, surâse Glad. Până mâine, mai instalez doi. Vor prelua iniţial controlul doar a câte patru excavatoare.
— Iniţial?!
— Apoi opt, şaisprezece. Sarcina maximă calculată este de 64. Atunci coeficientul de risc atinge abia 0,33. Nu te nelinişti, doctore, n-avem atâtea excavatoare pe baza asta. Din păcate.

*

— A asolizat nava de tip Lambda?

Vocea feminină era energică, nervoasă, cuvintele fuseseră rostite foarte rapid, Harald se întrebă dacă ciborgul U—8 care sfârşise definitiv de rostuit cutiile cu piese de schimb în rafturile rotative reuşise să înţeleagă ceva. De pe scaunul din colţul depozitului unde se plictisise răsfoind un prospect, văzu cum ciborgul se întoarce încet spre uşa camerei de testare. Apăruse acolo, pe un ecran aflat chiar lângă uşă, capul unei femei nostime, pe care o recunoscu.

— Da, raportă cuminte ciborgul. Nava tip Lambda a asolizat; de cinci ore, Ela.

— Oh! făcu femeia de pe ecran şi întrebă iarăşi repezit: N-a întrebat de mine un anume Harald Pin?

Harald se ridicase de pe scaun, făcu trei paşi, se opri în faţa ecranului, cu un aer burzuluit, vru să spună ceva, Ela atacă însă imediat, cu un zâmbet fermecător, care estompă dintr-o dată mina severă. Ochii şăgalnici scânteiară a râs:

— Bun venit, Harald! Arăţi minunat pentru un... Hm! Cu ce te ocupi acum?

— Ergonomie! Preveni scurt Harald.

— Chiar? Ce interesant! Harald, cred că l-ai servit pe tizul tău cu un pahar de cafea, nu?

— Nu! auzi Harald consternat răspunsul ciborgului, căruia obrăznicătura de pe ecran! îi dăduse, pesemne, numele său!

Şi iarăşi vru să spună ceva, iarăşi era prea târziu, ecranul devenise cenuşiu, uşa se deschise însă aproape în aceeaşi clipă, Ela, Ela Nant în persoană, venea spre el ca mâna întinsă a salut:

— Am auzit despre dumneata numai lucruri extraordinare! Atacă iarăşi Ela şi Harald constată că Ina avusese dreptate. Fără a avea nimic din regularitatea precisă a trăsăturilor Inei, Ela era de o frumuseţe *aparte,* vag stranie, fotografiile şi filmele nu însemnau nimic, faţa foarte albă, destinsă, surâzând larg, tinereţea acea care părea să radieze erau cuceritoare, dar contrastau cu ochii de un albastru violet, sclipind de-o inteligenţă ironică, pătrunzătoare. Nu, ochii nu păreau ai unei puştoaice naive. Deloc! Strânse derutat mâna subţire care ieşea din mânecile suflecate până aproape de cot ale costumului oranj de protecţie, Ela îl luă de braţ, îl conduse lipindu-se aproape de el spre camera unde până atunci nu avusese acces.

— Glad mi-a spus o mulţime de lucruri despre voi doi, cântă vocea ei aeriană, m-a amuzat nemaipomenit întâmplarea aceea cu... intrarea dumitale în... „Institutul de ergonomie”! Aşa se cheamă acum, nu?

Întâmplarea aceea era cam penibilă. Fusese de fapt o eroare provocată de un ordinator, Harald nu se înscrisese la examenul de testare pentru cursul de investigatori speciali, ci la cu totul altceva. Când descoperise eroarea o luase de bun augur, la examen reuşise de altfel perfect. Şi... uite-aşa, devenise investigator special al Centrului Solar de Securitate.

Intraseră în camera de testare, uşa se închise în urma lor, expresia Elei se schimbă iarăşi, brusc, devenind acum gravă, o gravitate ciudată, în care zâmbetul nu dispăruse totuşi definitiv de pe faţa încadrată de plete scurte, întunecate.

— Harald!

— Aş prefera să discutăm în alt loc, preciza sec Harald, cu ochii La cei patru ciborgi înşiraţi unul lângă altul la perete.

— Sunt stinşi! făcu Ela un semn de indiferenţă, adăugă subliniind: Precis! Şi de altfel, ştii... nu sunt dispusă câtuşi de puţin să-ţi împrăştii nedumeririle, să-ţi dezvălui ceva din „enigmele în care mă-nconjor”. N-am să fac nimic „pentru a-ţi spulbera suspiciunile întemeiate pe care le aveţi asupra mea”.

— Ai putea-o face?

— Bineînţeles. Scopul meu însă e să-ţi întocmeşti un raport cât mai alarmant. Ce va urma de-aici? Şeful dumitale va raporta Marelui Consiliu „problema Elei Nant”! Ar fi perfect, în cazul acela Consiliul mă va chema probabil în faţa lui. E tocmai ce-mi doresc, dragul meu Harald!

— De ce nu soliciţi...?

— Am solicitat, se strâmbă Ela. Mi s-a spus că o persoană sub 18 ani nu poate prezenta o comunicare în faţa, înaltului For! Ei bine, mi se pare stupid! În primul rând, s-ar putea să am 28, 38 de ani sau mai mult, cât am stat în starea de anabioză în care m-a găsit Glad nu ştie nimeni exact! În al doilea rând, formalităţile astea sunt revoltătoare, iar Ipoteza Nessus *falsă,* pot dovedi. Înţelegi?... Nu înţelegi, remarcă Ela furioasă, jucându-se cu un pandantiv de la gât. Dar de raportat, trebuie să raportezi, iar... Ştii ceva? Avem la dispoziţie o navă Lambda, nu? Sigură, nu? Rapidă, nu? Dumneata vrei să discutăm „într-un mediu sigur”, eu am interes să ajung pe Terra cât mai rapid.

— De ce?
— A, nu pentru prelegerea din faţa Marelui Consiliu, vă priveşte dacă vreţi să vă jucaţi în continuare de-a misterul. Trebuie să dau însă un examen cu acel profesor Bilten, care şi-a uitat complet ideile bune din tinereţe. Vreau să fac şi o comunicare la un club al tinerilor ciberneticieni. Pentru asta sunt nevoită să apelez la nava rapidă cu care-ai venit, navele somnoroase de pasageri mă exasperează. Sigur, dacă nu ţi-e frică să mergi cu mine pe-o navă!
— Nu e posibil, Ela.
— Dacă ai de gând să vorbeşti cu Glad, renunţă, n-ai să-l găseşti nicicum, promit!
— Alarma cu roiul meteoric deci…
— A fost falsă, bineînţeles. Ordinatorul a transmis ce i-am sugerat eu, pot face şi alte „scamatorii”!
— Ştii cum se cheamă ce-ai făcut?
— Ascultă Harald, nimeni nu va putea dovedi aceasta! râse Ela. Te-ai acoperi de ridicol numai susţinând aşa ceva. Discuţia dumitale cu Glad n-ar fi avut oricum niciun sens, l-am prevenit că-l vei căuta şi cu ce scop.
— Ştiai?
— După aceea însă, continuă Ela ca şi cum n-ar fi auzit. Vezi, Glad e un om foarte lucid, dar… m-am gândit că-i mai bine totuşi să nu vă vedeţi.
— De ce?
— Pe Glad l-am pierdut o dată, preveni rar Ela privindu-l lung. A doua oară nu vreau măcar să risc. Dacă Serviciul vostru va strecura o singură suspiciune între mine şi Glad, îţi promit, Harald, voi demonstra fără putinţă de tăgadă că şeful dumitale, Lev Gorr, „lucrează pentru intruşii pe care îi căutaţi”.
Harald izbucni în râs, privi atent ochii aceia şăgalnici de culoarea liliacului înflorit.
— Crezi că ar fi chiar atât de simplu?
— Încercăm?
Zâmbea acum, destinsă, îngereşte, aştepta răspunsul lui, privindu-l în ochi, în spatele zâmbetului diafan se simţea însă o hotărâre fermă. Dacă era adevărat, dacă juca această carte doar pentru Glad… ar fi dorit să fie iubit de-o asemenea femeie…
— Spune-mi, Harald, nu te-ai întrebat de la cine am informaţii

atât de exacte despre misiunea ta şi despre secreta Ipoteză Nessus?

De unde le-avea, într-adevăr? Lev?!! Bine, dar asta ar fi fost…

— Vezi ce înseamnă suspiciunea, Harald? râse Ela. Un ghimpe uşor de strecurat, greu de scos, oamenii sunt nişte maşinării atât de sensibile. Iar faptele interpretabile. De-asta îmi place să fiu perfect informată, dacă sunt inamicul vostru numărul unu şi nu mi-aţi spus-o măcar, trebuie să mă apăr, nu?

— De unde ai aflat totuşi?

— Am să-ţi explic în timpul drumului spre Terra, decise Ela, îl luă de braţ iarăşi, uşa se deschise în faţa lor, trecură în depozit, unde „Harald” îi întâmpină cu două pahare pe care le oferea aburinde, aşezate pe o mică placă metalică.

— O! Asta se bea, e veritabilă! izbucni la fel de spontan vocea Elei.

— Cafea adevărată? Se îndoi Harald; din motive foarte complexe, pe staţiile şi pe navele spaţiale se folosea un amestec „superior”, cu „crescute valori nutritiv-stimulative” care, evident însă, nu era… cafea.

— „De contrabandă”, preciza simplu Ela, luase în mână un pahar, i-l dădu pe celălalt, porniră spre scara în spirala, dar gazda se opri lângă o uşă pe care el nici n-o remarcase. „Liftul de urgenţă, folosirea în alte situaţii oprită”, explică Ela şi adăugă liniştitor: Eu îl folosesc întotdeauna pentru verificare, desigur!

Cafeaua era excelentă. Harald preveni totuşi în faţa uşii:

— De plecat vom pleca abia peste 12 ore. Pilotul trebuie să se odihnească.

— Iar dumneata să faci o mică investigaţie pe bază, în acest timp?

— Poate! admise Harald, i se părea fără sens să trişeze cu această femeie, motivă: Dacă tot sunt aici!

— Perfect! Aprecie Ela sinceritatea, te previn însă că-ţi pierzi timpul. Şi dacă cineva îl plictiseşte pe Glad, voi face să râdă de voi şi ciborgii lui Bilten! Care, între noi fie vorba, n-au simţul umorului nici cât un investigator special. Asta a fost desigur o glumă, sclipiră a râs ochii Elei. Aşa ai şi înţeles-o, dragul meu, nu?

*

— I-am adus! Sunt opt din cei mai buni scenarişti şi regizori de

televiziune pe care-i avem, specializaţi în seriale de anticipaţie. Îmi pare foarte bine că v-aţi hotărât să ne puneţi în sfârşit la dispoziţie un material documentar serios, părerea mea e că s-ar putea realiza un fel de istorie a viitorului, creată pe o bază ştiinţifică, publicul s-a cam plictisit de poveşti trase de păr. Sper că ne daţi măcar un „scenariu posibil” din cele scoase din uz!

Lev Gorr ascultase tirada nemişcat, spuse rar:

— Ia loc! Şi reţine, te rog. Din clipa asta trebuie să vorbeşti puţin, dacă ai putea, deloc.

— Poftim?!

— Aşa e bine, aprecie Lev… Vi se va pune la dispoziţie într-adevăr „un scenariu posibil”. Se cheamă Ipoteza Nessus.

— A, o cunosc de pe timpul când eram la Centrul spaţial! Ca să fiu sincer, mă aşteptam la ceva mai nou, gogoriţa aia…

— Aşa nu mai e bine! constată Gorr. Îţi repet din clipa asta, este necesar să vorbeşti cât mai puţin.

— De ce naiba?!

— Veţi vedea toţi nouă documentarul pe care vi l-am pregătit. Începeţi imediat lucrul La scenariu. Trebuie să fie ceva care să nu înspăimânte pe nimeni, să pară o simplă ficţiune, în şirul serialelor de aventuri ştiinţifico-fantastice. Dar care să sensibilizeze oamenii, să-i impresioneze. Să-i pregătească. Şi să li se ceară opinii…

— Aţi spus „să para o simplă ficţiune”?!

— Da. Şi-acum stai odată jos! Aşa. Şi ascultă-mă cu atenţie, ceea ce îţi spun e deocamdată numai pentru dumneata… Gogoriţa… pare să nu mai fie… gogoriţă.

VII – SOLUŢII OPTIME

În semiîntunericul cabinei se auzea doar zumzetul liniştit, monoton al semnalizatoarelor.

Cei doi navigatori, în costumele lor cosmice greoaie, păreau să fi aţipit pe fotoliile înalte, siluetele lor se profilau distinct pe fundalul de lumină viorie, care radia din tabloul larg al mesei de comandă. O voce de femeie tânără întrerupse apoi tăcerea, întrebând cu o nuanţă vag visătoare:

— Şi… dacă nu m-ai fi salvat? Ce se întâmplă, Helt?

Cel întrebat explică lapidar:

— Nava ta ar fi prins o supraviteză, ale cărei efecte nu sunt deocamdată cunoscute bine. Te îndreptai în orice caz spre zona

periferică 8-II-B! De unde nu s-a întors nimeni încă.

— Şi… presupunând că aş fi putut trece dincolo de 8-II-B?

— Între tine şi Sistemul solar s-ar fi aşternut sute de parseci.

— Sute de parseci…!? Aceasta este o distanţă? Este… Niciodată, nu-i aşa?

— Nu există niciodată: în asemenea cazuri, există doar „prea târziu”. Deocamdată.

— Îmi place acest „deocamdată” al tău! Eşti un salvator iremediabil optimist!

— Aşa am fost construit.

— Unde ai fost construit?

— Pe Marte. În uzinele din nord. Laboratorul numărul 9… Dar tu, Hellen?

— Pe mine m-a elaborat Ela Nant. Pe Pământ.

— Cine este Ela Nant?

— Ela? Ela este o femeie. O femeie adevărată. Tânără, foarte inteligentă. Şi foarte frumoasă! Aproape la fel de frumoasă ca mine, explică Hellen.

— Ar fi putut să te proiecteze mai corect în materie de pilotaj. În conducerea navelor cosmice eşti foarte nepricepută.

— Dar abia învăţam, Helt! Plecasem ca să învăţ împreună cu Dix, ciborgul care a pierit în accident.

— Cum să înveţi? Nu-nţeleg.

— Helt, dar tu nu ştii nimic! Ah, da! Vii de departe. Şi eşti un ciborg de tip vechi, unilateral. Ştii să conduci doar nave cosmice.

— Dar ştiu bine, Hellen. Tu ce ştii bine?

— Eu ştiu să învăţ. Sunt primul ciborg în creierul căruia nu s-a încărcat la elaborare tot bagajul cunoştinţelor necesare. În creierul meu s-au introdus doar posibilităţile de a acumula rapid noi cunoştinţe. Ciborgii de tipul meu, când se vor face în serie, vor învăţa mereu, întreaga perioadă a vieţii lor.

— În cât timp?

— Într-un timp mai scurt ca oamenii.

— …Este posibil asta?!

— Este necesar. Aşa spune Ela.

— De ce este necesar?

— Helt, ordinatoarele, ciborgii participă la muncă în 99 din sectoarele activităţii umane. Dar 47 din ei sunt înlocuiţi, pentru uzură morală, din şase în şase luni. Iar progresul tehnico-

ştiinţific este din ce în ce mai accelerat.

Înţelegi?

— Nu.

— Cum nu?! Aceste înlocuiri n-ar mai fi necesare… dacă roboţii ar fi capabili să înveţe, să se adapteze.

— Tu când ai fost elaborată?

— Acum opt luni.

— Teoria este falsă, constată Helt. Într-o singură lună, un om poate învăţa bine conducerea unei nave cosmice.

— Dar eu plecasem cu Dix în urmă cu numai şase zile! N-am avut timp…

— Şi până acum, de când ai fost creată, ce ai învăţat? Hellen îl privi lung; cu ochi mari şi albaştri. Îşi modulă apoi mai mult vocea frumoasă:

— Oare nu poţi constata chiar nimic, dragul meu Helt?…

— …Te alinţi ca o pisică, observă plat Helt.

— Nu ca o pisică. Mă alint ca o femeie.

— Asta ai învăţat?

— Nu numai asta. Dar este foarte mult şi atât. Să te poţi comporta ca o femeie, să te mişti, să vorbeşti ca o femeie frumoasă, când eşti ciborg.

Hellen făcu o mică pauză pentru a studia efectul pe care îl făcuse asupra lui Helt. Helt stătea însă nemişcat, rigid, parcă îngheţat în fotoliul său.

— Cândva, continuă Hellen, Ela a făcut o dublură a mea, care era… doar o simplă păpuşă, condusă de la distanţă. Eu însă… am câştigat concursul pentru cel mai reuşit ciborg cu înfăţişare umană. Un băiat se îndrăgostise chiar de mine. Mi-a scris versuri… Credea că sunt o femeie adevărată…

— Şi la ce serveşte asta?

— A fost o demonstraţie! A capacităţii mele de a învăţa! În orice domeniu! Unii ciberneticieni susţin imposibilitatea unei asemenea capacităţi la ciborgi. Au o părere mecanicistă asupra dezvoltării noastre…

— Hm! Ar fi mai bine să-ţi schimbi costumul absorbant.

— Nu mai am altul. Ştii, Helt, am apărut şi la televiziune!

— Nu mai este niciun costum absorbant!?

— Nu.

— Şi cât arată indicatorul? Pe braţul drept.

— 21 Wy.

— Deci o valabilitate de încă trei ore S. Este bine: mai mult decât suficient. În două ore vom fi pe Baza 17, într-un laborator de purificare.

— Nu înţeleg. Ce purificare?

— Erai fără costum în timpul accidentului. Ai primit o doză mare de radiaţii, care peste trei ore S îţi poate fi fatală. Faci parte dintre ciborgii cu membrane biologice, ca şi mine.

— Dar costumele astea?

— Sunt doar nişte paleative.

— Şi eşti sigur că în două ore vom fi pe Baza 17?

— Absolut sigur. Ţi-e teamă?

— Da. Am… asistat la moartea lui Dix. A fost groaznic. Era un ciborg atât de vesel…

— …Poate că ciborgilor nu ar trebui să li se implanteze instincte de conservare.

— Dar e imposibil asta! Explică Hellen. S-ar putea distruge în procesul muncii… Nu înţelegi?

— Mda… mormăi Helt. S-ar putea distruge în procesul muncii…

*

— Este o femeie uluitoare, zise Harald.

— Asta mi-ai mai spus! Observă Ina. Atât de uluitoare încât ai încălcat dispoziţiile primite. Trebuia să te întâlneşti cu Glad Selv şi să discuţi cu el. N-ai făcut-o. După aceea trebuia să-i faci o vizită acestei Ela Nant şi să te lămureşti ce-i cu ea. În loc de asta, ai adus-o pe Terra. Şi tot ce-mi poţi spune e că ar fi „uluitoare”! Ţi se pare că seamănă a raport pentru Centru aşa ceva?

Harald privea distrat peste marginea îngustă a ferestrei. Sub ei se ofereau privirii mirificele grădini suspendate, imensele cupole policrome şi asimetricele piramide argintii răsturnate ale Universităţii Delphi, pe care aparatul de zbor, tocmai le survola grăbit.

— Ţi-am explicat, bombăni indispus Harald că… am fost nevoit să asolizeze pe Baza 17…

— Mulţumită unui mesaj fals! Pe care această Ela Nant l-a implementat în ordinatorul bazei.

— N-a implementat nimic, am verificat. Nu-i nicio urmă. În orice caz, se strâmbă Harald.

— Sunt sigură că ea a făcut-o! exclamă Ina, am verificat şi eu,

n-a fost niciun roi meteoric, dacă vrei să ştii, în zona aceea. A vrut să discute cu tine, să nu-l întâlneşti pe Glad. Şi-a reuşit. Şi-a dat peste cap ochii ei mov şi te-a convins s-o aduci pe Terra, pe-o navă Lambda, unde n-ar fi trebuit măcar să urce vreodată!

— Are de dat un examen cu Bilten. Ne va lămuri măcar profesorul ce-i cu acest nou tip de ciborgi pe care Ela l-a creat şi cu…

— Ai fost trimis acolo, să lămureşti tu, nu Bilten ceva din activitatea acestei femei bizare!

— Nu-i bizară deloc!

— A, nu?! făcu Ina şi-l privi de parcă-l vedea prima oară.

— Voi răspunde pentru comportarea mea, preciză Harald. Am considerat că ar fi fost o prostie s-o tratez ca pe o suspectă pe această creatoare de marcă. E un om deosebit, cu care metodele obişnuite ar da greş, Ina! Trebuie să colaborăm cu ea, ne poate ajuta în investigaţiile noastre, nu s-o sâcâim.

— Cum ai aflat că e „o creatoare de marcă”?

— Toţi oamenii cu care am discutat pe Baza 17… şi toți ciborgii, zâmbi Harald, sunt încântaţi de ea.

— Şi toţi ciborgii! Aha. Foarte concludent!

— A imaginat o serie de ciborgi de tip nou, a inventat metode noi de lucru, graţie cărora activitatea de amenajare a Bazei 17 a progresat spectaculos. Asta e un fapt dovedibil prin grafice. A descoperit apoi posibilităţi necunoscute de intrare în contact cu ciborgii de lip U, ultraperfecţionaţi. E un limbaj nou, ea l-a numit „Fita”; cvasitelepatic.

— Cvasitelepatie?!

— Nu văd de ce te miri! Tu corespondezi telepatic cu delfinii, ea cu ciborgii cu membrane biologice, observă Harald zâmbitor. Ela spune că limbajul Fita exista, ea numai l-a descoperit. Afirmă că ordinatoarele perfecţionate şi ciborgii de tip U corespondează frecvent în acest limbaj.

— Şi tu crezi toate astea?

— Efectele fenomenului sunt cunoscute. Studenţii lui Bilten chiar au constatat că în unele ordinatoare ultramoderne apar informaţii care nu fuseseră implementate acolo nicicând. E vorba de un fel de permeabilitate a informaţiei. Ordinatoarele par să se consulte reciproc în luarea anumitor decizii, fac schimbul acesta de date, folosind un sistem de comunicare de care noi habar n-aveam.

— Îţi dai seama ce-nseamnă asta? tresări Ina.

— Stăpânind acest limbaj, Ela e firesc să afle, prin ciborgii ei, are vreo 12, din care câţiva pe Terra, cam orice doreşte. Aşa se explică faptul că e perfect informaţii așa se explică incapacitatea ordinatoarelor de a o teste Le blochează când doreşte, mi-a demonstrat asta pe Lambda.

— Şi nu pricepi că-i tocmai ce căutam noi?

— E numai o coincidenţă, spuse încet Harald. N-o cred în stare pe Ela să fi blocat sistemul de securitate al Universităţii Delphi, nici să sustragă bobine informaţionale, n-ar avea de ce-o face. Descoperirea ei e însă uluitoare, acest limbaj creat spontan de ordinatoarele cu membrane biologice în scop de informare reciprocă, în foamea lor firească, programată, de informaţii, se aprinse Harald. Şi legătura semitelepatică om-computer deschid nişte perspective inimaginabile.

— Înspăimântătoare, vrei să spui.

Mica aeronavă aterizase pe aeroportul universităţii, coborâră amândoi, zăriră gonind spre ei un vehicol rapid, care stopă neverosimil de brusc. Din el sări o femeie înaltă, blondă, care semăna… uimitor de bine cu Ina.

— Mă numesc Inn, sunt ciborg din tipul N-2, am pentru dumneavoastră un mesaj din partea Elei Nant! începu abrupt făptura care părea o dublură perfectă a Inei.

— Ce… mesaj? făcu Harald surprins, nevenindu-i să creadă ce vedea, Ina încremenise pur şi simplu.

— Trebuie să mergeţi neapărat pe cosmodromul experimental. E posibil să se pregătească acolo o deturnare – a navei Pallas – în momentul în care vor urca pe ea mai mulţi savanţi, pentru a o vizita.

*

— Şi totuşi n-am dat examen cu dumneavoastră.

— Cum n-ai dat? făcu Bilten consternat. Te numeşti Ela Nant, nu? Ai răspuns perfect la toate întrebările, am rămas înţeleşi să-mi prezinţi proiectul dumitale de ciborgi, detaliat, eliminând acea mică eroare.

— Nu cred, surâse cu seninătate fata cu ochi albaştri, ca în proiectul meu să se fi strecurat vreo „mică eroare”. Poate că n-aţi înţeles ceva, adăugă ea simplu!

— Poftim?! sări Bilten de pe scaun.

În încăpere pătrunse un ciborg de tip U-20, care anunţă cu

voce gravă:
— Aveţi un mesaj urgent, profesor Bilten.
— Bine, o să mi-l dai mai târziu! strigă Bilten enervat.
— Nu, interveni ciborgul. Este un mesaj pe care se specifică să vă fie predat azi, la această oră exact.
— De la cine e?! Se zbârli înfuriat Bilten.
— De la Hellen. Hellen Nant.
— Nant?! E sora dumitale? Se întoarse agresiv profesorul spre examinată.
— …Nu, se încruntă Ela. Trebuie să fie… o greşeală. Hellen este un ciborg. Dar care se află în prezent departe de Terra, pe o navă spaţială.
— Nu este o greşeală, o contrazise liniştit U-20. Mesajul a fost emis pe Terra înainte ca Hellen Nant să fi plecat. Cu menţiunea de-a fi predat profesorului Bilten, azi.
— Dă-mi mesajul! făcu examinatorul iritat. Şi poţi să pleci.
Era o mică bobină magnetică din cele mai simple, pe care Bilten o introduse în aparatul de pe masă.
Şi atunci, se auzi vocea uşor voalată a lui Hellen, scandând nu fără o uşoară cochetărie:
— Profesor Bilten! Trăim într-o epocă în care absolut toate formalităţile ar trebui desfiinţate. Nu e aşa?… I-am fişat Elei o serie de materiale pentru examenul pe care ar trebui să-l dea cu dumneavoastră azi. Erau teribil de plicticoase şi pentru mine. I-am spus Elei că e stupid ca autoarea mea şi autoarea ciborgilor de ultim tip de pe Baza 17 să dea acest examen oral! Chiar şi cu dumneavoastră. Mi-a spus că e o formalitate. Dar eu sunt un ciborg care detest formalităţile. Aşa că mi-am permis să dau examenul cu dumneavoastră, în prima serie, în locul Elei. Cu înfăţişarea ei. Când o veţi vedea azi, veţi constata că şi machiajul l-am reuşit perfect. Examenul l-am trecut cu succes… Şi, ca un admirator al frumosului ce sunteţi, mi-aţi făcut cinstea de-a ne plimba în seara aceea împreună. Vă amintiţi? Am discutat… despre dragoste parcă.
Bilten se înecă subit, Ela pufni fără tact în râs, mica bobină îşi urmă desfăşurarea:
— E o dovadă, cred, că examenele, întrebările sunt o neseriozitate vădită. Că Ela este un cibernetician de prim rang. Că eu sunt o creaţie minunată. A ei. Ela se va prezenta, probabil, la examen. Fiţi drăguţ deci şi… diplomat şi daţi-i

examenul fără jocul acela ridicol de-a încercarea memoriei. Puteţi discuta, bănuiesc, lucruri mult mai interesante, eu… nu-i voi spune niciodată. Cu deosebită stimă, Hellen.

Bilten încremenise fixând cu privirea aparatul, mica bobină mai avea însă „un P.S.”, aceeaşi voce a lui Hellen care nu diferea aproape deloc de-a creatoarei ei, se auz; din nou:

— A! Consider că nu aveţi motive să vă supăraţi. Dacă aş fi încercat să vă conving prin discuţii de inutilitatea examinării Elei, probabil nici n-aţi fi vrut să staţi de vorbă cu mine. Era… soluţia optimă, cred. Dumneavoastră nu credeţi?

Un clinchet argintiu marca încheierea definitivă a mesajului.

Aplecat mult peste masa de care se sprijinea, Bilten privea bobina ca hipnotizat, tresări şi se întoarse spre Ela.

— Este… este o farsă, nu-i aşa?

— Mă tem că nu, zâmbi ştrengăreşte Ela Nant.

— Dar este atunci o iniţiativă! strigă Bilten. Din moment ce dumneata nu ştii nimic despre asta!

— Da, acceptă Ela netulburată. Este… aproape o iniţiativă.

— Cum „aproape”?

— Vreau să spun… Hellen, mă rog, o dublură a ei, a mai avut o dată rolul unei femei adevărate; când nu avea autonomie; nici memorie. Dar… i-am povestit asta.

— A! Şi-acum a repetat experienţa cu mine! Schimbându-şi înfăţişarea. Dar ăsta e procedeul! Eu vorbesc de iniţiativa de-a interveni pentru ca dumneata să nu mai dai examen! Ăsta e fondul problemei!

— E… o idee a ei, remarcă nestingherită Ela. Mi se pare justă, de altfel. Dar nu i-am sugerat-o eu, nici nu i-am acceptat-o.

— Nu pricepi că tocmai asta e foarte grav?! izbucni Bilten. Că înseamnă… să judece rânduielile umane, să încerce a le schimba! E o iniţiativă… novatoare! Ce robot e ăsta?!

— E un ciborg! Preciza Ela. De tip nou, adăugă ea cu nevinovăţie. Care a câştigat, aici, pe Terra, un concurs; al amatorilor. E capabilă să înveţe ca oamenii şi…

— Să înveţe ca oamenii?! E deci adevărat! Ţi-ai pus în aplicare proiectul, soluţia a devenit realitate. Îţi dai seama ce-ai făcut?! tună Bilten.

Ela se ridicase în picioare, profesorul o privi neînţelegând ce era tulburător la studenta asta a lui. Silueta foarte atrăgătoare? Contrastul acela izbitor între părul negru, cu reflexe albastre şi

faţa perfect albă, de un alb nemaiîntâlnit? Sau ochii*?* Da, ochii erau. Ochii aceia migdalaţi de o culoare ciudată, un albastru intens, aveau o mare putere de pătrundere. Nu, nu era o privire hipnotică totuşi, ci… gânditor cercetătoare. Păreau a vorbi, a convinge, a impune logic idei. Idei bizare, care-l contraziceau. Iar Bilten nu suporta contrazicerile. Izbucni:

— Voi, practicienii amatori, sunteţi nebuni de legat! Aţi umplut ciborgii cu surogate de instincte… „necesare”! Dumneata le dai acum pe mână şi arma cea mai puternică a omului, capacitatea de-a învăţa, *de a vrea să cunoască!*

— Mi se pare tot o necesitate, şopti surd Ela.

— Dar un asemenea ciborg devine mai puternic decât un om, nu pricepi?!

— A, nu! mai complet pregătit, cel mult, îl întrerupse liniştită Ela. Într-un domeniu doar, dinainte stabilit. Sau în două, trei domenii, cum vrem. Cum… ne sunt necesari.

— Dar vor deveni independenţi, puternici cu acţiuni imprevizibile!

Ochii Elei surâdeau acum maliţios, părură să spună înaintea vocii ei:

— Vă temeţi de-o” revoltă a maşinilor”?

— În acest caz, da!

— E o teorie mult prea veche, spuse Ela posomorâtă. Apărută într-o epocă a spaimei, a războaielor, a neîncrederii…

— Şi cine garantează că aceşti ciborgi nu vor avea iniţiative colective, când vor fi mai mulţi? Cine ştie ce iniţiative?!

Evident, pe studentă discuţia o plictisea.

— Nimeni, murmură ea, vocea era frumoasă, egală, liniştită. Dar ciborgii sunt prelungiri fireşti, armonioase, ale inteligenţei umane!

— Tunurile, ţipă Bilten, şi bombardierele, tot inteligenţa umană le-a creat.

— Dar omenirea a păşit, întotdeauna, dincolo de acele stadii critice, preciză Ela. Altfel n-ar fi ajuns aici. Este o lege, după cum ştiţi. Iar ciborgii de tip Hellen aparţin epocii noastre. „Năzuinţele” şi „iniţiativele” lor nu pot fi decât copii ale năzuinţelor şi iniţiativelor noastre. Nu pot constitui un pericol. „Revolta maşinilor” este şi va rămâne o aberaţie, profesor Bilten!

— Este doar un punct de vedere! Observă Bilten, amintindu-şi

de Pedro. Un punct de vedere aventurist. Speculativ! Practica va demonstra!

— Sper că vă va contrazice, spuseră ochii şi zâmbetul Elei.

— Numai că verdictul practicii poate fi tardiv! constată întărâtat Bilten. Voi pune problema acestor maşinării infernale, proiectul dumitale, în faţa Consiliului.

— Sunteţi nespus de amabil, remarcă Ela, Bilten nu pricepuse însă, se întoarse spre ea cu aerul lui de examinator cârcotaş:

— Dumneata, începu el, te rog să-mi răspunzi la o singură întrebare. Doar la una! Ai prevăzut ca Hellen să aibă iniţiative?

— Nu. După cum ştiţi, se considera, până azi, că ciborgii nu pot avea iniţiative.

— Mulţumesc. E dar. Te felicit pentru Hellen! Dar ai căzut la examen. Adică ţi-l anulez. Pentru că deocamdată examenele există. Şi eu nu pot trece „un ucenic vrăjitor”. Ai declanşat prin Hellen forţe pe care nu le cunoşti!

— Cred că exageraţi…

— Sunt sigur că o subestimezi! Conştiinţa superiorităţii asupra omului, într-un singur domeniu chiar, combinată cu instinctul de conservare şi puterea de iniţiativă, o vor face să găsească „soluţii optime” în defavoarea omului, la primul conflict om-ciborg care se va ivi!

— Dar au asemenea conflicte o bază de apariţie? Se întrebă Ela.

— Cine poate şti ăsta? Eu te previn că s-ar putea să fii prima victimă. De altfel, ai şi fost! Azi. Ai căzut la examen. Te voi trece, când îmi vei explica de unde-a apărut acel spirit de iniţiativă la… Hellen! Bună ziua!

Ela păru o clipă că nu înţelege. Spuse apoi liniştit şi rar:

— Nici nu ştiţi toate… însuşirile pe care le au ciborgii pe care i-am creat. Dar v-aş speria, profesor Bilten, dacă v-aş mai spune ceva. Ar fi în orice caz trist… să aveţi dreptate… Numai că eu nu cred… Apropo, reveni ea deodată. Nu trebuia să plecaţi azi la inaugurarea navei spaţiale „Pallas”?

— Ba da, îşi aminti Bilten. Şi ce-i cu asta?

— Vă sfătuiesc… să nu vă duceţi, zâmbi Ela ridicându-şi sprâncenele cu un aer amuzat. Cu bine, profesor Bilten.

Bilten privi consternat în urma ei, extrase cu o mişcare zmucită mica bobină magnetică, apăsă o clapă a interfonului, anunţă repezit:

— Cere scuze din partea mea. Nu mai examinez pe nimeni. Sunt plecat la… inaugurarea navei „Pallas”, decise el, dar se aşeză la loc pe scaun, privind lung, uimit, bila albăstrie care purta… mesajul lui Hellen.

*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hellen.

Helt nu răspunse. Manevra ceva cu repeziciune la grupul de asolizare. Hellen se apropie şi puse mâna subţire pe umărul lui.

— Spune-mi, te rog! zise ea încet.

— Nu e nimic, Hellen. Nimic grav. Pare că s-a consumat întreaga rezervă de combustibil planetar.

— În timpul cât ai oprit nava mea? Când m-ai salvat?

— Da. Nu e însă nicio nenorocire.

— Dar… înseamnă că nu mai putem asoliza pe Baza 17.

— Ba da. Voi lua legătura cu cosmodromul. Ne vor trimite o navă care să ne cupleze.

Hellen se lăsă într-un fotoliu, ascultând cum Helt făcea legătura cu cosmodromul. Vocea ciborgului dispecer de pe Baza 17 răsună apoi rece, inflexibilă, în difuzorul camerei:

— Nu vă putem cupla. Avem o singură navă de recuperări spaţiale, care este în reparaţie. Îndreptați-vă spre staţia D-13. Este…

— În cât timp ajungem? interveni grăbit Helt.

— În aproximativ patru ore. Depinde…

— Găseşte o soluţie de asolizare imediată pe Baza 17! Avem nevoie de o intervenţie… medicală urgentă.

Vocea dispecerului nu se mai auzi.

— Ai adormit!? întrebă Helt.

— Reflectez, răspunse ciborgul.

— Ah!

— Pot chema o navă de recuperări spaţiale de pe D-13. V-aţi îndrepta şi voi spre ea, reducând timpul la jumătate.

— Am nevoie, silabisi Helt. De o soluţie pentru timpul maxim de o oră. Trimite o navă Y-4 obişnuită. Vom ieşi în spaţiul cosmic şi ne va prelua după metoda…

— Navele Y-4 au fost scoase din circuit. De ieri. Suntem un cosmodrom unde asolizează doar nave moderne, de mare viteză. Care nu pot efectua o asemenea manevră primitivă.

— Trebuie să existe totuşi o soluţie, spuse Helt. Fă-mi legătura cu un om de la centrul de coordonare!

— Am analizat toate posibilităţile existente, replică ciborgul dispecer. Şi am fost pus aici tocmai fiindcă pot analiza mai repede decât oamenii posibilităţile şi variantele optime. Într-o oră însă este imposibil să ajungeţi pe baza 17.

— De la care centru de repartizare a spaţiului locuibil ai fost adus la dispecerat? întrebă deodată Helt.

— ...!?!

— Reflectează la această problemă până te rechem! ordonă Helt şi închise microfonul.

Hellen îl privea tăcută. Helt se apropie de ecranul lateral şi privi imaginea mult mărită a Bazei 17, care se distingea cu claritate. În spatele ei se ridicau crestele uriaşe, ascuţite ale munţilor, masive reci, ameninţătoare, ca nişte imense valuri de apă.

— Aş vrea să transmit ceva pentru Ela, zise încet Hellen. Te rog să...

— Te rog să cauţi o soluţie, spuse rar şi calm Helt. Vom asoliza noi cumva, chiar dacă s-au modernizat într-atâta navele încât...

— Dar nu există soluţie, Helt. El ştie mai bine. E un ciborg din tipul care a dat întotdeauna soluţii optime! Dar când există soluţie... Sunt şi probleme fără rezolvare.

Helt tăcea cu încăpăţânare parcă, privind imaginea asteroidului îngheţat.

— Nu există asemenea probleme, zise el simplu. Există probleme pe care nu le putem rezolva *încă.*

— E acelaşi lucru.

— Nu e acelaşi lucru, replică Helt, manevrând ceva la computerul de bord. Înseamnă că există o soluţie caro trebuie numai găsită.

Hellen nu părea convinsă. Tăcu un timp privindu-l, apoi reveni mai hotărâtă:

— Helt, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar... totul e acum pierdut... E inutil să...

Helt refăcu legătura cu dispeceratul şi întrebă grăbii:

— Ai reflectat?!

— ...Nu răspund observaţiilor calomnioase, replică ciborgul dispecer. Îndreptați-vă spre punctul spaţial H-4-f! Am anunţat nava de recuperări spaţiale a staţiei D-13.

— Anunţ-o să rămână unde e, zise Helt. Vom asoliza aici, imediat.

— Este imposibil!

— Nu prea înţeleg cuvântul acesta, spuse grăbit Helt. Dă-mi, te rog, coordonatele exacte ale navei noastre.

— …14–18; 23–9.

— Perfect. Corespund cu ale mele. Anunţă centrul bazei că vom asoliza în valea din nordul uzinei energetice. Să trimită acolo un mijloc de transport, care să rămână însă în defileu până coborâm. Ai înţeles?

— Aţi spus că nu aveţi combustibil planetar şi nicio micronavă la bord.

— Nici nu avem. Vom asoliza cu o barcă propulsată. Nava pe care suntem acum va rămâne pe orbită, până reparaţi nava de recuperări.

— …Cine… Cu cine vorbesc? întrebă deodată ciborgul dispecer.

— Să transmiţi exact ce ţi-am spus.

— Dar cu bărcile nu se asolizează! protestă ciborgul dispecer.

— Ba da. Patentez un sistem nou.

— Cu cine vorbesc?

— Cu un om, zise scurt Helt.

— Cu ce om?

— Atât. Cu un om.

Şi întrerupse legătura.

— De ce-ai spus că eşti un om? întrebă Hellen.

— Ca să-mi execute necondiţionat ordinul.

— Dar nu ne putem paraşuta, Helt. Suntem la 9.000 unităţi înălţime. Şi atmosfera asteroidului este extrem de rarefiată, aproape inexistentă. Acesta e dezavantajul.

— Nu există dezavantaje, Hellen. Există doar avantaje şi avantaje ascunse. N-avem un mijloc complicat. Perfect, o să folosim unul simplu. Vom liber.

— Vom… cădea liber?!… Dar asteroidul pe care e Baza 17 are deja câmp gravitaţional terestru! Ne vom izbi de asteroid cu o forţă de… 80 Ty!

— 85.

— Sunt suficienţi 15 Ty pentru a ne zdrobi!

— Vino aici, Hellen, zise scurt Helt. Ce vezi acolo jos?

— Baza nr. 17, murmură Hellen.

— Şi în spatele ei, muntele Birn. Acoperit de gheaţă. Este o pantă fără asperităţi… înţelegi?

— Vrei… să intrăm… în contact cu solul, cu panta aceea, pe o tangentă cu unghi minim!?

— Exact. Vom micşora treptat viteza de coborâre din cauza frecării cu gheaţa, o dată cu îndulcirea pantei. Vom traversa valea şi vom urca până la o treime a pantei opuse.

— Este… este îngrozitor de riscant, Helt.

— Inexact. Coeficientul de risc e 0,5. Pe asteroid nu există curenţi de aer. Avantajul de a nu fi atmosferă. Poftim călcâiul! Verifică-l cu toată atenţia!

— …Este exact.

— În regulă.

Cu bărbia în piept, Hellen ridică spre el pleoapele grele, cu gene lungi, spuse cu o voce tărăgănată:

— Eşti un ciborg ciudat, Helt.

— Voi plasa nava pe orbita necesară, calculată. Pregăteşte în acest timp o barcă propulsată. Verifică totul cu atenţie!

— Lasă-mă doar pe mine să cobor astfel.

— Nu. N-am încredere în pregătirea ta de pilot. În cădere, va trebui să oprim rostogolirile, manevrând propulsoarele bărcii. Cea mai mică greşeală măreşte coeficientul de risc cu 30. Să ne grăbim.

Hellen îl privi lung. Începu apoi să execute cu repeziciune ce i se spuse.

*

Vehicolul autodirijat atinsese punctul maxim al arcului suspendat ce lega aeroportul Universităţii Delphi de cosmodromul expoziţional, plonjă vijelios pe una din arterele laterale care duceau spre pavilionul central.

— Cell Anx este acolo, zise ca o explicaţie Inn. Îşi termină acum conferinţa de presă.

— Ce conferinţă? se interesă nervos Harald.

— Înainte de-a se face vizitarea navei Pallas, oamenii de ştiinţă şi reporterii au fost invitaţi la o expunere, zise pe acelaşi ton alb Inn. Pe care o vor ţine Cell Anx şi Hanna Gay.

Ina îşi aminti că Hanna venise special pe Terra pentru acea conferinţă, urma să fie pilotul principal al navei experimentale. Asta în cazul în care comisia de experţi şi-ar fi dat ultimul aviz.

— Ce înţelege de fapt Ela Nant printr-o „deturnare”? Şi de unde-a obţinut informaţia asta? întrebă repede Harald.

— Nu Ela, eu am obţinut informaţia, auzi Ina precizarea

ciborgului care semăna cu ea.

— Ţi-a dat Ela o asemenea misiune? vru să ştie exact Harald.

— În principal, nu. Misiunea mea era să investighez altceva, mai complicat, spuse rar Inn. Există însă o dispoziţie a Elei pentru toţi cei 12 ciborgi autonomi pe care i-a creat. Referitoare la reperarea oricăror… fapte iraţionale în comportarea ordinatoarelor ori ciborgilor: care trebuie semnalate imediat.

— Cui?

— Ei, în primul rând. Eu am aflat incidentul despre această încercare de deturnare a navei „Pallas”. I-am comunicat. Se pregătea să între în examen cu profesorul Bilten. Mi-a spus să vă caut şi să vă prezint descoperirea mea neîntârziat.

— Şi în ce va consta „deturnarea”? reveni Harald.

— Când invitaţii vor ieşi de la conferinţa de presă şi vor urca la bordul navei „Pallas”, pentru a o vizita, trapele se vor închide, nava îşi va lua zborul spre o destinaţie necunoscută.

— Cine a imaginat operaţia asta?

— Nu ştiu, spuse simplu Inn. Ştiu doar că pe „Pallas” vor fi unii dintre coi mai cunoscuţi savanţi ai Sistemului Solar, din domenii foarte diferite. Cei mai mulţi veniţi aici special pentru a vedea această navă.

Şi asta era riguros exact, constată Ina. „Pallas” era considerată cea mai modernă navă spaţială imaginată vreodată, capodopera lui Cell Anx, a marelui Cell Anx, autorul Palatului Ştiinţei de pe Baza 12. Totodată, interesul stârnit, de „Pallas” avea la bază ideea că urma să devină probabil prima navă cu echipaj uman ce trebuia să se-ndrepte spre zona periferică 7-II-B, de unde „dispăruse” Iv Pard, zona spre care fuseseră dirijate misterioasele mesaje remarcate de către Delia Dyn.

Cine să fi încercat „sabotarea” acestei expediţii, cine încerca „să răpească” 24 din cei mai cunoscuţi savanţi pământeni, unde să-i ducă şi cu ce scop? Cum de aflase incidental – acest ciborg căruia Ela Nant, dintr-un motiv necunoscut îi dăduse înfăţişarea şi aproape numele ei? Ciudat, Harald îi spusese că pe Baza 17, Ela mai dăduse unui ciborg numele lui. Se amuza Ela pe socoteala lor sau… preconiza dracu ştia ce? Era adevărată toată această poveste neverosimilă? Se puteau încrede în acest ciborg bizar, creaţie a acelei şi mai bizare, sau „uluitoare”, cum spunea Harald, Ela Nant?

— Unde este în prezent Ela? interveni în discuţie Ina.

— Acum e deja în drum spre Baza 17, răspunse Inn.
— De ce a plecat?
— Motivul principal nu-l cunosc, stabili ciborgul. Cel secundar ar putea fi faptul că orbita asteroidului pe care e instalată Baza 17 se apropie cel mai mult de Terra.
De ce ţinea această Ela Nant să fie pe Baza 17 neapărat?
De ce le semnalase în definitiv această eventuală răpire? Căuta să le demonstreze că nu are nimic a face cu misterioasele evenimente în care o considerau implicată? Voia să le câştige încrederea? Era totul un truc, poate pus la punct chiar de Ela?
Autovehicolul stopă în faţa pavilionului central, coborâră, Inn spuse pe un ton liniştit:
— Mă duc să-l chem pe Cell Anx.
— Am să mă duc eu, hotărî Harald.
— Cred că este mai bine, zise atonal ciborgul.
Coborâră toţi trei, Harald intră grăbit în clădirea uriaşă a pavilionului, Ina se întoarse spre stânga, cercetă încă o dată profilul îndrăzneţ al navei „Pallas” care se ridica maiestuos deasupra altor nave aduse la expoziţia spaţială. Printre ele era un adevărat furnicar omenesc, specialişti şi profani veniţi din aproape toate colţurile globului, îmbrăcaţi multicolor se agitau în razele de soare ale dimineţii senine, sub cerul acela pur al fostului pustiu saharian.
Ar fi fost posibil? Ca niciunul din toţi aceşti oameni, nici din investigatorii Centrului Solar să nu aibă habar de ce avea să se petreacă poate aici? Şi singura care să ştie exact să fie Ela Nant, ce plecase liniştită pe Baza 17, lăsând prevenirea detestabilului act de răpire, în seama acestui ciborg? Care semăna cu ea ca două picături de apă?!
— Cum de ţi-a dat înfăţişarea şi… numele meu?
— Misiunea mea principală, explică pe acelaşi ton liniştit Inn, era să efectuez nişte cercetări foarte complexe.
— În legătură cu ce?
— Cu originea Elei Nant.
— Poftim?! făcu Ina uimită.
— Da. A aflat, prin alt ciborg, creat înaintea mea, că o suspectaţi de o origine… extrapământeană.
— Cine o suspecta?
Ciborgul schiţă un surâs mic, ăsta nu era surâsul ei. Amintea mai repede zâmbetul uşor ironic al creatoarei acestui incredibil

aparat cibernetic, zâmbet pe care Ina şi-l amintea perfect.

— Probabil ordinatoarele Centrului Solar de Securitate, zise Inn privind-o lung.

Situaţia însăşi era neverosimilă, Ina Sind avea impresia stranie că se privea într-o oglindă. Spre deosebire de zâmbet, expresia aceasta atentă, cercetătoare a ochilor era a ei, a Inei Sind, trecătorii le contemplau crezându-le desigur surori gemene.

— Ordinatoarele?!

— Da. În orice caz, aşa a aflat că… e necesar să-şi stabilească… părinţii.

Ordinatoarele?! Da, înainte de-a se lansa directiva de-a nu mai fi folosite computerele în verificarea Ipotezei Nessus, Marele ordinator al Centrului semnalase într-adevăr că există pe Terra circa zece oameni. Ela printre ei. Descoperiţi în împrejurări diferite, cu „pete albe” în memorie. Uite că această Ela Nant obţinuse, probabil prin ciborgii ei „cu proprietăţi semitelepatice”, această informaţie; şi se pusese pe lucru, pentru a le infirma teoria. Cu ce scop? Făcea cumva o greşeală acest Inn spunându-i ce-i spunea? Era o greşeală intenţionată?

— Şi şi-a aflat părinţii? Adică i i-ai găsit?

— Nu încă, zise Inn, adierea de vânt le flutura pletele blonde la amândouă, ciborgul explică precaut: Am numai nişte indicii incomplete.

— Ce indicii?

— Cu patru ani înainte de-a o găsi Glad Selv pe Ela, plecase de pe Pământ o navă spaţială spre Saturn. Doi dintre membrii echipajului rezultă din cercetările mele că pot fi părinţii Elei Nant.

— Cum rezultă asta?

— După codul genetic, zise simplu Inn. Am făcut investigaţiile necesare, este indiscutabil aşa. Singurele aspecte pe care nu le-am stabilit încă sunt: 1 – Cum de-au putut lua părinţii probabili ai Elei un copil de şapte ani la bordul unei nave spaţiale… După cum se ştie, pe timpul acela era strict interzis.

Asta nu însemna absolut nimic, aprecie Ina. Dacă mama Elei era la fel de „plină de idei” ca fiica, fapt foarte probabil, găsise ea o soluţie.

— În al doilea rând, preciză ciborgul, dacă faptul s-a petrecut totuşi, cum de nu apare un copil în fișa personală a acelei femei… Teoretic, era absolut imposibil ca, centrul de selectare a

personalului navigant pentru Expediţia Saturn să nu ştie că ciberneticiana principală a echipajului avea o fetiţă de şapte ani.

Asta, ce-i drept, era – teoretic – imposibil! Biografia celor ce urcau pe o navă spaţială era bine cunoscută. Părea absurd ca nimeni să nu fi ştiut că această posibilă… ciberneticiană avea un copil. Ciberneticiană? Aşa să se fi explicat aplicaţia uluitoare a Elei Nant pentru cibernetică? Nu, toată povestea era „cusută cu aţă albă”, poate că Inn avea tocmai misiunea de-ai „mărturisi aceste descoperiri”, pentru a tatona cum ar fi ele primite!

— Şi în al treilea rând? întrebă Ina.

— În al treilea rând, echipajul Expediţiei Saturn se ştie că a dispărut în întregime. Ultimul lor mesaj transmis venea din cu totul alt punct spaţial decât cel unde a găsit-o Glad Selv pe Ela. Este cu totul improbabil să fi putut devia atât de mult de pe orbita iniţială.

Obiectivitatea, scrupulele în „cercetarea” întreprinsă de această… ori acest ciborg, Inn, erau demne de apreciere. „Cu totul improbabil” însă nu era nimic. După ultimul mesaj al Expediţiei Saturn, pe care Ina îl cunoştea, rezulta că-şi pierduseră complet combustibilul planetar; era totuşi posibil ca nava să fi rătăcit… luni, poate ani, până eşuase pe acel asteroid îndepărtat…

De ce nu mai trimiseseră niciun mesaj?! Şi-asta putea fi însă explicabil, rămânea deci „în suspans”, doar posibilitatea ca mama acestei Ela Nant să fi avut o fetiţă… fără ca nimeni de la Centrul de triere a personalului expediţionar să fi bănuit asta!…

Era chiar imposibil şi aşa ceva?!… Pe timpul acela, se evita ca femei care aveau copii să fie incluse în loturile expediţionare de lungă durată… tocmai pentru a nu le crea astfel complicaţii psihice… Ştiuse desigur acest lucru mama Elei! Vrusese să aibă un copil şi totuşi să participe la o asemenea expediţie? Găsise „soluţia” pentru… a păcăli, de două ori, Centrul de triere? Cum naiba ar fi reuşit asta?!

Cu un sentiment contradictoriu, Ina aprecie totuşi că mama Elei Nant putuse fi în stare şi de-aşa ceva! Desigur, printr-o combinaţie cu tatăl Elei, care era pe navă, poate cu încă un prieten sau prietenă, care înţelesese gestul ei, cumva nebunesc, dar… închisese ochii.

Să fi fost asta dezlegarea „misterului Ela Nant”? Elucidat… de-un ciborg investigator?!…

— Nu mi-ai spus totuşi de ce ţi-a dat înfăţişarea şi numele meu!

— Tocmai ajunsesem aici; zise Inn. În ecuaţia biocibernetică principală a tipului meu de ciborg, Ela a căutat să introducă… neîncredere.

— Neîncredere?!

— Da. Sunt programată pe două coordonate principale de cercetare: a) Neîncredere în aparenţe; b) Perseverenţă în elucidare. Şi-a imaginat că, pentru a-i descoperi părinţii s-au făcut şi alte investigaţii anterioare. Că este necesar un răspuns cert. M-a programat deci în aşa fel încât să nu iau de bună nicio aparenţă, dar să perseverez până la cap în limpezirea… problemei acesteia. Şi-atunci… m-a creat ca pe-o” replică”… mi-a dat înfăţişarea şi numele aproape exact…

— Al meu?!

— E convinsă că sunteţi în prezent principala susţinătoare a teoriei potrivit căreia Ela ar avea o origine extraterestră. M-a gândit ca o replică exactă a dumneavoastră, preciza cu degajare Inn. Dar programată pe… demonstrarea adevărului: cu probe indubitabile.

Se priveau în ochi, ochii aceia verzi care nu clipeau niciodată ai ciborgului i se părură deodată totuşi omeneşti,” disputa” lor apărea paradoxală. Ela îi crease deci „o replică”… Pentru acest scop o crease? Era reală toată povestea asta?… Trăsăturile ei psihice principale să fi fost într-adevăr… neîncredere şi perseverenţa?!

Avea să reuşească această… creatură să-i infirme” cu probe indubitabile” teoria care… de fapt nu era a ordinatorului, ci a ei, a Inei Sind, cu privire la posibila origine extraterestră a Elei Nant?!

— Dacă nu vă supăraţi, pot să vă fac o fotografie?

Un puşti era. Se oprise lângă ele, frapat probabil de asemănare, explică:

— Mă preocupă evoluţia gemenilor, am o lucrare de susţinut luna viitoare la examen, fotografia aceasta…

Poftim ce preocupa un puşti din ciclul inferior! Şi le considera deci…

— Nu! zise Ina brutal.

Tânărul cercetător al evoluţiei gemenilor o privi neînţelegând probabil această reacţie, murmură o scuză totuşi, se îndepărtă

nefericit. Din clădirea marelui pavilion apărură Herald şi Cell Anx.

Erau la fel de înalţi, aceiaşi umeri atletici, aproape identice figurile asprite, părul doar absolut alb al lui Anx contrasta vizibil cu părul negru aproape albăstriu al lui Harald. La Ela mai văzuse pletele acelea ca o noapte, ciudat luci u, până acum nu descoperise această asemănare… Asta însemna ce?

— Asemănarea e într-adevăr uimitoare, zâmbi amuzat Anx, dând cu ochii de l-a şi Inn. Numai Ela Nant era în stare de-o trăsnaie ca asta. Bine v-am găsit! adăugă el oprindu-se lângă Ina.

Era „o trăsnaie” doar? Sau această Inn se dădea drept Ina Sind în investigaţiile pe care le făcea?!

— Trebuie să verificăm, totuşi! făcu impacientat Harald, se întoarse spre ea: Ina, Cell Anx susţine că este imposibilă „o răpire”, nava nu poate să-şi ia zborul nicicum.

— Iertaţi-mă, interveni Ina. Din ce-aţi spus, am înţeles că o cunoaşteţi pe Ela Nant?

— Sigur că o cunosc! zise Anx. A făcut aseară o comunicare foarte interesantă la clubul tinerilor ciberneticieni amatori. Ca autoare a ciborgului care a luat premiu la concursul de anul acesta. Un sau… o anume Hellen! îşi aminti Anx. Am făcut parte din juriu atunci, Ela însă, a lipsit. Acum, a ţinut, ieri, la club, un fel de prelegere, sclipitoare aş spune! N-aţi urmărit-o?

— A fost dată prin staţiile de televiziune?! tresări Ina.

— Da. Dar mi se pare că în circuit D, numai pentru cluburile lor. A făcut o demonstraţie splendidă, confruntându-se cu trei din cei mai versaţi ciberneticieni care fuseseră invitaţi la club.

— Bilten?! întrebă Harald.

— Nu Bilten. Cu Bilten trebuia să dea examen azi. Râse Cell Anx. Pe cei trei desfiinţat însă pur şi simplu le-a argumentat că viitorul expediţiilor astrale după teoria lui Kund aparţine ciborgilor, că ciborgii din familia Hellen sunt absolut necesari. Sincer vorbind, nu-mi surâde ideea să construiesc de-aici înainte nave pentru ciborgi, înseamnă să-mi revizuiesc complet concepţiile artistice, dar de convins, m-a convins.

— Chiar” complet” să le revizuiţi? surâse Inn. Intervenise în discuţie simplu, ca un partener, Anx o privi mirat.

— Cel puţin, aşa bănuiesc, zise el. Dar oricum, conferinţa asta a Elei m-a câştigat de partea ei; de altfel întreaga asistenţă era

în delir, n-am mai văzul aşa ceva.

— În delir aţi spus? întrebă Ina.

— Hanna nu-i va mai putea ţine prea mult de vorbă pe reporteri şi savanţi, întrerupse preocupat Harald. Vreau totuşi să verificăm nava „Pallas” înainte de-a merge acolo savanţii şi reporterii.

— Asta se poate, acceptă Anx.

Urcară toţi patru în vehicolul autodirijat, Harald fixă pe cadranul de bord punctul unde se afla „Pallas”. Aparatul demară rapid, făcu un salt prelung peste mulţimea pestriţă şi aeronavele care aşteptau cuminţi, ateriză în perimetrul navei spaţiale, chiar pe uriaşa platformă hexagonala suspendată.

— Doi oameni purtând însemnele Centrului special şi doi ciborgi tip T-39 apărură din spatele unuia din cei trei piloni telescopici ce susţineau emisfera gigantică a navei. Cell Anx cobori primul din vehicul, începu pe acelaşi ton amuzat:

— Ben, prietenii mei vor să facă o cercetare a navei, înaintea vizitei oficiale. Îi conduc eu, totul e-n ordine!

— Controlul A C trebuie totuşi făcut, zise intransigent Ben.

— Nu-i timp, îi iau pe răspunderea mea! Decise Anx simplu, se întoarse spre cei trei invitaţi, spuse amabil: Intraţi!

Şi dacă Cell Anx ar fi fost o dublură din seria ciborgilor Elei? Gândi îngrozită Ina.

Intrară în pilonul telescopic, era un lift. Zburară câteva secunde în sus, ieşiră într-o încăpere ovoidală, largă, aerată, care părea… o grădină interioară. Plante mari. Mediteraneene şi tropicale, în centru un glob-acvariu de cristal cu peşti exotici. Asta putea fi orice altceva decât… o navă spaţială!

— „Camera iluziilor mediteraneene”! Explică Anx. Ori camera de studiu şi odihnă a echipajului. Pentru viaţa socială, eliminarea psihozelor de claustrare etc. Peretele acela are compartimente invizibile, care se pot izola totuşi fonic, pentru orele de studiu. Microfilmotecile şi discotecile sunt de invidiat, adăugă Anx. Vă interesează însă, probabil, punctul de comandă.

O scară ce părea de marmură, o platformă semilunară, pereţi albaştri, uşi care se deschideau mereu cu mult înaintea lor, o altă scară foarte largă, formată doar din câteva trepte, lumini palide ce radiau parcă din pereţii fosforescenţi. Pătrunseră în sfârşit într-o sferă imensă, atlas ceresc complet, în mijlocul căreia păşeau pe altă platformă suspendată. Era o potcoavă

largă de cristal, pe care Anx înainta grăbit.

Masa de comandă părea să fie cea mai simplă din câte văzuse până acum pe-o navă. Avea acelaşi format de potcoavă, de semilună mai precis spus, orientată însă invers faţă de platformă. În centru se afla un navigraf complicat, restul ecranelor, şase numai, erau stinse. Cadranele, butoanele, manetele erau inexistente. Două console de ordinator tronau de-o parte şi de alta a scaunului pe care urma sa stea pilotul.

— Atlasul ceresc este de fapt în legătură cu observatoarele de investigaţie de toate tipurile, preciza Cell Anx. Orice corp ceresc ori cea mai mică perturbare de câmp ce apare în drumul navei este semnalat imediat. Computerele execută 96 din manevrele necesare; un om n-ar fi de altfel în stare să reacţioneze cu promptitudinea care se impune. Sistemul gravitaţional, temperatura, oxigenarea, umiditatea sunt reglate de asemenea în întregime de ordinator, tapetele relaxant-stimulative ale pereţilor sunt schimbate tot de calculatoare, în funcţie de starea psihică a echipajului. Recepţionată prin senzori.

— Oamenilor ce le rămâne de făcut, de fapt? se interesă Ina, gândindu-se că, în definitiv, Ela avea dreptate, investigaţiile extraterestre puteau fi efectuate, după cât se părea, foarte bine şi fără prezenţa riscantă a vieţii oamenilor.

— O, până în prezent, zise amuzat Cell Anx, se consideră chiar pe această navă, că prezenţa omului este totuşi absolut necesară. Marile decizii în expediţiile de proporţii presupun plasticitate de gândire, fantezie, adaptare rapidă la situaţii neprogramate. Ela Nant a demonstrat însă ieri că, tot până în prezent, nu am programat ciborgi şi ordinatoare cu asemenea însuşiri; pe care le consideram” aprioric, incompatibile”!

— Supravegherea şi eventualele reparaţii? întrebă Harald ca şi cum n-ar fi auzit.

— Supravegherea instalaţiilor se realizează oricum numai prin computere, surâse Cell Anx. Iar reparaţiile exterioare se fac şi în prezent prin ciborgi sau roboţi dirijaţi. Cele interioare, de fineţe… încă nu.

— Aţi spus puţin înainte *„chiar* şi pe această navă”? remarcă Ina.

— Da. „Pallas” e copilul la care țin cel mai mult. Nu numai că am conceput-o ca pe un mare laborator perfect utilat, în care oamenii să se simtă realmente ca pe Terra, dar am înzestrat-o

cu toate sistemele de securitate cerute de ultimele studii întreprinse; astfel încât viața să fie în perfectă siguranţă. Cea mai mică dereglare posibilă este anticipată şi remediată imediat. De aceea mă mir că vi se pare posibilă o „deturnare” a ei, acum. După cum vedeţi, zise Anx, apăsând o clapă a consolei unuia din ordinatoarele laterale, grupurile energetic-planetare sunt încă goale.

Un ecran, invizibil până atunci, apăru exact în faţa mesei de comandă ca printr-o vrajă. Indica ceva ce semăna a trei cadrane ovale ale căror ace se opriră la zero.

— Sau decuplate de camera containerelor combustibil, observă Inn simplu.

— A, nu! Asigură Cell Anx. Orice intervenţie în sistemul de control cibernetic ar fi semnalată prompt de superordinatorul B.

— Cu condiţia ca superordinatorul B să nu fi fost decuplat simultan, completă la fel de simplu ciborgul.

Cell Anx se întoarse uimit spre Inn, Harald întrebă:

— Presupui existenţa a două persoane care să fi executai operaţia?

— Doi ciborgi din grupul de pază, preciză Inn. Vă puteţi convinge, dacă vom merge în camera containerelor combustibil.

— Să mergem acolo! făcu Harald iritat. Cât mai repede.

Contrariat. Cell Anx o pornise deja înapoi. Îl urmară străbătând platforma transparentă, pătrunseră într-un fel de tunel lung trecură în liftul care se puse în mişcare imediat.

Senzaţia căderii în gol, scurtă, uşa care sărea în lături, o hală lungă şi îngustă, un ciborg din grupul de control care apăruse în faţa lor.

Anx se oprise în dreptul unuia din ecranele centrale, cuplă un sistem de verificare, se întoarse spre ei zâmbitor:

— Niciun container cu combustibil planetar nu se află pe navă, zise el sigur.

Se răsuciră toţi trei spre Inn care fixa faţa ciborgului de pază, rămas încremenit, cu picioarele puţin depărtate, exact în mijlocul coridorului.

Şi preţ de cinci secunde asistară nedumeriţi la confruntarea aceea tăcută, neverosimilă, neînţelegând. Inn zise apoi, rar, parcă cu greutate:

— Este unul din cei doi… Camera de rezervă a combustibilului… destinat marilor pulsaţii… Acolo trebuie

căutat.
— Ce-i asta? făcu nedumerit Cell Anx, privind aiurit de la un ciborg la altul. În aceeaşi clipă ciborgul de pază se întoarse, porni cu pas greu spre fundalul sălii.
— Opreşte-te, X-30! strigă Harald.
Ciborgul se opri, două secunde doar, continuă apoi drumul, de data asta cu un pas mai iute.
— Întoarce-te! strigă iritat şi Cell Anx.
Ciborgul îmbrăcat în costumul argintiu îşi continuă însă drumul, Anx apăsă o clapă din dreapta sa, uşa masivă din fundalul sălii se închise fulgerător.
Silueta argintie se opri parcă derutată, începu apoi să urce o scăriţă din stânga sa, ajunse pe o pasarelă care se întindea deasupra întregii săli.
Harald Pin zvâcni în aceeaşi secundă se prinse cu mâinile de marginea pasarelei, un balans elastic rapid, se dădu peste cap urcându-se pe puntea îngustă pentru a ieşi în întâmpinarea ciborgului care se apropia.
— Opreşte-te! porunci el hotărât, dar fără rezultat.
Ina scoase din geanta pe care-o avea pe umăr un obiect ce părea pudrieră, o deschise, întinse braţul, fixă prin capacul transparent silueta ciborgului de pază, declanşă un minuscul mecanism.
— Inutil! şopti Inn lângă ea. E condus!
Fluxul care ţâşnise din micul aparat se dovedi într-adevăr fără efect, „blocarea completă” care ar fi trebuit s-o producă nu se realiză, silueta argintie se apropia ameninţătoare.
Harald se dădu la o parte din drumul ciborgului care înainta cu pas greu. O luptă părea să se dea în creierul cibernetic, la fiecare pas făcut, ciborgul înainta însă, păru că va trece pe lângă omul care se lipise cu spatele de peretele sălii, braţul lui Harald zvâcni apoi fulgerător, lovitura căzu năprasnică pe fruntea ciborgului dereglat.
Era un punct vital care, izbit cu o asemenea forţă, ar fi trebuit să neutralizeze toate sistemele de coordonare a mişcărilor, X-30 se plecă în faţă, se prinse însă cu mâinile de bara protectoare a pasarelei, repetă în sens invers mişcarea făcută de Harald, se prăbuşi însă la picioarele lor cu o bufnitură teribilă.
— Atenţie! răsună vocea lui Inn.
Cell Anx fusese deja îmbrâncit, aruncat pur şi simplu la

pământ, din spatele lor năvălise o a doua siluetă argintie, care se plecă peste ciborgul prăbuşit, îl înhăţă şi se întoarse spre ei ameninţător.

Harald se aruncă de pe pasarelă, intenţia era să izbească din zbor acelaşi punct vital, silueta argintie se feri însă făcând un pas înainte, cu prada în braţe, se îndrepta acum spre uşa pe care intrase.

Ina se repezi spre el, simţi braţul lui Inn care o prinse scurt, aruncând-o înapoi, al doilea X-30 trecu pe lângă ea, porni cu pas greoi spre uşa larg deschisă.

— Ce faci?! strigă înfuriată Ina, ochii aprigi se opriră în ochii lui Inn.

O, fracţiune de secundă surâsul acela – mic şi ironic ce nu era al ei – flutură pe buzele dublurii, care se răsuci apoi cu o mişcare iute, alergă spre X-30, se aruncă deodată printr-un plonjeu uluitor, înlănţuindu-i picioarele.

Se prăbuşiră. În aceeaşi clipă, Anx blocă şi uşa a doua, Harald era în picioare, se repezi spre cele trei siluete umanoide aflate pe podea, se trase însă reflex înapoi. Două explozii verzi, scurte, orbitoare, teribile, ţâşniseră simultan din pieptul ciborgilor X-30, care încremeniseră acum definitiv; Inn însă de asemenea…

— Nu te apropia! strigă Anx, Ina trecu însă pe lângă Harald, înainta mai departe, îngenunche, desprinse cu greu unul din braţele lui Inn din încleştarea care… o ucisese, privi faţa frumoasă, ochii verzi, larg deschişi ai ciborgului cu plete aurii.

Zâmbetul mic persista pe faţa de o stranie seninătate. Nu mai era însă acelaşi, Ina avu senzaţia ciudată… că privirea, surâsul acela întrebau:

— Acum crezi?!…

*

Zlah coborî alene din aerosania cu care venise. Şi încremeni. Un obiect ciudat se prăbuşea vertiginos din senin spre coasta muntelui din faţă. Venea într-un unghi ciudat cu coasta şi deodată Zlah înţelese şi strânse o clipă ochii îngrozit. Ce nebuni erau aceia care-şi permiteau o asemenea experienţă, un asemenea risc infernal?! Obiectul, nu mai încăpea nicio îndoială, ora barca propulsată de care îi vorbise ciborgul dispecer. Deci nu fusese o glumă. Atinsese acum panta, aproape de pisc şi se prăvălea fulgerător pe gheaţa groasă care acoperea în întregime muntele Birn. Reuşise! Acel cineva nebun reuşise!

Zlah urmări apoi îngrijorat cum improvizaţia de sanie începea să urce cu repeziciune panta opusă. Se opri însă curând, epuizându-şi forţa iniţială, şi începu imediat să alunece înapoi. Zlah sări în aerosanie şi porni cu toată viteza spre ea.

Barca se oprise definitiv acum şi din ea se ridicară două mogâldeţe în costume cosmice. Una din ele se repezi în întâmpinarea lui Zlah şi Zlah o recunoscu.

— Glad! exclamă el. Ar fi trebuit să-mi închipui! Eşti cel mai mare nebun din câţi am întâlnit vreodată, adăugă îmbrăţişându-l.

— Zlah, râse Glad, eşti cel mai indiscret medic din toţi medicii pe care-i voi întâlni cândva.

Zlah privi în urma noului sosit la femeia care-i privea, la rându-i cu un zâmbet trist.

— Indiscret?! Cine este?... Hellen!?

— Sigur că Hellen! Dar nu ştia că sunt Glad, ci Helt – un ciborg.

— Cum nu ştia? Ce ciborg?

— Nu, nu le bucura de un pacient, n-am suferit niciun şoc.

— Despre ce ciborg vorbeai?

— Când a venit prima oară pe Baza 17, Hellen era un robot dirijat, nu avea autonomie, Zlah! Nu avea memorie... Varianta de azi e din tipul nou. Am găsit-o acum, pe o navă eşuată, ţintind cu disperare infinitul.

— Şi de ce nu i-ai spus cine eşti?

— Nu ştiu bine. Primul lucru care m-a întrebat după ce am salvat-o a fost „Ce tip de ciborg eşti?” „U-14”, i-am răspuns. Şi ea a luat-o în serios. Atunci... a rămas așa. Nu ştiu însă de ce m-a întrebat ce tip de ciborg sunt. De ce, Hellen? Semănam cu un ciborg?

Hellen tăcea privindu-l lung.

— Ce-i cu tine? întrebă Glad.

— Am ştiut că eşti om mai de mult, spuse încet Hellen. Şi m-am convins că eşti Glad, când ai hotărât să asolizăm în felul acesta. Nu te cunoşteam, dar Ela mi-a vorbit de tine mult.

— Dar de ce ai crezut la început că sunt ciborg?

Hellen nu răspunse. Privi în jur şi, fixând un punct aerian, spuse simplu.

— Vine şi Ela.

— Nu poate fi Ela, explică Zlah. Nu putea să fi ajuns uşa de

repede aici.

— Este Ela, repetă Hellen, privind în urma lui Glad, care alerga într-acolo.

Rachetoplanul descinse într-un picaj îndrăzneţ. Din el sări o siluetă zveltă care alergă în întâmpinarea lui Glad.

— Este într-adevăr Ela, şopti uimit Zlah. Când naiba o fi venit?!

Ela şi Glad ajunseseră aproape unul de altul, Zlah îi văzu îmbrăţişându-se.

— Hei! strigă el. Unde vă treziţi? Şi n-a stat în carantină! adăugă deodată speriat, alergând spre ei.

Glad se desprinse din îmbrăţişare.

— Trebuie să stai şi tu în carantină, Zlah! strigă el râzând. Ai doar un costum de tip F şi m-ai îmbrăţişat! Şi acest drac de Hellen care trebuie, purificat imediat. A înghiţit o doză bună de radiaţii, ocupă-te, te rog, de ea! Vă aşteptăm la bază, încheie el sărind în rachetoplan şi trântind portiera. Aparatul decolă aproape instantaneu, înălţându-se cu repeziciune.

Zlah privi în urma lui cu braţele încrucişate pe piept, apoi se întoarse spre sanie. Hellen era acolo, încremenită în locul unde o lăsase.

— Urcă! făcu Zlah morocănos.

— Ce înseamnă drac? se interesă Hellen cu un aer absent.

— Hm! Un ciborg din antichitate.

— În antichitate nu existau ciborgi, replică decis Hellen.

— Ba existau. Veniţi din alte lumi sau din fantezia oamenilor. Îi numeau zei, draci şi aşa mai departe.

— Zei?!… Şi draci. Glad mi-a făcut deci un compliment?…

— Da. E un fel de compliment în felul lui Glad. Să mergem acum. Să te predau colegului meu de la secţia… draci contemporani.

VIII – SPRE ŢĂRMUL NIMĂNUI

Pe la zece dimineaţa, Ians Iason, care avusese ceva de rezolvat în oraş, se repezi pe-acasă. Intră în apartament, hotărât să vadă cu ochii lui, printr-un fel de „control inopinat”, cum se descurcă Max-2. Peste o zi trebuia să completeze chestionarul privitor la utilitatea ciborgului, îşi aminti că formularul era infernal de plicticos.

Găsi camerele goale, Max-2 nicăieri. Îl strigă, ciborgul apăru de pe terasă părând mirat.

— Ce făceai? se interesă Ians Iason bănuitor.
— Mă odihneam, răspunse Max cuminte. Vi se pare ciudat?
— Cum? făcu indignat Ians Iason. Ţi-am spus să-mi cureţi cele trei costume, voi avea nevoie de ele după masă şi tu te odihneşti?!
— Le-am curăţat, bineînţeles. Vreţi să le vedeţi?
— A, da? Şi… şi scaunele alea când ai de gând să le repari? îşi aminti Ians cu arţag.
— Binevoiţi, vă rog, să vă uitaţi, începu Max conducându-l în sufragerie. Puteţi spune care dintre scaune sunt cele noi şi care sunt cele reparate?
— Culmea era că Iason nu ar fi fost în stare să spună aşa ceva. Treaba fusese făcută impecabil, casa era într-o ordine desăvârşită, praful inexistent. Chiar şi vechea lui bibliotecă în veşnică harababură aştepta acum aranjată, cărţile se înşirau perfect, niciuna cu un milimetru în afară de rând. Pe primul raft îşi făcuse apariţia un catalog electronic, cu ajutorul căruia, îi explică Max putea găsi orice carte imediat.
— Şi masa e gata?
— Nu ştiaţi, se miră Max, că prânzul trebuie pregătit numai cu puţin înainte de a se servi? Este abia ora zece şi cinci minute, nu?
— Şi cinci?! se miră Iason, privindu-şi nedumerit ceasul. M-a căutat cineva la telefon?
— Nu, desigur. V-aş fi spus. Aşteptaţi un telefon?
Ians Iason nu răspunse, tot ce-l frământa era cum ar fi putut fi scos zece minute din funcţiune Max-2, n-avea niciun chef să asculte ce avea să vorbească la telefon. Pentru că Max-2 avea obiceiul urât să pârască. Ians Iason descoperise asta chiar a doua zi după ce-l aduseseră în casă. Max îi reclamase pe copii că au întârziat venind de la şcoală; Adi cu 17 minute, Nell cu 81 de minute. Sigur, nu era bine ca puştii să umble brambura, dar şi „turnătoria asta la minut” pe Ians Iason îl cam iritase.
Îl trimise aşadar pe Max înapoi pe terasă, închise uşa, formă câteva numere de telefon, nu găsi pe cine căuta, se întoarse burzuluit la serviciu.
Când reveni la prânz acasă, o găsi pe Jeni Iason plină de nervi. În lipsa lor, Max-2 se apucase să facă mâncarea – adevărul era că de gătit, gătea mai bine decât bucătarii electronici de la restaurante, păcătosul – dar omisese existenţa lui Mitzu care, în

treacăt fie spus, era un cotoi alintat şi obraznic. Mitzu se strecurase în bucătărie ca o umbră şi încercase să şterpelească o bucăţică de carne, cu dexteritatea aceea înduioşătoare şi în alte rânduri nesancţionată. De data asta însă, o mişcare fulgerătoare prevenise infracţiunea, o mână de fier îl înşfăcase de gât, ţinându-i suspendat ca pe o pungă, apoi motanul fu sechestrat, până la venirea acasă a familiei, într-o colivie pentru canari pe care, ce-i drept, tot el îi mâncase cândva, dar care se dovedi teribil de incomodă. Mitzu protestase energic, ba, sâcâit se pare şi de Nell, făcuse o adevărată criză de isterie pisicească, sfârşi prin a urla atât de straşnic, încât Jeni Iason se speriase când intrase în casă, crezând c-a turbat. Şi toate astea pentru că Jeni îi interzisese lui Max să mai gonească „pisicuțul" din apartament. Cine era de vină? El, Ians Iason, era pus acum „arbitru", luat adică de Jeni drept arbitru. Atât i-ar fi trebuit să spună că… vinovat era Mitzu.

Cel care „nu se orientase" fu deci Max, care, probabil pentru a se reabilita, anunţă că găsise printre cărţile vechi din biblioteca lui Jeni Iason, legate acum frumos, câteva scrisori rătăcite, pe care „probabil le căutase de mult".

— Dă-le-ncoace! făcu repede Jeni.

— Ce scrisori sunt alea? se interesă Ians.

Şi uite-aşa, începu o discuţie, copiii fură goniţi pe terasă, o şterseră chicotind, urmă o scenă destul de neplăcută, încheiată totuşi cu bine. Scrisorile erau de la un adorator din tinereţe al lui Jeni, dar, din fericire. Ians Iason nu era gelos retrospectiv.

Defensiva însoţită de lacrimile de rigoare ale lui Jeni – care anunţă că asta a fost totuşi o imixtiune în sentimentele ei intime, provocată de Max – se transformă însă într-o vulcanică ofensivă imediat ce Max care aşteptase cuminte încheierea ostilităţilor, începu cu următoarea frază, adresată de astă dată capului familiei:

— La ora 10,08, după ce aţi plecat de-acasă…

— La 10,08?! izbucni mama celor doi tineri care abia reveniseră de pe terasă şi ţipau că le e foame. Ce-ai căutat dumneata acasă la ora zece? continuă ea cuprinsă de-o nevrednică bănuială, în care Ians Iason simţi că un rol trebuia să fi avut memoria unei vecine bătrâne, atentă şi binevoitoare.

— Draga mea, dar am avut ceva de rezolvat în oraş. Am trecut pe-aici, să văd…

— Adi, Nell, pe terasă! Imediat! strigă Jeni Iason şi după ce tânăra generaţie dispăruse bombănind şi dându-şi coate, Jeni se întoarse spre Ians în ochi cu o sclipire sfidătoare: Da, dragul meu. De ce spuneai c-ai venit la zece aici?

— …A întrebat de dumneavoastră, continuă Max. Care nu apucase să sfârşească mesajul, o tânără. N-a vrut să-şi spună numele, dar…

— Ah! făcu Jeni Iason, parcă s-ar fi ars. Deci, aşa?!

— Trebuie să fi fost o confuzie! Explică Ians, simţind însă că în cameră se făcuse ciudat de cald.

— Nu, obiectă Max, nu era o confuzie. A întrebat dacă e numărul dumneavoastră de telefon. De altfel, crezuse iniţial că sunteţi la aparat, vi se adresa pe numele mic.

— Ah! făcu din nou Jeni Iason, de data asta parcă ar fi muşcat-o un şarpe. Aşa?! începu ea, pregătindu-se probabil să repete la scenă deschisă jocul motanului din colivie. Pe numele mic, deci?!

— Atunci o fi fost o colegă de serviciu, draga mea, ce utila…

— Nu era colegă de serviciu, preciza imperturbabil Max, hotărât se vede să nu dea naştere unei confuzii. Nu avea deloc o voce de colegă de serviciu, adăugă el doct şi întrebă: Doriţi să ascultaţi? Am înregistrat convorbirea şi…

— Da! Tăie cu vioiciune Jeni.

— Ba nu! tresări Ians.

— Ba da!

— Nu!!

— Aşa?!

Ians Iason se trezi pălmuit. După caro Jeni Iason se retrase să plângă în dormitor, Nell băgă capul pe uşă să întrebe dacă mai mănâncă azi, Max anunţă prompt că masa poate fi servită oricând.

— Şterge imediat tâmpenia aia de înregistrare! făcu Ians Iason şi trecu furios în camera sa.

— Îţi dau pe înregistrare… începu Nell, dar se opri. Îţi dau… ce vrei tu, Max! Unde e? şopti el.

— Înregistrarea a fost ştearsă, anunţă sec Max. Era în capul meu.

— Oh! Prostule!

— Ba tu eşti un prost! Se supără Adi şi Max, încurajat, o anunţă că-i reparase în dimineaţa aceea pianina electronică ce

fusese „complet dezacordată”.

— Vai, ce bine-i pare! râse Nell. Uită-te la ea, acum va reîncepe lecţiile de pian sau va mai da trei timbre unui coleg pentru a-i dezacorda pianina.

— Taci! izbucni Adi, dar Nell Iason se înălţă pe vârfuri şi îl bătu pe Max pe spate încântat:

— Max, dragul meu, eşti o bomboană! De-acum, Adi o să te iubească şi ea foarte mult! Mâncăm azi ceva!?

*

Oll Ner îşi potrivea pentru a treia oară înclinaţia măsuţei de lucru. În dreapta şi în stânga ei, pe două ecrane mari, se succedau mereu şi mereu imagini fără înţeles. Păreau să fie diferite faze ale operaţiei de recuperare a pilotului Iv Pard, Oll nu le arunca însă măcar o privire, ochii ei rătăceau în gol.

Din locul unde se afla, Rita Gay avu impresia ui doctoriţa privea chiar spre ea.

Nu era posibil. Peretele care le despărţea rămânea pentru Oll opac, gândurile ei zburau desigur la comunicarea privind recuperarea lui Pard, pe care profesorul Ben Bon i-o ceruse pentru deschiderea cursurilor de medicină spaţială. La asta oare se gândea?...

Rita se apropie de uşa din stânga ei, o blocă, reveni lângă unul din aparatele cabinei secrete de investigare, începu să privească de data asta prin ocularul lunetei, în camera unde se afla Oll.

Undeva în spatele doctoriţei, un tub mic se desprinse discret din perete, începu să se mişte abia perceptibil, se opri. Direcţia era bună, trebuia fixată distanţa şi introdus codul Pai al subiectului. Chiar Oll îi explicase procedura de analiză, o aplicaseră împreună asupra unuia din ciberneticienii Bazei 12 care suferise o dereglare psihică de gradul trei. Rita efectuă operaţia, reglă de câteva ori aparatul prin aproximările succesive ale computerului, o pată mică, roşie apăru subit în centrul ocularului care fixa capul blondei şi meditativei Oll.

Cu buzele strânse mult, cu degete nervoase, Rita Gay efectua ultimul racord cu ecranul aparatului în faţa căruia era. Se aştepta ca acolo să apară Iv ori Ben Bon ori una din fazele operaţiei de recuperare. Şi totuşi nu, dacă analizatorul Psi al doctoriţei nu greşea, gândurile lui Oll rătăceau în cu totul altă direcţie.

Întâi difuz, apoi tot mai dar – reglajul computerului funcţiona perfect – pe ecranul rotund se contura o imagine cu totul străină, absolut necunoscută. Era o pădurice de mesteceni, marginea unei pădurici de mesteceni, dincolo de care se întindea o stepă fără sfârşit… Toamnă părea să fie. Peisajul cuminte, muiat într-un galben arămiu se destrămă brusc, o altă pădure, imensă, de braţe metalice, argintii, care se înălţau spre cer luase locul idilicei viziuni anterioare. Imaginea asta Rita o cunoştea. Era unul din marile complexe de ascultare „a muzicii spaţiilor interstelare”, ar fi spus Iv, mai exact Ann, un complex plasat între patru oraşe surori, care crescuseră într-un singur an în inima întinderilor cândva pustii ale Asiei. Apoi, din nou, gândurile lui Oll reveniră la marginea dispărutei pădurici cu trunchiuri albe, strălucitoare în razele puternice ale soarelui pământean. Gânduri nostalgice. Ce însemna asta?

Un clinchet abia auzit, imaginea se şterse subit, Oll se ridicase repede din fotoliul relaxant, apăsă din mers o clapă, ecranele pe care curgeau secvenţe de neînţeles se stinseră, Rita Gay abandonă analizatorul Psi, privi intrigată în camera unde se afla Oll.

Iv Pard intrase. Oll se îndrepta cu ochii ei numai soare spre el.

— Ai scăpat, în sfârşit?

— Da, mormăi indispus Iv, ridicând din umerii mari. Rămân la părerea că acest Ben Bon e un încurcă-lume. Că toată comisia asta e formată din…

— Te înşeli! râse Oll. Bătrânul şi jovialul Bon e unul din cei mai mari medici, căruia îi datorezi de fapt viaţa, mi-a fost profesor.

Africanul îşi turna o băutură răcoritoare, se-ntoarse iritat spre ea, începu pe un ton agresiv:

— Nu-mi plac oamenii excesiv de modeşti, Oll! Ţi-am mai spus.

— De multe ori mi-ai mai spus, îl corectă Oll.

— Ben Bon n-ar fi fost în stare să mă salveze, părerea lui, dacă vrei să ştii, e că ai făcut cu mine „o mică vrăjitorie! Inexplicabilă”. A rămas „consternat”, când l-am întâmpinat pe cosmodrom. Se-aştepta să vadă probabil un fel de mumie, într-un sicriu de sticlă! Două zile comisia s-a ocupat de teste tâmpite, pentru a vedea „dacă sunt într-adevăr Iv Pard sau altcineva”!

— Mă interesează rezultatul final, concluziile comisiei.

— Au trebuit să decreteze că „straniul accident” n-a lăsat nicio urmă. Ceea ce nu i-a împiedicat să-mi propună să devin un fel de cobai al lor.

— Cum un fel de cobai? Se întunecă doctoriţa.

— Mi-au propus să merg cu ei într-un laborator de pe Terra, unde „posibila şi ciudata mea particularitate de anticipare să fie analizată mai atent”. Caraghioşii nu cred de fapt nimic! Faptul că din tot setul înregistrat al sondajului Psi pe care mi l-ai făcut înainte de-a mă trezi s-au rătăcit tocmai imaginile cu nava aceea fantomă şi cele privind trăirea unui timp viitor… îi face să suspecteze această realitate! Nu văd, deci nu cred!

— Din moment ce te invită pe Terra… începu Oll.

— N-am nevoie să mă invite pe Terra! izbucni surescitat Iv. Ce să fac eu pe Terra? Sunt pilot spaţial, am unul din cele mai bune sisteme psihice, pot participa la experimentul care se pregăteşte cu „Pallas”. Hanna a plecat acolo, perfect, voi fi pilotul secund! S-ar putea să nu se mai repete, dar există o *şansă,* una poate la un milion, să dispun de proprietatea, inexplicabilă încă, de a stabili un contact, Oll, un contact imaginat până azi doar de poeţi, cu un timp viitor! În momentul salturilor spaţiale, nu într-un laborator de pe Terra! Îţi dai seama ce-nseamnă o punte de legătură, chiar fragmentară, cu un timp ce urmează a veni?!

— Îmi dau seama de un singur lucru, zâmbi cald Oll. Că „sistemul tău psihic de invidiat” nu este acum chiar…

— Dar m-au chinuit şapte zile cu testele lor idioate, Oll! Orice om normal ar fi înnebunit în timpul ăsta şi pe deasupra nu cred, nu vor să încerce măcar…

— Perfect, Iv, perfect! şopti veselă Oll, îi acoperise gura cu palma ei mică, îl conduse de braţ până lângă unul din fotoliile relaxante, îl instală, se aşeză pe braţul fotoliului zâmbind, cu ochii aceia mereu luminoşi. Iv, ai face o greşeală incalificabilă, dacă ai încerca să te aventurezi într-o expediţie spaţială acum. Nu eşti chiar… atât de perfect restabilit pe cât crezi…

— Ba da, Oll!

— Dacă vrei. Dacă ţii neapărat… şovăi Oll, am să-ţi arăt şi un alt test, pe care ţi l-am făcut… dar pe care comisia l-a omis.

Iv o privea atent, tăcu, privirea lui fugi apoi din ochii doctoriţei.

— Îţi propun altceva, Iv, reveni repede Oll la tonul zglobiu.

— Ce anume?
— Plec în concediu pe Terra, anunţă Oll ridicându-se. Peste trei zile. Vreau să rup, timp de două luni cu lumea ordinatoarelor şi complexelor ultramoderne... Iv, şopti ca o răsuflare fierbinte Oll, pe Pământ sunt încă locuri de vis, pe care sunt sigură că şcoala piloţilor spaţiali te-a făcut să nu le cunoşti. Sunt sigură că n-ai dormit o noapte într-o pădure de fagi, că n-ai gonii într-o sanie trasă de câini sub cerul aurorelor boreale, că n-ai străbătut cu piciorul măcar o savană africană! Că n-ai fost în fascinantele ferme subacvatice din Pacific, în marca rezervaţie australiană ori pe ţărmurile insulelor, de coral! E nepermis să nu vezi toată frumuseţea bătrânei Terra, înainte de-a te-aventura iarăşi spre noaptea fără sfârşit.
— Oll, eşti chemată de urgenţă în camera G-6! se auzi vocea asistentei de serviciu. Iartă-mă, dar comisia vrea să plece cu nava zero-şapte. Ţin să discute neapărat cu tine, înainte de-a urca la bord.
— O! Comisia specială s-ar părea că vrea să se ocupe şi de mica vrăjitoare, surâse Oll, se întoarse spre Iv, îl privi lung, conchise pe un ton foarte scăzut: Iartă-mă... dacă am spus prea mult.
Iv rămăsese nemişcat în fotoliul său, Oll se îndreptă cu pas iute. Dispăru prin uşa care se închise în urma ei. Rita făcu să dispară peretele care-i despărţea, se opri lângă pilotul ce părea adormit.
— A uitat din înşirarea fascinantelor frumuseţi ale Terrei grădinile de cireşi, zise Rita. Şi fetele în chimono.
Iv tresări uşor, o privi nedumerit, mormăi:
— Ai ascultat?
— Întâmplător. Ai vorbit deci în faţa comisiei despre efectul secundar Q?
— Da, Rita. Trebuia.
— Te-au crezut?
— ...Se pare că nu.
— Te-am prevenit că nu vor crede?
— Îi voi face să creadă! izbucni Iv. Dacă nu pe Pallas, voi urca până la urmă pe o navă a proiectului Argos!
— Până la urmă?
— Oll spune că deocamdată... sunt în convalescenţă! bombăni abătut Iv.

— Te simţi în convalescenţă?
— Nu.
— Înţelegi de ce ţine Oll să renunţi „temporar” la zborurile spaţiale?
Întorsese spre ea o faţă nedumerită, părea sincer.
— Chiar nu înţelegi?
— ...Nu, zise Iv.
— Oll e o femeie minunată, începu Rita instalându-se pe marginea măsuţei de lucru. Care vrea să-şi desăvârşească opera, făcându-te să uiţi... ce nu vei putea uita.
Înregistră reacţia pilotului, ochii săi care se opriseră cu ceva aprig în ochii ei, Rita continuă pe acelaşi ton sec:
— Ţi s-a spus că Ann a murit într-un accident de laborator. Asta ca să nu încerci să fugi după ea.
— Cum? şopti Iv. Ce-ai spus?
— Suferea de un fel de complex, a fugit de fapt pe o navă spaţială care nu a mai putut fi ajunsă.
— Nu-i adevărat! strigă Iv. Nu e posibil, reluă însă el neconvins.
— Ann a plecat pe o navă Meteor, în urmă cu şase luni, continuă inflexibil glasul Ritei. Nu vreau să te mint. Există doar o şansă din zece ca ea să mai trăiască. Undeva, acolo, în afara Sistemului Solar, unde a dus-o superviteza navei pe care n-a mai putut-o controla. De unde nu se poate întoarce. Dar de unde... ar putea fi adusă.
— Adusă?! şopti Iv, ochii îi străluceau.
— Am nevoie de un pilot bun, continuă la fel de măsurat Rita, pentru o experienţă fără precedent. Foarte riscantă, Centrul solar de securitate n-ar accepta-o, desigur. Te interesează?

*

— Şi o suspectează pe Ela?
— Da, Hellen, dar nu numai pe ea. Ţi-am spus că în Sistemul Solar se petrec evenimente inexplicabile; deocamdată despre care nu se discută. Prefer deci să rămân la motivul pentru care eşti aici. „Boala” ta...
— Este ceva grav? întrebă atonal Hellen.
Lar se învârtea în jurul ei de mult timp, comparând o serie de rezultate. Era un ciborg cu înfăţişare semiumană, pe care, în gând, Hellen îl aprecie ca fiind foarte urât. Răspunse fără grabă, strângându-şi aparatura pe care o desfăşurase prin toată

camera:

— Nu. În afara iradierii, care a fost acum absorbită complet, nu aveai nici măcar un releu defect. Eşti în perfectă stare.

— Pot să plec?

— Nu. Vreau să-ți mai fac un ultim control de ansamblu.

Îşi instală meticulos pacienta cu spatele la un perete ecran, fixându-i capul şi braţele în nişte brăţări metalice.

Trecu un timp în care măsură cu atenţie oscilaţiile de pe ecranul tabloului de comandă.

— Lar, întrebă deodată Hellen, crezi că arta reflectă realitatea?

— Aşa se spune, răspunse preocupat Lar. Nu mă pricep.

— Spune-mi, Lar, ai citit multe romane? Romane pentru oameni, nu pentru roboţi.

— Câteva. Sunt foarte plicticoase.

— De ce sfârşesc oare marea majoritate a romanelor de dragoste în pragul căsniciei? întrebă Hellen. Ştii, mi se pare că e un mod de a spune că între dragoste şi căsnicie nu prea există tangenţă… Să fie adevărat?

— Nu mă pricep la lucrurile astea, repetă mormăit Lar. Sunt numai un medic pentru ciborgi.

Tăcură un timp, urmărindu-şi fiecare gândurile, apoi Hellen întrebă din nou:

— De ce m-a salvat oare Glad?

— …?

— Ştii… continuă Hellen, făcând pauze lungiserăm pe o navă eşuată… pe care n-o mai puteam controla. Lansasem semnalele de ajutor, dar mă credeam pierdută. Dix, ciborgul pilot pierise… A fost îngrozitor, Lar!… Şi… nu credeam că cineva va risca pentru a mă salva… Când l-am văzut pe Glad intrând în cabina navei… N-am crezut că un om va risca pentru mine. De-asta eram convinsă că e un ciborg, că…

— Era o manevră periculoasă?

— Foarte periculoasă, cred. Apoi, când am coborât pe asteroidul Bazei 17 el a riscat din nou, a doua oară, în căderea aceea nebunească.

— Ce vrei să demonstrezi cu asta?

— Nimic. E ciudat! zise evaziv Hellen. Continuă apoi să întrebe banalităţi despre aparatura din cameră. Iar răspundea rar, neatent. Ştii, Lar, reluă Hellen, Bilten, un mare cibernetician, mi-

a spus că a iubi, la oameni, înseamnă să ţii la viaţa cuiva mai mult decât la viaţa ta. Crezi că-i adevărat?

— Cred că trebuie să-ţi mai fac o dată analizele astea.

— N-au ieşit bine?

— Ba tocmai, ies foarte bine.

— ...A...!

— Ce spuneai?

— Nu spuneam nimic, zise Hellen.

Şi din nou trecu un timp în care tăcură amândoi.

Deodată din aparatul de control se desprinse o voce care părea a fi a lui Hellen, scandând egal şi frumos: „Plângând, la pieptul tău m-aş strânge; şi ţi-aş şopti ce dor mi-a fost”...

Hellen dădu un ţipăt mic.

— De unde sunt versurile astea?! întrebă Lar.

— E o mârşăvie! strigă Hellen, zbătându-se să scape din reţeaua metalică. Cum îţi permiţi să-mi asculţi, să-mi sonorizezi gândurile fără să mă avertizezi?! Eşti, eşti o maşină! Un robot obtuz, nu un ciborg!

— De unde sunt versurile astea? repetă Lar. Nu pot fi ale tale.

— Nu te interesează. Dă-mi drumul imediat!!

Lar desfăcu brăţări le care-i imobilizau pacienta.

— În definitiv, toate rezultatele sunt absolut pozitive, zise el. Totuşi, de unde erau versurile? Sunt frumoase...

— Aparţin Elei, spuse scurt Hellen. Le-a scris de mult, când eram amândouă pe Terra. Dar ei nu-i plăcea poezia asta. A ars-o!... Pot să plec?

— Unde?

Hellen îl privi pentru prima dată cu atenţie.

— Nu ştiu, spuse. Şi adăugă: Ea îl iubeşte foarte mult.

— ...Hellen, în lanţul tău logic s-a strecurat o greşeală.

Din uşă, Hellen răspunse încet:

— Nu cred, Lar. Şi te rog... să nu le spui nimic. Te rog mult!

*

— Poate nu ai avut timp să vezi rapoartele noastre, nu se mai putu abţine Ina. Ai fi înţeles că felicitările pentru prevenirea deturnării trebuiau adresate...

— Pe Ela Nant n-am mai prins-o pe Terra, altfel o invitam bineînţeles, întrerupse Lev Gorr cu acelaşi aer destins. Lăsaţi fleacurile, în verificarea Ipotezei Nessus am greşit până în prezent toţi. Asta era însă normal, ne-am confruntat cu

fenomene absolut fără precedent. Esenţial e că la Universitatea Delphi şi în alte trei centre de cercetare n-a avut loc nicio catastrofă, că Iv Pard trăieşte, că nava Pallas şi savanţii care urmau să urce pe ea nu au fost răpiţi. Asta contează, restul…

— Dar toate astea nu ni se datoresc nouă, Lev! Observă Harald.

— Aici vă cam înşelaţi, zâmbi cu aerul lui bonom Lev Gorr. Important nu e să acţionăm noi, câteva sute, ci că oamenii Sistemului Solar au reacţionat în momentele cheie ca un mecanism prompt, în mare parte pe baza pregătirii anterioare pe care le-o făcusem; că ai reuşit s-o atragi şi pe Ela de partea noastră. Adaug că „serialele de anticipaţie”, bine comentate, şi-au atins scopul, alţi oameni şi, culmea, doi ciborgi amatori de emisiuni ştiinţifico-fantastice, ne-au semnalat ciudate coincidenţe cu scenariul.

— Ce coincidenţe? se interesă Ina.

— Mesaje dirijate spre aceeaşi zonă 7-II-B. Ca şi în primul caz semnalat de acea Delia Dyn, au fost utilizate discret emiţătoarele noastre de tip S, râse Gorr. Am fost sesizaţi de asemenea asupra unor mici sfere plutitoare, confundate de unii până acum cu fulgere globulare. Ori considerate simple halucinaţii.

— Ce presupun specialiştii că sunt aceste minisfere?

— Harald, ştii cum sunt specialiştii! spuse cu tonul lui lent Lev Gorr. Au lansat până în prezent 19 ipoteze, una mai probabilă şi mai argumentată decât alta. Practic, nu ştim la ora actuală dacă micuţele sfere sunt instrumente perfecţionate de spionaj sau…

— Sau ce? tresări Ina.

— Sau o altă formă de viaţă, zise rar Lev, adăugă: Personal cred că sunt instrumente; cibernetice; de un tip foarte ingenios. Culeg cine ştie de când informaţii despre noi, pe care le expediază celor ce i-au trimis. Mi se pare interesant că au intrat în contact cu aparatele noastre cibernetice, că le-au preferat oamenilor.

— Dar e absolut firesc! Observă Harald. Noi am programat ordinatoarele şi ciborgii de tip U pentru asemenea contacte cu lumi necunoscute. Presupunând că un limbaj matematic e mai accesibil pentru două civilizaţii avansate. De ce n-ar fi presupus şi ei la fel? De ce n-ar fi micile lor sfere ceva similar ordinatoarelor noastre de tip U?

— Din două motive, logice pentru noi, zâmbi Lev. Se „sinucid”, asta voi aţi stabilit. Ordinatoarele noastre nu fac aşa ceva. În al doilea rând, trăiesc într-un fel de simbioză cu computerele ori ciborgii noştri, se alimentează cu energia lor, probabil, le folosesc pentru culegerea de informaţii ori transmiterea de mesaje, deci au stabilit un sistem de comunicare comun. Au depăşit aşadar faza contactului pentru care gândisem noi ordinatoarele U, nu încearcă însă să ia legătura cu noi. Este adevărat, ar fi posibil ca limbajul pământean să le fie accesibil doar prin filtrul ordinatoarelor, cu acestea înţelegându-se prin limbajul Fita, despre care Ela pretinde că ar fi „universal cibernetic”.

— Şi uite-aşa, constată Ina, revenim la Ela Nant, singurul om care, în mod ciudat, înţelege acel limbaj.

— S-ar putea să nu fie singurul, zise încet Lev. Pal Pent apreciază că Rita Gay reuşeşte să corespondeze de asemenea cu ordinatoarele de tip nou pe care le-a creat în secret! Performanţele par mai modeste decât ale Elei, am trimis totuşi doi investigatori speciali pe Baza 13.

— Misiunea noastră continua deci*?*

— Continua, Harald. În esenţă, trebuie să-i convingeţi pe Ela şi pe Glad să participe la expediţia” Pallas”. Vom încerca să forţăm un contact cu nava bază extraterestră, care pare să se afle în sectorul 7 ori 8-II-B.

— Eşti sigur că suntem cei mai indicaţi? Se îndoi Harald.

— Aveţi pentru asta toate calităţile necesare.

— Da, eu „perseverenţă şi neîncredere nativă”, nu?

Zise gânditoare Ina. Mă tem. Lev, adăugă ea, că după sacrificiul acelei Inn, care-a pierit în locul meu… am pierdut una din aceste calităţi.

— Dacă! O ajută Lev Gorr, o privea atent.

— Dacă nu cumva… Ela Nant n-a vizat tocmai asta, râse Ina.

— Aşa e perfect! Acceptă Lev. Vă urez succes!

*

— Şi ai pierdut examenul? întrebă amuzat Glad.

— Da. Mai precis, mi-a anulat examenul pe care mi-l luase Hellen. Singura posibilitate de a trece la Bilten e să lămuresc cu ea „de unde a luat iniţiativa”. Am impresia că l-am speriat şi pe el. Pe toţi îi sperii, şopti Ela cu un surâs trist. Chit că… l-am salvat pe caraghiosul de Bilten și pe alţi iluştri savanţi.

— Cum i-ai salvat?
— Cineva, nu ştiu încă cine, voia să-i răpească.
— Să-i răpească?
— Da. Se petrece totuşi ceva ciudat, Glad… încep să cred… că au dreptate cu Ipoteza Nessus a lor. Numai că ei cred prostii… Cu Hellen va ieşi iarăşi tărăboi, prevăd asta.
— Îmi pare cu atât mai bine că ţi-am adus-o, râse Glad.
— A fost o nebunie, perora indignată Ela. Pentru un ciborg, oricare ar fi el, nu-ţi rişti viaţa. Ciborgii au fost inventaţi tocmai pentru…
— Ela!… A fost, poate, o mică nebunie, recunoscu râzând Glad. Dar… reveneam după o despărţire pe care am simţit-o tare lungă, fără a-ţi aduce o floare măcar. Am fost fericit că întâmplarea îmi dădea posibilitatea de… a-ţi face un mic dar. Hellen părea pierdută. Ştiam că ţii la acest ciborg mai mult decât la oricare altul. Şi ai de ce.
— Am înţeles, spuse Ela preocupată. Îţi mulţumesc Dar îţi repet, Glad, adăugă ea crescendo. Te rog… îţi interzic să-ți mai rişti viaţa în modul acesta inutil.
— Dragostea mea, e deci ceva inutil!?
— Oh! Mă iubeşti, dar mă laşi singură de câte ori ai ocazia. Ai rămas pe Baza 16…
— Se spune că depărtările intensifică marile iubiri.
— Dna. Intensifică, se supără copilăreşte Ela. Şi dacă m-ar fi răpit cineva?! Şi m-ar fi dus – adăugă ca cu un aer visător – într-o lume depărtată, foarte depărtata… Din care, după ipoteza Inei şi-a lui Harald, am venit pe Pământ?!
— În clipa asta… spuse serios Glad, simt că, pentru a te găsi, aș fi în stare… să răsucesc axa Galaxiei! Te-aș găsi oriunde.
— Ai… răsuci axa Galaxiei?! Glad, ăsta e un neadevăr!… Dar e un neadevăr obiectiv, foarte drăguţ! Ştii că te cred!?… Dar tu nu crezi că ar fi mai simplu să nu mă pierzi?…
Pe uşă năvăli Zlah, realmente speriat.
— Hellen a fugit, zise el dintr-o răsuflare.
— Cuum!?!… făcu Glad.
— A fugit! Acum am fost anunţat. S-a urcat pe o micronavă de pasageri care urma să plece mâine şi a fugit. Se îndreaptă cu o supraviteză spre zona 8-II-B. Staţi! Nu mai poate fi ajunsă. Vă repet: a prins o supraviteză. Glad, Ela, sunteţi încă în carantină. Nu, nu veţi ieşi de-aici. E inutil…

— De cât timp a părăsit…?

— O supraviteză…! E, într-adevăr inutil, spuse Glad, şi deosebit de ciudat. Când am găsit-o. Nava ei se îndrepta spre 8-II-B… I-am spus că e o zonă de unde nu s-a întors nimeni încă.

— Şi!?

— Nimic…!

— Spune-mi, întrebă repede Ela, în timpul drumului ceva din comportarea, din reacţiile ci ţi s-a părut bizar?

— Nu. Absolut nimic. În afară, poate, îşi aminti Glad, de o maleabilitate de gândire superioară ciborgilor obişnuiţi…

— Care consta în ce?

— Cred că în fantezie. M-a întrebat, de exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi salvat-o! I-am spus că era posibil să piară. Şi se temea de moarte. Nu înţeleg cum putut pleca acum spre 8-II-B…

— Fantezia era prevăzută ca o posibilitate în calculele proiectelor melc. Spuse Ela. Instinctul de conservare este iarăşi propriu ciborgilor independenţi. Nu cred că ăsta este motivul.

— Atunci de ce a fugit? întrebă Zlah.

— Nu ştiu, zise Ela, manevrând butoanele videofonului, pe al cărui ecran apăru Lar. Unde e Hellen? întrebă scurt Ela.

— A plecat acum vreo trei ore, răspunse ciborgul. Era în perfectă stare.

— Unde a plecat?

— Nu ştiu.

— Lar, eşti ultimul care-a comunicat ca Hellen. Ea se îndreaptă acum spre moarte, poate a şi pierit. Ce a spus? Ce ţi s-a părut ciudat în comportarea ei?!

Lar îi privi atent, cu ochi rotunzi şi mari, care păreau folosiţi. Îl privea, prin ecran, mai mult pe Glad. Spuse rar:

— Toate reacţiile ei erau normale. Iată rezultatele.

— Întreb ce o preocupa, ce a vorbit cu tine?

— Nimic, răspunse încet, dar sigur Lar, continuând să-l privească pe Glad. N-a vorbit nimic.

*

Jeni Iason plecase să facă nişte cumpărături. Din cauza comodităţii sale obişnuite, Ians Iason rămăsese acasă cuminte, pretextând o dorinţă subită de a supraveghea personal educaţia tinerei generaţii. Atacă chiar o problemă de matematică de-a lui Adi şi asudă până într-un târziu, trăgând cu urechea nemulţumit

cum, în camera vecină, Max demonstra, pe baze absolut logice, printr-o metodă cam socratică, raporturile sintactice care se stabilesc între părţile principale şi secundare de pe opoziţie.

Când ciborgul îl trimise în pauză pe Nell şi-şi făcu apariţia din camera alăturată, Ians Iason nu se putu abţine să-i declare că problemele elevilor din ziua de azi sunt extrem de complicate pentru mintea lor. Zisese aceasta, împingând în faţă, nu fără satisfacţie, foaia care conţinea rezolvarea problemei.

Max privi trei secunde, hârtia, îi atrase atenţia că problemele din carte sunt ştiinţific stabilite „pe măsura dezvoltării inteligenţei unui copil de 12 ani” şi completă arătând că rezultatul găsit de Ians Iason eră eronat… Faptul deveni evident prin consultarea rezultatului aflat la sfârşitul cărţii, astfel că Ians nu întrezări pe moment altă soluţie pedagogică decât să-şi amintească de o durere groaznică de cap, care-l chinuise încă de dimineaţă. Şi lăsând rezolvarea celorlalte probleme ale tinerei Adi în grija exclusivă a lui Max, se hotărî să evadeze într-o mică plimbare prin cartier.

Trecând însă prin camera de zi, îl găsi pe Nell cu capul în pumni, privind bosumflat o imagine ciudată, de mărimea unei reviste, care zăcea pe masă.

— Ce mai e şi asta? se interesă patern Ians Iason.

— „Opera lui Max”, se plânse Nell cu un aer plictisit. Tu pricepi ceva, tăticule?

— Ce să pricep?

— Ce-i aici. Zice să fac după ea compunerea pentru mâine.

— După asta?! Se indignă Ians Iason.

— Da, se învioră imediat Nell, simţind în părintele său un eventual aliat. Profesoara ne-a zis să descriem un oraş al viitorului. Şi Max mi-a făcut mâzgăleala pe care-o vezi „să mă inspir”!

— Un oraş al viitorului?!… Hm! făcu Ians, luând în mâini opera lui Max. Păi… unde-i oraşul?

— El zice că e! Nu aşa! O ţii cu capul în jos.

Ians Iason privi şi „cu capul în sus” imaginea. Nu se putea spune că era lipsită de armonie cromatică. Din primul plan al tabloului creşteau spre înalt trei piramide e iu date, foarte suple, care parcă dansau. Ca nişte odalisce…

Şi… de culoare mov!… Alte două piramide „mai rezonabile” cu irizări de siclam se distingeau într-un plan secund, iar dincolo de

ele, cerul – de un verde aproape marin – închipuia un fel de protuberanţe bizare, ca o emisie de unde radio materializate în eter… în sfârşit, două obiecte elipsoidele, unul portocaliu, celălalt de un albastru intens, pluteau în acest univers ca nişte farfurii zburătoare!

— El a făcut asta?!

— Da, pârî Nell în şoaptă. El! Mi-a stricat un sfert din tempera pe care mi-ai cumpărat-o de ziua mea…

Gata să explodeze, Ians Iason vru o clipă să-l cheme pe Max pentru a-i cere explicaţii. Se opri însă dintr-un motiv necunoscut şi întrebă:

— Și… profesoarei ăleia… ce i-o fi venit?!… Tu… tu ştii… cum arată un oraş al viitorului?

— De unde să ştiu, tăticule?! se apără Nell punând repede lângă piciorele scaunului „opera lui Max” şi luând stiloul în mână. Nu vrei să-mi ajuţi tu?

Tăticul se scărpină însă prelung în cap, privi încă o dată pictura, dându-se trei paşi înapoi şi constată, ridicând o sprânceană.

— Mi se pare că… nici nu-i aşa rău tabloul… Dar îi lipsesc automobilele. Cum îşi imaginează deşteptul de Max un oraş al viitorului fără automobile?!

— Tăticule! Se strâmbă Nell. Dar automobilele vor fi înlocuite cu conducte subterane şi discuri de-astea zburătoare! Asta ştie oricine, ce naiba!?

— A, da?! mârâi tăticul. Păi, dacă ştii aşa bine, fiule, fă-ţi singur compunerea! Şi, supărat subit, Ians Iason ieşi din apartament trântind uşa.

Aşa că fiul ridică de pe jos „opera lui Max” şi rămase privind la ea şi ascultând discuţiile din camera vecină. Problemele de algebră i se păreau acum o ocupaţie paşnică.

Este adevărat că Adi învăţă în seara aceea, pentru prima dată abia, modul de rezolvare a unui anumit tip de probleme pe care nu le pricepuse niciodată. Asta însă după o oră de chin! Pentru că Max avea prostul obicei de a-i demonstra doar greşeala soluţiilor propuse de ea şi de a-i pune întrebări încuietoare, fără a-i sugera nimic. Şi, o asemenea procedură era mult mai neplăcută decât cea a copierii rezultatului „după tăticu’”, chiar dată tăticu’ mai greşea câteodată. Cine nu greşeşte? Ah, Max! Da, Max ăsta nu greşea, păcătosul!… Maşina!

Seara se scurse într-o atmosferă de război rece – în care Nell îşi scria totuşi compunerea ajutat de Max, dar după cât chin educativ! Noaptea trecu fără incidente, dar dimineaţa stârni noi şi nebănuite complicaţii.

Înainte de-a adormi, Jeni Iason studiase asiduu nişte reviste vechi, în care descoperise valoarea practicilor Yoga şi peste noapte devenise adepta convinsă a faimoaselor practici hinduse. Mai mult decât atât, luă copiii de la înviorare şi începu să-i iniţieze în tainele noului sistem, promiţându-le să-i ducă pe culmile măiestriei. Max îi privea cu atenţie.

— Nu credeţi, începea el un minut mai târziu, că un asemenea program este neindicat pentru dumneavoastră?

— De ce, mă rog? explodă la sol Jeni Iason, bănuind invidie din partea ciborgului, pe care îl privase de una din funcţiile educative.

— Nu este momentul să vă explic, replică Max-2.

Probabil că modul plat în care rostise aceste cuvinte nu păru suficient de corect viitoarei yogine ori, poate, era de vină starea psihică provocată de vreo erupţie solară, fapt e că Jeni Iason sări subit de pe covor, îşi aruncă cu un gest scurt pletele de pe frunte şi întrebă foarte precipitat:

— Nu e momentul?! Ce vrei să spui cu asta?! Te rog să-mi explici imediat! Imediat!

— …Gimnastica Yoga pe care vreţi s-o practicaţi presupune o abstinenţă sexuală absolută, explică Max provocat. Oricum, adăugă el, un examen medical prealabil se impune, în cazul…

— Mămico! Ce este abstinenţa sexuală absolută? întrebă repede Nell.

— Ieşi afară! strigă fierbând mămica şi arătă ciborgului uşa. La bucătărie! Să nu te mai prind că te ocupi de educaţia copiilor mei! La bucătărie!

Fără un cuvânt, Max ieşi. Iar Nell îşi repetă întrebarea, care stârni un nou val de furie din partea mămichii. Şi gimnastica pentru dimineaţa aceea fu bineînţeles suspendată.

La prânz Ians Iason veni acasă furios la culme. De data aceasta nu din pricina lui Max, care-i crea însă în mod evident o ciudată iritare prin simpla prezenţă. Parcă l-ar fi confundat cu cineva.

— E un idiot, pur şi simplu, declară Ians, referindu-se la Teo Tern, şeful său. Un troglodit! Complet incapabil să gândească şi

să dea o soluţie! Ştie să găsească doar greşeli şi greşeli, adăugă el plimbându-se agitat şi se opri deodată cu ochii la Max. Ca un robot! Da! Asta e! Ca un robot! Nu ar accepta că e tâmpit nici să-l pici cu ceară roşie şi să-i pui ştampila „Imbecil”!

— Unu! începu Max calm! Şefii au dreptate.

Se vede că tonul ferm cu care rostise propoziţia aceasta, care, fără drept de apel, trezi în Ians Iason un ascuns resort de funcţionar.

— Azi n-a avut totuşi dreptate, spuse el pe un ton brusc potolit, aproape rugător.

— Doi! Şefii au întotdeauna dreptate, preciză atonei Max.

— Să-l ia toţi dracii! izbucni Ians Iason ridicându-se de la masa la care abia se aşezase. Înţelege odată că azi n-a avut dreptate! N-a avut!...

— Trei! Când şefii n-au dreptate, se aplică paragrafele unu şi doi, replică Max.

— Despre ce paragrafe e vorba? întrebă nedumerit Ians Iason.

— Nu este momentul să dau aceste explicaţii, spuse Max.

— Ba te rog să mi le dai! spuse Ians Iason întărâtat.

— Duceţi-vă atunci pe balcon! strigă Jeni Iason cu vioiciune nebănuită. Pe balcon sau la closet! adăugă ea intransigentă, iar Nell îi făcu cu ochiul lui Adi.

Max şi tăticu’ trecură deci pe balcon, iar mămica se repezi cuprinsă de febrilitate la bucătărie, de unde începu să aducă cele necesare mesei.

Cinci minute mai târziu, Ians Iason reveni complet înviorat.

— E formidabil! strigă el entuziasmat. Dragă, dar trebuie să-l notez cuvânt cu cuvânt. Cum ai zis că se numeşte?

— Decalogul funcţionarului model, spuse Max. E dintr-o revistă veche, de prin secolul trecut, la rubrica umor, desigur, adăugă el.

— Vă rog să mâncaţi, zise apăsat Jeni Iason. Se răceşte supa. Max, crezi că e cazul să servesc tot eu şi felul doi?

— Mămico, diriginta noastră te cheamă mâine la şcoală, începu Nell.

— Iar! Ce-ai mai făcut?! Se indignă Ians Iason revenindu-şi subit din starea de euforie.

— Am întrebat-o ce este abstinenţa sexuală absolută, zise Nell. Şi m-a dat afară.

— Cum?

— Eu am aflat de la fete, chicoti Adi. Despre lucrurile serioase nu trebuie să-i întrebi pe oamenii mari. Ori nu ştiu, ori se fac că nu ştiu. În orice caz, se indignează.

— Ăsta este rezultatul ideii tale! Se înfuriase între timp Jeni Iason.

— Despre ce este vorba?! făcu nedumerit soţul. Ce abstinenţă sexuală?

— Tu ai fost cu ideea să-l cumpărăm! Poftim! Acum îmi nenoroceşte copiii. Să te duci tu la şcoală! Tu să-i explici dirigintei ce se petrece în familia noastră!

Discuţia ameninţa să capete proporţiile unui cataclism natural, dacă n-ar fi intervenit un alt eveniment cu totul neaşteptat, care de data aceasta nu se datora însă nevinovatului Max. Un telefon îl anunţă pe Ians Iason că Teo Tern, şeful, burlac înveterat, intenţionează să le facă o vizită. Se întâmpla rar o asemenea onoare şi Ians Iason nu putu să-l refuze. Aceasta cu atât mai mult cu cât toate cele şase cereri de serviciu trimise cu o săptămână în urmă, în dorinţa de a-şi schimba locul de muncă, se soldaseră cu un rezultat negativ. Se preferau pretutindeni persoane care terminaseră în ultimul an cursuri de reciclare, Ians Iason începuse în urmă cu trei ani un asemenea curs, dar…

— Bine-mi pare, izbucni cu o privire triumfătoare Jeni Iason. Ai să vezi acum ce-are să-ţi facă Max în contact cu „idiotul”, cu „robotul”, cu „trogloditul”!

Ians înţelese instantaneu gravitatea pericolului şi trecu la o instruire temeinică şi precipitată a lui Max.

— Uiţi tot ce-am vorbit despre el. Nu te-amesteci în discuţie cu întrebările tale. Serveşti băuturi, nimic altceva. Niciun cuvânt despre serviciul meu sau despre decalogul acela! Ai înţeles? repetă ce ţi-am spus!

*

— S-ar părea că totuşi Bilten a avut dreptate, spuse Glad.

Ela tăcea de mult timp, privind încruntată, prin cupola transparentă, cerul întunecat. Spuse în şoaptă, abia auzit:

— Simt că n-are dreptate.

— Totuşi Hellen a fugit, a reacţionat altfel decât era de aşteptat, distrugând o micronavă. Şi era, spune Lar, în perfectă stare.

— Glad, undeva în lanţul logicii ei o verigă îmi scapă. E ceva care a declanşat acea reacţie, ceva ce nu pot să înţeleg… În

orice caz, voi trimite proiectul de elaborare a lui Hellen profesorului Bilten. Am dovedit că nu sunt în stare să introduc în viaţă acest tip de ciborg. Poate e într-adevăr, o problemă care depăşeşte competenţa unui simplu practician… Cine ştie, poate că asemenea ciborgi nici nu trebuie introduşi în viaţă.

— Deocamdată, cel puţin.

— …Deşi, reveni Ela înviorându-se, mă gândesc, Glad… Pe Hellen o „obsedau” soluţiile optime… Dacă faptul că ai salvat-o…! Dacă şi-a imaginat că tu… În definitiv, dacă există sentimente logice… de ce logica n-ar… Ei, dar asta ar răsturna complet teoria lui Bilten!

— Ce anume? făcu Glad nedumerit.

Strălucirea de o clipă din ochii Elei se stinse.

— Nu, zise ea abătută. Este desigur o prostie. În orice caz… nu pot dovedi că nu e o prostie. Este un joc pe care l-am pierdut. Renunţ. Definitiv.

— Pentru câte zile?

— Pentru totdeauna.

— Nu există „totdeauna”. Există doar „până la moarte”. Deocamdată.

— Îmi place acest „deocamdată” alt tău, zise visătoare Ela. Chiar dacă e absurd ca acum. Cred că pentru el te iubesc.

— …Ciudat! zise Glad zâmbind.

— Ce este ciudat?

— …Nu… Este o absurditate, decise Glad râzând. Nici nu merită discutat.

Ela îl privi o clipă gânditoare. Spuse apoi rar:

— Glad, peste o lună, Cell Anx va pleca într-o expediţie foarte interesantă, cu o navă ultramodernă… Dacă l-am însoţi? Călătoriile astea sunt, de fapt, printre puţinele moduri în care putem fi împreună tot timpul. Vreau foarte mult să nu ne mai despărţim. Foarte mult, Glad.

— Când vrei să spui o minciună, zise cu seriozitate Glad, primul lucru e să alegi un subiect necunoscut de interlocutor. În cazul de faţă, ştiu că nava „Pallas” vizează punctul 7 şi 8-II-B.

— Jur că e adevărat ce-am spus, râse Ela. Purul adevăr. Ei bine, ştiam şi itinerarul expediţiei, dar asta e o coincidenţă fericită, nu?

— Da, sigur.

— Ia ce priveşte observaţia cu minciuna, voi căuta să mă

perfecţionez.

— Ela! spuse cu gravitate Glad. Nu-ţi face iluzii cu privire la regăsirea lui Hellen… 99 este că a pierit. Se pare că ea a vrut să fugă spre un… ţărm al nimănui…

— Ştiu, Glad îţi promit să nu te plictisesc cu regretele. Nu-mi voi crea nici complexe, nu te teme. Dar… trebuie totuşi încercat. Te rog!

— Dacă mă rogi… surâse Glad.

— Pot să trimit solicitările de participare? întrebă Ela bucuroasă.

— Nu.

— De ce „Nu”?!

— Le-am trimis eu; de ieri.

IX – ÎN FAŢA MARILOR PORŢI

Pe Teo Tern, Max îl interesă imediat, îi puse deci întrebările cele mai variate, spre panica lui Ians Iason. Dar Max răspunse corect, scurt, precis, etalându-şi cunoştinţele în cele mai diferite domenii cu o simplitate dezarmantă.

Îşi permise chiar să-i divulge şefului lui Ians o reţetă de cocteil. Seara părea să decurgă plăcut, spre dezamăgirea lui Jeni Iason, care mustăcea, bănuind că lovitura va veni ca o bombă.

Şi într-un fel, bomba veni, obiectiv vorbind, nu din vina lui Max.

Întâmplarea făcea ea Teo să fi fost un talent promiţător în domeniul poeziei. Acum obiceiul lui, altminteri nu foarte supărător, era de a se invita la câte un subaltern și a se lăsa rugat „să citească ceva”. După ce îşi primea porţia de elogii cu un zâmbet nostalgic, mulţumea, promitea să mai scrie şi pleca liniştit acasă. Toată lumea era astfel mulţumită.

În seara aceea, când Teo Tern îşi desfăcu în sfârşit pe masă două foi acoperite cu un scris mărunt, mărunţel, Ians Iason îi porunci imediat lui Max să le ajute copiilor la lecţii.

— Se pricepe la toate materiile? întrebă Teo Tern.

— Chiar prea bine, mormăi Nell. Adunându-şi caietele, pentru a trece la porţia de deducţii logice.

— Se pricepe chiar şi la literatură? Mai vru să ştie Teo Tern.

— A, nu, sigur că nu! interveni repede Ians, dar ochii soţiei sale sclipiră şi Jeni întrebă cu un zâmbet seducător:

— Ba da, aşa e că te pricepi şi la literatură, Max?

— Se pricepe, mămico, se făli Nell, intuind deodată o posibilă amânare a discuţiilor despre ecuaţiile cu două necunoscute. Are toată „programa analitică”, cum zice profesoara noastră, uită-te aici! Şi-şi arătă degetul mic.

— Am doar nişte noţiuni elementare de limbă şi literatură, spuse cu modestie Max, asupra materiei care se predă în şcoli. Atât.

— Dar asta nu este puţin! exclamă cu entuziasm Teo Tern, amintindu-şi cum într-o după-amiază, în urmă cu câteva luni, se uitase cam pătrat la cursurile unui nepot. Nu e deloc puţin!

Ians Iason încercă cu totul zadarnic să-l elimine pe Max de la audierea producţiilor artistice. La cererea generală, fu nevoit să cedeze, îşi aprinse a zecea ţigară în seara aceea şi rămase cu ochii fixaţi asupra lui Max, vrând parcă să-l hipnotizeze.

Şi Teo Tern citi o scurtă poezie.

Se făcu apoi linişte.

Ians Iason tresări şi, amintindu-și de respingerea cererilor sale de schimbare a serviciului, începu imediat tratamentul, turnând balsam peste rănile gingaşului suflet de poet. Ochii zâmbitori ai lui Teo Tern se opriseră însă asupra lui Max.

— Ce părere ai dumneata? Adică, ce părere ai? reveni şeful, părându-i-se totuşi ciudat să-i spună „dumneata” lui Max.

— Ei bine, sări Ians, dar nu vreţi ca în faţa unei poezii pe care n-o are implantată în memorie, Max să poată spune…

— De ce nu?! zise Teo. Curaj, Max sunt foarte curios.

Se făcu din nou linişte. Apoi vocea lui Max veni în mod ciudat, parcă de departe, parcă mai nuanţată ca altcândva:

— Este o poezie frumoasă, declară el şi adăugă după o clipă de gândire: foarte frumoasă. Păcat că. A fost scrisă acum câteva sute de ani. Nu ştiaţi?

Cuuum?! făcu Teo, ceilalţi amuţiseră pur şi simplu.

— Desigur, aţi făcut unele modificări neînsemnate, dar poezia rămâne frumoasă, pentru că a fost scrisă de Byron, volumul I, pagina 74.

— Termină cu prostiile, Max! strigă Ians Iason sărind în picioare.

— Nu, nu, nu! murmură Teo Tern stupefiat. S-ar putea să aibă dreptate. Simţeam, îmi aminteam eu ceva. Se vede că am citit-o cândva… Da, probabil mi-a rămas într-un colţ de memorie… fără să… Este însă extraordinar ciborgul ăsta al dumitale, conchise

Teo privindu-l atent pe Max. Am să-mi iau şi eu unul neapărat.

Aşa se face că, după o altă discuţie, spre încântarea tuturor, Max îşi schimbă domiciliul.

Despărţirea fu tandră. Ians Iason ceru chiar permisiunea să-şi ia la revedere de la Max, fără asistenţă, mărturisind că se simte „copleşit de emoţie”. Şi-n baie, îi ceru pe un ton categoric lui Mas să uite tot, dar absolut tot ce se vorbise în casă despre şeful său. Şi Max cuminte, uită imediat.

În seara aceea, gazdele şi musafirul, vizionară o emisiune T.V., ceva despre echipajul unei nave „Pallas”, care îi indignă mult pe cei doi bărbaţi. Teo Tern plecă apoi cu Max, toţi ai casei regretară despărţirea, fiecare spunând că, de fapt, fusese un ciborg de treabă, pe care e păcat totuşi că l-au pierdut. Dar, din moment ce Teo Tern avea nevoie de el din motive de artă… Ei, arta!… Mă rog, sacrificiul fusese făcut şi n-avea rost să mai plângă acum.

Aşa că jucară remy, fără ca nimeni să le mai atragă atenţia că cele mai bune ore de somn sunt până la miezul nopţii.

*

— Înţeleg să facă parte din echipajul navei „Pallas”, Cell Anx! Şi Hanna Gay! exclamă indignat Bilten, stătea înfipt cu un aer agresiv în faţa biroului lui Lev Gorr. Dar ce caută ceilalţi? Ce v-a venit s-o luaţi pe Ina de la delfinii ei şi s-o trimiteţi într-o asemenea misiune, cine-s aceşti Harald Pin şi Glad Selv? Şi ce caută în echipaj Ela Nant?!

Fără îndoială, Ela îl deranja cel mai mult, de fapt. Bilten trimisese şi el o solicitare pentru a fi inclus în echipajul navei „Pallas”, îl şocase desigur ideea că fusese preferată studenta lui.

Era încă prematur să-i explice rolul exact pe care-l jucau Ina şi Harald, era greu de motivat participarea lui Glad. Şi oricum, nu mai era nimic de făcut, nava „Pallas” pornise deja în drum spre una din rampele Marelui Salt; cu echipajul complet.

— Luaţi loc, profesor Bilten, zise deci Lev pe un ton liniştitor.

— Nu iau loc şi să ştiţi că voi da un interviu televizat chiar în seara aceasta, în care am să-mi exprim punctul de vedere asupra lipsei de responsabilitate cu care s-a făcut selecţia, peroră Bilten.

Asta ar mai fi trebuit! O declaraţie publică televizată a lui Bilten le-ar fi pus în cap opinia publică, Lev se luptase mult până

să convingă vreo trei foruri asupra componenţei echipajului.
— Vă înţeleg perfect, profesor Bilten, spuse la fel de calm Lev Gorr. Ar fi foarte bine să daţi un interviu, nu sunteţi singurul care socoteşte complet greşite principiile de selecţie şi trebuie elucidată această situaţie. Iată, de pildă, am chiar aici un mesaj pe care l-am primit acum.
— Tot cercetători universitari? se interesă Bilten.
— A, nu. Se numesc Teo Tem şi Ians Iason, sunt mai mult nişte modeşti arhivari la Institutul de studiu al amănuntelor aparent fără importanţă. Au văzut într-o emisiunea T.V. Componenţa echipajului” Pallas” şi ne-au trimis împreună protestul…
Bilten rămase perplex, izbucni:
— Mă interesează părerea oamenilor de ştiinţă!
— Dintre oamenii de ştiinţă, până în prezent, au trimis un mesaj similar doar profesorul Kund şi Rita Gay.
— Atât?! făcu uluit Bilten şi se aşeză moale în fotoliu.
— Au desigur dreptate, îl asigură Lev Gorr. Pentru că nu am făcut cunoscute o serie de aspecte „secundare” ale chestiunii.
— Ce aspecte secundare?
— Profesor Bilten, pentru că sunteţi membru al Consiliului de prognoză, pot să vă dezvălui câteva aspecte care ne-au pus pe gânduri. Voi începe cu dumneavoastră.
— Cu mine?!… Cum adică?
— Dacă vă amintiţi, aţi fost de acord, în ancheta care s-a efectuat la Universitatea Delphi după acel eveniment nedorit, să vi se facă un test Psi-2. Testul a relevat că aţi prezentat comisiei de investigare toate aspectele care-i puteau servi la cercetarea cazului, mai puţin unul, un amănunt.
— Ce amănunt? şopti Bilten pălind uşor.
Eraţi pe scările dintre două etaje subterane ale universităţii, încercând să ajungeţi la camera de coordonare a echipelor de intervenţii. Lumina s-a stins. Tubul fluorescent de rezervă pentru situaţii de acest gen era ars tocmai acolo, v-aţi împiedicat, aţi căzut. Aţi văzut atunci… o mică sferă vag fosforescentă, aminti rar Lev. Sfera urca, cu repeziciune, de-a lungul barelor de protecţie. Aţi considerat probabil ulterior că e vorba de o simplă halucinaţie vizuală, cauzată de starea psihică în care vă aflaţi, n-ați vrut să încurcaţi ancheta cu acest amănunt, dar aici aţi greşii foarte mult.
— Avea importanţă?

— Deosebită, aprecie absolut plat Lev Gorr. Se pare că aţi fost primul om care a văzut unul din minusculele aparate teleghidate de spionaj, poate şi diversiune care ne dau de lucru.

— Ale cui? Cine teleghidează acele… aparate spion?

— Uite, asta nu ştim, zise gânditor Lev.

— Felicitările mele! aruncă Bilten sardonic.

— Ştim în schimb că pe Terra există un număr de oameni care nu-şi amintesc deloc… o anumită perioadă din viaţa lor. Cei mai interesanţi dintre ei sunt: Ela Nant, cu predilecţia şi uimitoarea ei aplicaţie pentru cibernetică; şi Iv Pard, singurul care şi-a putut reaminti poate parţial, graţie unui tratament, perioada de viaţă pe care-o uitase. Cu Iv, după cum ştiţi, există şi alte aspecte paradoxale, cum ar fi inexplicabilul sau salt făcut în spaţiu, propulsarea din sectorul 7-II-B în altă margine a Sistemului Solar. 7-II-B e sectorul undo a fost găsită Ela de Glad; sectorul spre care s-au depistat trimiteri stranii, nedescifrabile de mesaje.

— Şi-acum îi includeţi pe Ela Nant şi Glad Selv în echipajul celei mai puternice şi rapide nave care pleacă să exploreze sectorul 7-II-B!? Trânti stupefiat Bilten. Pe Ela Nant?!

— Căreia îi datorăm prevenirea răpirii navei „Pallas”. Personal, nu cred nimic despre toate „suspiciunile” care se referă la Ela, surâse Lev Gorr. Aşa cum nu cred că dumneavoastră aţi uitat intenţionat să vorbiţi despre mica sferă fosforescentă.

— S-a… s-a interpretat aşa?

— Investigatorii Centrului au obligaţia să analizeze toate posibilităţile. În ce priveşte nava „Pallas”, va fi escortată discret de trei nave de tip Gladiator, zise cu aceeaşi linişte răbdătoare Lev.

— Ce nave sunt astea?

— Construite pe aceleaşi principii ca nava „Pallas”; dar dotate… cu mijloace de apărare speciale.

— „Pallas” este deci pe post de „momeală”, făcu dezgustat Bilten.

— Nu. Există desigur şi posibilitatea ca în apropierea „navei mamă”, care dirijează posibilele acţiuni de spionaj la adresa noastră, navă pe care Iv Pard presupune că a văzut-o, unul dintre membrii echipajului” Pallas” să… acţioneze într-un mod… ciudat; care l-ar autodemasca. Pentru asta sunt pe navă doi investigatori speciali ai Centrului Solar de Securitate. Este de

asemenea posibil să se-ncerce din nou capturarea navei „Pallas”.

— Sau distrugerea ei?!

— Da. În oricare din cazurile acestea vom avea cea mai dificilă misiune din istoria Sistemului Solar, profesor Bilten. Aceea de a decide riposta... Şi a deschide astfel făţiş... ostilităţile cu o civilizaţie extraterestră care nu se lasă identificată. Care... nu pare deloc mai puţin avansată decât a noastră... Dar care s-a amestecat şi continuă să se amestece în treburile Sistemului Solar; din motive pe care nu le cunoaştem.

Bilten tăcea consternat, ezitant. Lev surâse.

— Pregătiţi-vă interviul, îl veţi da peste o oră.

— Eu?! făcu Bilten aiurit. Habar n-am, în condiţiile astea, ce-aş putea să mai spun. Şi ar trebui, pentru un asemenea interviu, să mă schimb, îşi aminti profesorul pipăindu-şi mecanic îmbrăcămintea.

— Sunteţi foarte bine aşa, îl asigură Lev Gorr. Regret, dar nu prea mai avem timp. În seara aceasta vom participa şi la o şedinţă a Marelui Consiliu de Coordonare. Pentru instrucţiuni referitoare la expediţie. Vă felicit, adăugă el grav. Solicitarea dumneavoastră, de-a face parte din echipajul navelor ce vor forţa Marile Porţi a fost aprobată. Vom pleca peste 12 ore, amândoi, pe una din cele trei nave de tip Gladiator. Într-o misiune, sper, absolut inutilă pentru mine.

— Cuum?! făcu aiurit Bilten.

— Există şi posibilitatea ca Iv să fi avut o halucinaţie vizuală, ca operaţia Nessus în general să fie pricinuită de nişte farsori abili, încheie Gorr pe tonul lui linear.

*

— Hanna este desigur aici. Zise Cell Anx.

În uriaşa încăpere sferică, vocea lui răsuna ciudat. Urca alături de Ela treptele largi ale platformei semilunare, peste umerii lor, Harald zări într-adevăr, în faţa mesei de comandă aflată exact în centrul sălii acoperite de ecrane, silueta zveltă a Hannei Gay. Stătea nemişcată, fixând cu privirea abisul fără sfârşit care se deschidea pretutindeni, dând senzaţia că te aflai în mijlocul unei sfere de cleştar, pierdută în spaţii interplanetare.

— Cum ai numit-o? întrebă zâmbind Cell Anx.

— „Frumoasa din împărăţia ecranelor concave”, râse ea.

Nu eu am numit-o însă aşa, ci N-13, ultimul meu ciborg.

— Cum?! Un ciborg? făcu Hanna întorcându-se amuzată spre ei.

— Este într-adevăr regretabil pentru imaginaţia celor trei bărbaţi de pe „Pallas”, râse Ela, dar N-13 este autorul acestui micuţ compliment. Te-a văzut într-o zi aici, „fascinată de nopţile abisale, toropită de vis”, şi te-a crezut un fel de prinţesă adormită?

— E minunată camera aceasta de comandă, şopti Hanna, neverosimil de romantică, nostalgică, Harald nu și-o închipuise niciodată capabilă de-o asemenea stare. Parcă te-ai cufunda într-o lume de esenţe tari, parcă te-ai contopi cu întregul univers!

— Mie mi se pare – iartă-mă, Anx – doar o perfecționare gratuită a cabinei de pilotaj, ridică Ela din umeri.

— Evident, râse Anx, o navă condusă exclusiv de ordinatoare n-ar avea nevoie de-aşa ceva.

— Dar cerul? se interesă Hanna. Cum ţi se pare cerul?

Ela se întoarse spre ea, o privi lung:

— …Ca o panteră neagră! Strecură ciberneticiana.

— În a cărei cuşcă intri! Observă Harald.

— Şi voi intra! Întotdeauna însă cu prudenţă.

— Pe „Pallas” prudenţa e de prisos! Zvârli sfidătoare Hanna. Adăugă cu înflăcărare: N-am întâlnit niciodată o navă cu atâtea sisteme de securitate, o navă pe care s-a prevăzut tot, orice…

— Tot ce ştim! surâse vag Cell Anx. Pentru o călătorie utilizând ca forţă de deplasare relaţia Q, era… absolut necesar. Este pregătit primul salt?

— Da, zise repede Hanna. Câmpul de curbură spaţială va fi gata în următoarele unsprezece ore. Vreţi să vedeţi parametri de acumulare?

Anx voia, desigur. Se aplecară amândoi asupra mesei de comandă. Harald simți braţul Elei strecurându-se pe sub braţul său oprindu-l.

— Nu şi-o fi pus oare întrebarea de ce Hanna a renunţat la conducerea celei de-a treia expediţii spre Neptun? şopti Ela zâmbind.

— Cell Anx?!

— Dar cine?! pufni Ela. Oricum, dragul meu Harald, în loc să mă supravegheaţi pe mine, tu şi Ina, poate-ar fi mai util să-l

ajutaţi pe şeful expediţiei noastre… să dezlege acest mister.

— …Crezi chiar că Hanna e îndrăgostită de Anx? murmură nedumerit Harald.

— Asta a priceput şi N-13! zise Ela făcând alături de el câţiva paşi pe platforma semilunară. Şi mi-a atras atenţia, adăugă ca surâzând, că la un pilot „paraziţii emoţionali de gradul trei” periclitează viaţa echipajului… Chiar pe-o navă „perfectă” ca a noastră.

*

— Tocmai pentru că ai fost medicul lui, te-am rugat să faci o escală aici, zise Oll.

— Interesant este că m-a rugat şi Iv, constată cu un aer posomorât bătrânul Wint. Vizita pe Baza 12 mi-a folosit oricum, ceea ce am văzut că ai realizat dumneata, Oll, mi se pare extraordinar. Pe Terra, voi susţine să se facă neapărat cunoscut tratamentul pe care l-ai aplicat, s-ar putea ca…

— Te-a rugat şi Iv să vii? Reţinu Oll.

— Da, făcu contrariat Wint. Tocmai aici e ceva ciudat. Avusesem impresia că moartea lui Ann era cauza acelei reacţii, bazată pe un fel de complex de vinovăţie. Normal ar fi, după rezultatele ultimelor teste, ca Iv s-o fi uitat; a uita e firesc. Ei bine, m-a chestionat timp de două ceasuri în legătură cu Ann, cu împrejurările în care a pierit, înseamnă că moartea ei îl preocupă încă foarte mult. Şi-atunci nu pricep cum de reacţiile lui sunt atât de stenice, nu pricep care e motivul, Oll.

— Crezi că Iv a avut o cât de mică vină în greşeala făcută de Ann în laborator?

— Cine poate şti asta? bombăni Wint. Avem de-a face cu teoria cuplului aici, doi oameni care se iubesc, dar care dispun de un eu foarte dezvoltat, care vor fiecare să fie” la înălţimea celuilalt”. Fapt e că Iv se realizase ca pilot spaţial, Ann ratase această posibilitate, nu reuşise încă să se remarce prin nimic… Observase la Iv o reacţie de constatare a acestei diferenţe? A cauzat Iv indirect gestul femeii de-a risca inadmisibil rămânând în laboratorul acela mai mult decât trebuia? Nu ştiu. Şi asta n-o poate şti decât el.

*

L7–23 către 1–23–11 Conform programului prevăzut, am reuşit să ajung pe nava Pallas. Probabilitatea de-a fi descoperit: 6,07. Datele navei: forţă independentă 124F, propulsată de rampe

ajutătoare tip 8 rudimentare, care-i vor asigura treceri numai în spaţii de contact stabilite, cu 260Q; viteza proprie, independentă de rampele staţii, doar 12Q. Mijloace de atac la distanţă nu am identificat încă. Probabilităţi de defectare 78,93. Direcţia de deplasare identică informaţiilor pe care le-am obţinut. Scopul declarat al expediţiei: verificarea rezistenţei umane la saltul spaţial şi cercetarea zonelor periferice Sistemului Solar. Scopul real: încă necunoscut.

Plan de acţiune imediată:

1. Stabilirea scopului real şi a mijloacelor surpriză de care dispun;

2. Identificarea principalelor puncte nevralgice ale navei;

3. Însuşirea tuturor cunoştinţelor de tip 6 pe care eventual le-ar poseda;

Menţiuni speciale:

1. Niciunul din pământenii de pe navă care cunosc „Directiva Nessus” nu abordează acest subiect;

2. Doar doi din cei opt membri ai navei sunt capabili s-o piloteze.

*

— E totuşi mult prea îndrăzneţ! ripostă Ina.

Glad Selv o urmărea de câtva timp cu atenţie, faţa prelungă, frumoasă, încadrată de plete blonde a Inel se îmbujorase puţin. Se contrazicea aprig de aproape un sfert de ceas cu Hanna şi Cell Anx. Stătea între ei, pe un fotoliu comod în aşa-zisa Sală a iluziilor mediteraneene care sugera acum prin ambianţă o terasă însorită, aflată undeva pe malul unui golf cu unde albastre. De când începuseră discuţia, culorile se schimbaseră treptat, pe nesimţite, analizatorii ultrasensibili ascunşi modificau automat tapetele relaxante în culori tot mai liniştitoare, încercând fără succes să tempereze atmosfera.

— De ce nu înţelegi, se înflăcără Hanna, că teribilele viteze luminice sunt un ideal mult depăşit, un târâş de reptilă, prin care ne-ar trebui mii de ani pentru a ieşi din orizontul îngust al galaxiei!

— Orice ai spune, n-ai dreptate, protestă Ina.

— Evident, n-ai dreptate, Hanna! se auzi atunci vocea veselă a Elei. Intrase împreună cu Harald în sala largă, bunădispoziţia ei zglobie, surâzătoare aduse imediat câteva nuanţe vii, de compensaţie, în iluzia peisajului mediteraneean.

— Iarăşi le aventurezi în discuţii de-al cărui subiect habar n-ai, avertiză Glad, răsucindu-se spre noii veniţi.

— Oh! râse Ela, de pe coridor i-am spus prietenului meu Harald că aici Hanna şi Anx îşi dezvoltă precis subiectul lor preferat: „Aventurarea pe magistralele intergalactice, spre alte lumi, pe baza faimoasei Relaţii Q!” Greşeam?

— Greşiţi! strigă cu un soi de exaltare Hanna. Când vă îndoiţi de necesitatea construirii acestor magistrale. Fără îndrăzneală, nu vom putea cuceri niciodată alte lumi!

— Dar cine se îndoieşte? întrebă repede Ina. Mă gândesc însă mai mult la riscurile construirii unor asemenea magistrale, nu pot fi de acord cu o asemenea aventurare *iniţială* în spaţii, folosind Relaţia Q.

— Evident! exclamă Ela. Şi Concluzia absolut logică se impune: pe navele primordiale care vor stabili staţiile magistralei trebuie să navigheze deci numai ciborgi!

— A, nu! Cu atât mai mult nu, zise Ina. Nu-i vorba doar de riscul nostru, mă tem de pericolul ca aceste gigantice salturi în spaţii să nu afecteze viaţa unor planete locuite dintr-un alt sistem. Să acceptăm că vom dispune de forța necesară pentru” a curba spaţiul”, cum îi place să spună Hannei, că vom putea programa ca într-o fracţiune de secundă o navă să străbată nu distanţa dintre Baza 12 și periferia Sistemului Solar cum va face „Pallas”, ci distanţa dintre sistemul nostru şi altă stea! Care va fi acea stea, care acea planetă, cine poate şti că nu ne vom intersecta cu orbita unei staţii spaţiale a acelei lumi, că nu vom produce, prin saltul nostru, perturbaţii de câmp cu consecințe imprevizibile încă în lumea aceea?!

— Riscul acesta e minim, Ina! spuse liniştit Cell Anx. Vom fixa ca staţie de contact marginea sistemului lor planetar, întrebarea pe care mi-o pun e – ulterior ce vom face? Vom şti să-i descoperim pe oamenii acelei lumi? Presupunând că ar putea fi altfel, complet altfel decât noi, nu vom aprecia cumva că e o planetă, un sistem solar colonizabil, fără a-i zări măcar pe adevăraţii lui locuitori?

— Pe care i-am putea infecta… interveni Ela, fatal, scoţând din nava pământeană un singur biet şi drăguţ şoricel! Plin de microbi teribili poate, pentru lumea aceea necunoscută. Mă-ntreb, de-aici ce concluzie logică veţi trage, dragii mei!

*

— Te-ai hotărât deci să rămâi pe Baza 12?

— Da, Oll.

— De ce?

Iv Pard se răsuci stânjenit, mormăi:

— Îţi urez un concediu plăcut!

— Iv, am vorbit cu medicul de pe Baza 14. Îl invitasem aici, am aflat că-l chemaseşi şi tu.

— Exagerează. Îl rugasem să facă o escală, în drum spre Terra. Veţi călători pe-aceeaşi navă?

— Probabil. Dacă am să mai plec.

— De ce să nu mai pleci? făcu neliniştit Iv.

— Mi-a spus că l-ai chestionat două ceasuri în legătură Cu… moartea lui Ann, se hotărî doctoriţa, observă că Iv se crispase subit, continuă: Despre aspectul acesta trebuie să vorbim, l-am ocolit până acum…

— Ai făcut foarte bine, Oll.

— Nu cred. Eram aproape convinsă că ai uitat totul…

— Nu voi uita niciodată, zise decis Iv, se ridică în picioare, explică scurt: Ai făcut tot ce era posibil pentru a mă salva şi îţi mulţumesc. Ai făcut tot ce era posibil pentru a mă face s-o uit pe Ann, te-ai prefăcut şi îndrăgostită de mine. Îţi mulţumesc încă o dată, dar e inutil…

— Iv, dar…

— Te rog. Oll! imploră Iv, îmbrăţişând umerii mici ai doctoriţei, te rog nu spune mai mult. E poate o nebunie, dar cred…

— Că Ann a murit din cauza ta! strigă Oll înfiorată. Asta e o prostie fără margine, medicul de pe Baza 14 mi-a explicat totul cum a fost.

Iv o privea cu un surâs uşor, gândurile lui păreau să hoinărească departe, zise încet:

— Drum bun. Oll! În ce spun doctorii n-am crezut niciodată.

*

L7–23 către 1–23–11.

Aspecte importante s-au discutat pe nava „Pallas”. Rezultă că au deja proiectate „magistrale intergalactice”. Pilotul principal al expediţiei a menţionat intenţia de „a cuceri alte lumi”. Tendinţa agresivă este probată şi de senzorii psihici ai navei care au înregistrat… Este necesar să întrerup, voi reveni.

*

— O clipă, te rog! zise Lev Gorr, Bilten îşi întrerupse peroraţia,

se întoarseră amândoi spre uşa prin care intrase unul din membrii echipajului, după uniforma pe care-o purta, din sectorul comunicaţii. Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit că n-ar fi rău să ştiţi, începu cam încurcat noul venit, că ordinatorul selector are impresia…

— Cum? făcu Bilten. De când au ordinatoarele selectoare impresii?

— Vreau să spun, a formulat ca incertă informaţia că de pe nava” Pallas” s-ar fi emis două mesaje hipercomprimate, ultimul acum patru minute.

— Ce conţin? se interesă plat Lev.

— Asta e, că nu ştim. Nu ştim nici dacă nu sunt cumva simpli paraziţi ai staţiei. Emisiile suspecte au durat 0,004 respectiv 0,001 secunde, ambele au fost plasate la sfârşitul unor mesaje de rutină, lansate de ordinatorul care anunţă datele spaţiale de referinţă ale navei „Pallas”.

— Şi care e „impresia” ordinatorului nostru selector?

— A decomprimat emisiile, presupune că avem de-a face cu mesaje cifrate după un sistem necunoscut.

— Compară-le cu cele pe care le avem în banca specială de date şi comunică-mi urgent rezultatul.

Omul ieşi, Lev surâdea gânditor.

— Despre ce-i vorba? se interesă Bilten.

— Ne-au mai fost semnalate mesaje de acest gen, unele transmise prin canal dirijat, în direcţia 7-II-B. Nenorocirea e că nu ne putem da deocamdată seama decât că folosesc toate acelaşi sistem de cifrare. Sensul mesajelor, în limba aceea, ne e cu totul străin.

— Ţi se pare chiar atât de veselă situaţia? Că pe „Pallas” s-ar putea afla…

— Ar putea fi şi pe nava noastră, surâse Lev Gorr.

Important e că acel cineva” a mişcat”. Că, printr-o legătură codificată cu Harald, vom stabili câteva ipoteze e lucru.

— O bănuiţi încă pe Ela Nant? Pentru misteriosul ei limbaj Fita?

— Nu pentru limbajul Fita, mi-ai spus că acel limbaj este o realitate, „O inovaţie” a ordinatoarelor pământene. Au apărut însă alte aspecte bizare.

— De pildă.

— De pildă, eu stabilesc misiunea ca Harald şi Ina să-i

determine pe Ela şi Glad să participe la expediţia „Pallas” şi peste numai două ceasuri, de pe Baza 17, îmi vine propunerea Elei şi-a lui Glad de participare la expediţie.

— N-ai discutat cu ei? Cum motivează dorinţa de participare?

Bilten îl privea lung, spuse deodată cu fermitate.

— Da. Dacă-i vorba de… fuga acelei Hellen, da.

*

1–23–11 către L7–23.

Datele transmise referitoare la nava „Pallas” coincid cu cele culese anterior.

Menţiunea despre intenţiile de cucerire a altor lumi este într-adevăr importantă.

Stabilește în plus: 1) Dacă nava „Pallas” este escortată; 2) Tipul eventualelor nave de escortă şi sistemul de legătură; 3) Dacă au aflat de experimentul XII pe care îl pregătim.

*

— Am venit să-ţi cer o consultaţie de specialitate, începu Ela, se instalase pe un scaun în faţa mesei lungi de laborator la care Ina lucra cu un aparataj alambicat.

— Ce consultaţie? se interesă Ina părând absentă.

— Ideea e atât de absurdă, ori pare în orice caz așa, încât sunt nevoită să-ţi fac o mică incursiune.

— În cibernetică?

— A, nu. În biografia lui Hellen, ciborgul pe care l-am pierdut.

— Care a fugit, preciză Ina.

— Mda, acceptă Ela, care a fugit. Vezi, o elaborasem pe Hellen, trăise în preajma mea, câştigase un concurs, devenise mândră, dacă vrei de ea… Şi de mine.

— Mândră?… Vezi deci posibil, tatonă Ina lucrând mai departe, ca ciborgii de tip N să împrumute de la oameni anumite defecte? Să „le înveţe”?

— Mândria nu ştiu dacă e un defect, observă Ela. Nu-i vorba de orgoliu. Important este că era mândră de ea şi… de creatoarea ei. Acesta este… primul punct al raţionamentului. Al doilea este că Glad a salvat-o de la pieire. De două ori. După ce Hellen asistase la pieirea altui ciborg.

— Şi unde e ideea care „pare” absurdă?

— Ei bine, nici eu, nici Glad n-am îndrăznit măcar s-o rostim; şi el a avut însă desigur senzaţia că… Unica motivaţie logică, se decise Ela, a fugit lui Hellen ar fi aceea că… l-a bănuit pe Glad

îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostii?!

— Da. Zise Ela. Şi presupun că” s-a exclus” pentru că… ţinea… la mine şi la Glad.

— „Ţinea”?! Cum asta? vru să ştie Ina.

— Asta e consultaţia pe care voiam să ţi-o cer. Mă gândeam la o comparaţie cu delfinii, deci cu alte creaturi Inteligente.

— Delfinii sunt fiinţe vii, Ela!

— Bun, sunt fiinţe vii, aprobă ciberneticiana, dar care e mecanismul psihologic al sentimentului de recunoştinţă, spre exemplu? De ce ţine la tine un delfin, ori un câine pe care să spunem că l-ai salvat când era bolnav? Şi de ce nu poate să ţină la tine pentru că l-ai salvat, un gândac?

Ina abandonă experimentul, se aşeză pe un scaun în faţa Elei, întrebă sec:

— Ciborgii tăi dispun de un anumit „instinct de conservare”?

— Ca oricare ciborg, altfel s-ar distruge sau automutila! Ai înţeles însă exact, Ina, în cazul lui Hellen, bănuiesc posibilitatea de a ajunge pe cale raţională la recunoştinţă, adică la un cvasi-sentiment uman; preluând, dacă vrei, printr-un anumit mimetism, ceva din comportamentul omenesc pe care îl putea cunoaşte, pe care era programată să-l asimileze. Atenţie la analizatorul din dreapta!

Ina tresări, îşi reluă lucrul fără să spună un cuvânt.

— Mi se pare că te-am deranjat, constată Ela. Ce faci de fapt aici?

— Nişte cercetări, zise evaziv Ina. Vizând în esenţă modificarea genetică a posibilităţilor umane de a învăţa.

— De-a învăţa?! Vrei ca oamenii să poată acumula cunoştinţele mult mai uşor?

— E un subiect fascinant, zise Ina. Care îi preocupă pe specialişti de mult, nenorocirea e că apar şi anumite „efecte secundare” puţin dorite. S-ar putea însă ca în alte sisteme solare, adăugă Ina râzând, codul genetic să poată fi modificat fără asemenea efecte secundare. Iar oamenii să capete miraculoase aplicaţii pentru cibernetică sau corespondare telepatică.

Ela nu părea însă dispusă de data aceasta să glumească, o privea cu atenţie.

— Eşti sigură că nu proiectaţi nişte monştri? Întreba ea.

— Eşti sigură că prin Hellen n-ai realizat un mic monstru?
— Hellen nu-i om, nu?
Ina nu răspunse, continua să manevreze la un selector.
— Vrei însă, tu şi alţii, observă Ina, să trimiteţi spre alte planete, asemenea creaturi; care nu sunt oameni; să reprezinte Pământul şi să stabilească legături cu alte fiinţe inteligente.
— De ce nu? se miră Ela. Vor fi… tot ce e mai bun, mai frumos, o creaţie a omului, care îl va reprezenta raţional, adică prin calitatea umană definitorie!
— Singuri, şi pentru mult timp departe de oameni, scandă rar Ina. Şi dacă „vor fugi”? Dacă vor acţiona la fel ca Hellen, în mod imprevizibil, luând de bun un aspect în realitate fals?!
— Fiinţele hiperinteligente, pe care le imaginaţi voi, eşti sigură că nu vor gândi altfel? Poate cu totul altfel decât gândim noi azi?
— Fiinţele altor sisteme solare crezi că gândesc cum gândim noi azi?
— Ordinatorul în care am vârât această întrebare, îşi aminti Ela, mi-a răspuns că ar trebui să ştie măcar cum arată acele fiinţe. Presupun însă că ni se vor părea urâţi. Dacă introduc ipoteza asta de lucru…
— De ce urâţi?
— Pentru că nu vor semăna probabil cu noi. Îţi poţi imagina… să conversezi cu o fiinţă tentaculară frumoasă!? O creatură cu patru ochi ţi s-ar părea frumoasă?…
— Un delfin mi se pare…
— Iartă-mă, o opri Ela, dar vorbeam de creaturi inteligente posedate de demonul curiozităţii! Arse de dorul şi de forţa expansiunii universale! Astea trebuie să aibă mâini, ascultă-mă pe mine! Trebuie să aibă, cred, o poziţie verticală şi uite-aşa, încetul cu încetul, ajungem la cunoscuta ipoteză că ne vor semăna foarte mult.
— Dar în acelaşi timp că vor fi neapărat urâţi?
— De pildă, ca mine-aşa, se amuză Ela. Nu?

*

Masa pregătită de Jeni Iason nu i se păru lui Ians prea grozavă, deşi soţia scosese la iveală talentele sale de zile mari. Ca şi paharele de cristal. Ce dracu, parc-ar fi sărbătorit ceva?!
— Atmosfera nu câştigă prin strălucire şi, ca un făcut, la masă toţi vorbiră numai de Max, cât de grozav fusese el. În mod

ciudat însă, nimeni nu propusese, dar nimănui nu-i trecuse măcar prin minte să propună cumpărarea altui ciborg. Abia la sfârşit, Adi spuse, aşa, fără rost, că a trecut prin faţa magazinului şi-a văzut acolo în vitrină vreo zece „Macşi”. Atunci izbucni uraganul.

Toţi strigară într-un glas că un alt Max, un altul decât cel pe care l-au avut, ar fi un sacrilegiu! Se obişnuiseră cu el, cu Max al lor! Un alt ciborg, dacă ar semăna ca două picături de apă cu cel vechi, ar fi nepotrivit!

Aici îşi întrerupseră discuţia, pentru că sună soneria. În uşă apăru Teo Tern numai în cămaşă, cu ochii umflaţi, cu părul vâlvoi, începu să strige la Ians ca un apucat:

— Ia-ţi-l de-aici! Să nu-l mai văd! Păstrează-l! E… e… e nemaipomenit! Ca un subaltern! Ştie să bârfească doar! Să scoală ceva din capul ăla de tinichea, să vină cu o propunere constructivă, ioc! După el nu sunt decât un plagiator ratat! Eu! Eu, care…! O să vedeţi! O să vedeţi! O să vedeţi voi, toţi!

Părea că suferise un şoc. Fugi pe scări gesticulând şi ţipând ca un nebun. Iar Max-2, rămas în prag, întrebă cu mutrişoara lui nevinovată:

— Pot să intru?

— …Hm!… Da… Sigur, intră, făcu Ians Iason şi întrebă apoi pe un ton agresiv, după ce închisese uşa: Ce i-ai făcut?

— Nimic, declară Max senin. Voia… voia, se bâlbâi pentru, prima dată Max… să scriem împreună poezii. Eu nu ştiu… N-am fost programat pentru… aşa ceva.

Se făcu o pauză, lungă, apoi Max întrebă inocent:

— Pot să-mi reiau activitatea?

Nimeni nu-i răspunse nimic. Jeni Iason părăsi camera în tăcere. Nell ceru voie să plece la un cerc de aeromodelism la care vrea să se înscrie neapărat, iar Adi declară că are o sarcină…

— O sarcină?!

— Să ajut la învăţătură o colegă de clasă, dar trebuie să mă duc numaidecât.

— A, du-te!

Seara fu sumbră. Fiecare membru al familiei se retrase în câte o cameră, iar Ians Iason, în sufragerie, mâncă bătaie de la Max, culmea, nu la şah, ci la table!

— Am primit instrucţiuni, spuse Max după al treilea marţ pe

care i-l luase lui Ians, să nu sâcâim oamenii cu problema fumatului. Totuşi… nu credeţi că fumaţi în ultimul timp cam mult?

Ians Iason privi la scrumiera plină de lângă el, privi la dubla dată de Max şi răspunse scurt:

— Nu.

Apoi răsturnă tablele pe jos, îi spuse lui Max să adune piesele rătăcite pe sub bufet şi plecă să ia aer.

Max rămase singur în cameră, privi lung, parcă gânditor spre uşa pe care ieşise capul familiei şi începu să strângă metodic piesele de pe jos.

X – DE UNDEVA DIN ORION

Hanna auzise totuşi paşii lui estompaţi, totul era aici estompat de murmurul continuu al computerelor de bord şi de lumina albastră, catifelată. Se ridică în picioare, o umbră înaltă şi zveltă, aproape tot atât de înaltă ca el.

— Ştii că voiam să te chem?

— Eu voiam acelaşi lucru, observă Harald.

— Stai jos! Şi ascultă puţin, zise Hanna sec, îi întindea o cască de recepţie.

Vuietul astral surd, urmat de hărmălaia frenetică a mesajelor radio care se interferau, Hanna apăsă altă clapă, apărură paraziţii unei surse necunoscute, apoi, slab, venind se pare de foarte departe, un semnal binecunoscut.

— Apel S. O. S.? întrebă Harald.

— Nu pe frecvenţa rezervată, preciza Hanna Gay. Nu la intervalele stabilite, nu dinspre una din bazele sau staţiile exterioare. Vine de-acolo! zise ea indicând un punct care, mult sub nivelul mesei de comandă, licărea pe uriaşul atlas ceresc al încăperii sferice.

— Cum de l-ai detectat?

— Nu eu. Ordinatorul de control pe care mi l-a instalat Ela, explică Hanna.

Stătea acum numai într-un genunchi, cu braţul rezemat de fotoliul turnant, dreaptă, privind atentă spre mica pată de lumină pierdută în noaptea fără sfârşit.

— O navă rătăcită?

Hanna întoarse spre el obrazul ei băieţesc, surâse:

— Dacă ordinatorul nu se înşală, zise ea rar, sursa emiţătoare

se află dincolo de zona 7-II-B; dincolo de Sectoarele W: în spaţiul interstelar! Unde, după câte ştiu, nimeni nu s-a aventurat vreodată! Sau, oricum, de unde nimeni n-a avut resurse să se-ntoarcă. Iar... obiectul acela vine spre noi, nu pe o orbită periferică, se prăbuşeşte în spaţiu cu 12 unităţi Ty.

*

— Nu. Adi, încă nu-i bine şi diseară-i premiera! izbucni tânăra profesoară apropiindu-se cu paşi repezi de scenă. Ţipi ca o biată pisicuţă şi asta nu convinge pe nimeni! Concentrează-te, gândeşte-te că nu mai eşti Adi Iason, ci Rely din piesa asta! Ai vrut să faci experimentul! Tu singură! Ţi-ai asumat acest risc, eşti nu pe o scenă, ci în laboratorul şcolii, s-a produs *accidentul!* Realizezi dintr-o dată. Dintr-o dată. Înţelegi? Că în câteva minute va urma *expluzia,* eşti imobilizată de containerul care s-a prăbuşit, n-o poţi împiedica, ştii în clipa aceea că vei muri, nu numai tu însă, explozia va arunca poate şcoala în aer, cu toţi colegii tăi, pe care ai vrut să-i fereşti de orice risc. *Tu eşti vinovată,* iar ei vor muri, dacă cineva nu vine să decupleze câmpul magnetic! Înţelegi acum? Trebuie să strigi, *Rely*! Să strigi în așa fel încât tot ce ţi-am spus să se înţeleagă din strigătul acela de ajutor!

— Daa... Cred că am înţeles, şopti Adi Iason apărându-şi cu palma ochii de fascicolul de lumină.

— Bine, reluăm scena din clipa când începi experimentul, făcu tânăra profesoară, se dădu înapoi, Nell Iason descoperi speriat că „regizoarea” încerca să se-aşeze tocmai pe scaunul din primul rând unde se ascunsese el. Ei, ce-i asta? Cine eşti tu?

— Frăţiorul mai mic al lui Adi Iason, şopti cu un aer pierit Nell.

— Şi?! Am spus să nu între nimeni la repetiţii!

— Vă rog foarte mult, murmură nefericit Nell. Lăsaţi-mă să văd numai scena asta şi plec. Îmi place teatrul grozav, aş vrea să joc şi eu.

— Bine, rămâi, numai la scena asta! surâse profesoara.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc din suflet, îngăimă Nell.

*

— Pallas se află deja în drum spre Baza 16! zise Rita Gay, constată că Iv o privea nedumerit. Asta înseamnă, explică ea iritată, că vor efectua experimentul! Bazele 16 şi 17 probabil le vor asigura fluxul energetic pentru un salt spaţial până dincolo de Sectoarele W!

— Când?
— Peste 8 ore S. Culmea e că cele două baze vor ajunge atunci în apropierea noastră. Vom avea” nespusul noroc” să putem urmări experimentul, Iv. Atât, totul a fost în zadar!
— Cum… a fost totul în zadar? tresări Iv. Dar Ann?!
Rita îl privea părând să nu vadă însă nimic, părul ei roşu era o flacără care-i aprinsese şi obrajii.
Iv se apropie de ea, o apucă cu brutalitate de braţ. Repetă:
— Ann?! Ce-nseamnă „totul a fost în zadar”?
Rita întoarse capul spre el, ochii verzi îl cercetară atent.
— Fii pregătit în orice moment, zise ea scăzut. O vom face totuşi înaintea lor.
— Înainte de 8 ore S?! Asta înseamnă…
— Am spus înaintea lor, zise Rita. Aştept… Aștept o minune, care se va produce, sper!

*

— Poţi să pleci! zise Harald ciborgului care venise cu băuturile stimulative cerute de Cell Anx, îl urmări până dispăru, se-ntoarse cu tava în mâini spre ceilalţi. Întregul echipai al navei era adunat acum în sala sferică de comandă, Ela îi adresă un zâmbet ironic.
— Bazele 12, 16 şi 17 au recepţionat de asemenea semnatul S. O. S., continuă Anx, privind ca şi ceilalţi la imaginea holografică spaţială. Nava care emite apelul disperat pare de categoria a treia, nu avem nicio idee asupra identităţii ei, ori a posibilităţii de-a reveni cu asemenea viteză din afara Sistemului Solar. E posibil ca echipajul să fi murit de mult, nu răspunde oricum mesajelor noastre, nu încearcă nicio corectare orbitală.
— Ar putea fi în stare de anabioză! Observă Glad. Poate au aparatul de recepţia defect. Mai e posibil şi ca Spaţiile W să perturbe…
— Sunt multe posibilităţi, într-adevăr! Tăie Anx. Fapt e că peste circa 7 ore S, nava necunoscută va trece la 3,6 My distanţă de Baza 12 şi la 2,1 My de Pallas. Îşi va continua drumul în direcţia Terra, unde va fi desigur interceptată.
— Va intersecta însă centura meteorică în sectorul 4-I-A!
— Da, Ela, recunoscu Anx. Probabilitatea de impact este de 38,4. La viteză pe care o are, singură „Pallas” ar putea să încerce captarea cu succes a acelei nave.
— Inexact, precize înfiorată Hanna. Şansele de reuşită sunt

doar de una din trei, chiar şi pentru „Pallas”.
— Întrebarea căreia trebuie să-i găsim un răspuns, continuă Anx, este dacă ne putem permite să ratăm primul salt spaţial al Proiectului Argos, pentru a reduce coeficientul de pieire al eventualilor supravieţuitori de pe acea navă neidentificată.
— Să ratăm? tresări Ina.
— Da, explică Hanna. Manevrele de captare ar depăşi timpul optim în care bazele 16 şi 17 ne-ar putea asigura fluxul energetic necesar. Ar trebui sa aşteptăm următoarea conjunctură orbitală, care va avea loc abia…
— Şansele de una la trei. Interveni Glad ar putea fi mărite considerabil, dacă am realiza o plasă de câmp. Poftiţi calculul! zise el smulgând din computerul la care lucrase Ela o bandă îngustă. Servindu-ne evident şi de cele trei nave Gladiator, care ar putea fi chemate.
— Asta nu! zise Harald repede. În niciun caz!
— Evident, nu! zâmbi Ela luând cu degajare un pahar de pe tava cu care Harald rămăsese în mână. E de preferat ca oamenii aceia să moară, decât „să deconspirăm existenţa navelor escortă”, nu-i aşa?
Ina înainta, se opri în faţa lui Anx şi-a Hannei.
— Este o cursă, zise ea ferm. Nava aceea nu-i pământeană. Au înregistrat semnalele S. O. S cumva, vor să ne oblige să concentrăm toate navele care pot funcţiona pe principiul Relaţiei Q. Pentru a ne distruge dintr-o lovitură. Vru să adauge ceva, se întoarse, în spatele ei apăruse silueta înaltă a lui Glad. Luminile viorii ale ecranelor aruncau pe faţa prelungă şi aspră a bărbatului blond umbre bizare, ochii lui Glad ardeau, în ciuda vocii care spuse pe un ton aparent calm:
— Nu ştiu dacă ai fost vreodată pe-o navă eşuată, Ina… Nu ştiu dacă vei înţelege că… Se întrerupse, aruncă bruscat: Acolo e posibil să existe oameni! Care în clipele acestea speră; după ce au înfruntat poate stihii necunoscute, pentru a avea dreptul la această speranţă.
— Consideraţiile sunt sentimentale, observă Harald cu răceală. Pe” Pallas” şi pe navele Gladiator sunt de asemenea oameni! Care au o misiune; de care poate depinde securitatea Sistemului Solar; ne aflăm în pragul unei experienţe ce poate deschide… căile necuprinsului! adăugă el pe un ton care-l simţea emfatic.

— Anx, continuă Glad ca şi cum n-ar fi auzit. Niciodată nu vei uita; nici tu, nici cei care suntem aici, că pe lângă noi, a trecut…

— Nu pricepi că este o cursă?! Se aprinse Ina.

— Nu, zâmbi Glad. Dacă cineva a depăşit poarta distanţelor, nu a făcut-o pentru a ne distruge. Iar dacă chiar ar intenţiona asta, nu s-ar încurca cu un procedeu atât de complicat pentru a carboniza hardughia pe care suntem şi câteva biete nave de escortă. Cu forţa de care dispun, ţinta lor ar fi Terra! Ori Soarele, draga mea, de aşa ceva ştii bine că am fi fost în stare şi noi, încă de acum câteva decenii!

— Am introdus datele problemei în ordinator! anunţă Ela.

— Şi ce spune ordinatorul? Zvârli sarcastic Harald.

— Că pentru a salva câţiva „posibili supravieţuitori”, ar fi „o mare eroare” să întrerupem experimentul Marelui proiect, anunţă cu seninătate Ela. Se apropie de Anx, ochii albaştri, migdalaţi râdeau. Ai avut dreptate la conferinţa aceea, Anx, spuse ea pe un ton uşor cântat. Ordinatoarele” nu sunt capabile încă de plasticitatea gândirii umane”. Greșesc?

*

L7–23 către 1–23–11. Apel urgent.

Ipoteza privind navele de escortă se confirmă. Există cel puţin trei.

*

— Unde lucra? se interesă absent Pal Pent. Fără să vrea, gândurile îi fugeau mereu în ultimul timp când la Lev Gorr; când la Delia, de la niciunul nu mai primise niciun mesaj.

Omul care conducea vehicolul subteran explică nedumerit:

— Cum unde? În mina de uraniu. Supraveghea o foreză J-5. Culmea este că n-a săvârşit nicio greşeală.

— Atunci de ce i s-a cerut să se prezinte urgent la Centrul de control?

— Greşeala o comisese tipul de la programare. E nou pe-aici, făcuse un calcul eronat. Ciborgul a executat totul corect, conform celor ce i s-au ordonat. Numai că… de toate astea ne-am, dat seama mai târziu. Atunci am crezut că se dereglase.

— Şi de ce aveţi impresia că a fost vorba de-o autodistrugere? Tatonă Pal.

— Nu avem impresia, a fost aşa, zise celălalt pe un ton surescitat. Eu i-am spus ciborgului să se prezinte la control, îl urmăream prin ecranul staţiei cu circuit închis. A oprit foreza, a

pornit spre culoarul care ducea la punctul de control, s-a oprit. S-a întors apoi şi a luat-o spre grupul energetic de parcă ar fi primit altă dispoziţie. I-am repetat comanda, s-a oprit iar, a continuat să meargă însă spre grup.

— Nu era posibil să fi fost o simplă dezorientare?

— Exclus! În faţa culoarului care ducea la grupul energetic e perdeaua de protecţie, care acţionează asupra centrilor Y de autoconservare, chiar în cazul când se produc dereglări. A trecut de perdea, eu am intrat pe circuitul „apel de urgenţă”, n-a reacţionat. A pătruns în antecamera grupului, a primit şi avertismentul senzorilor, dar a mers mai departe. Restul… au făcut anihilatoarele automate. Priviţi ce-a rămas! Conchise omul.

Oprise vehiculul în faţa unui perete transparent, dincolo de care, pe o platformă, se zărea o grămăjoară de metal carbonizat.

— N-aţi fi putut să-l neutralizaţi doar? Se strâmbă Pal.

— Îmi pare rău, dar dumneavoastră aţi cerut să luăm măsuri forte la grupurile energetice. De altfel… ştiţi ce-ar însemna un ciborg dereglat în camera grupului energetic?

— Ştiu, zise Pal Pent, privea platforma mobilă, îşi aminti că era a şasea „sinucidere” înregistrată în ultima săptămână, decise repede: Asta va fi ridicat de echipa cu care-am venit. Condu-mă la şeful minei, te rog!

*

— Profesor Bilten!

— Am rugat să nu fiu deranjat! strigă Bilten şi plesni cu o mişcare spontană clapa videofonului care-l sâcâia.

Dincolo de peretele transparent al încăperii, doi din cei trei T-72 se blocaseră iar. Stupid, dar testul adaptării la situaţii neprevăzute eşua din nou.

Ar fi trebuit să prevadă. Un ciborg de tip U nu i-ar fi făcut asemenea figuri… Utilizarea tipurilor U fusese însă oprită pe navele Gladiator. Luase cu el doar computere şi ciborgi „clasici”, fără membrane biologice, „fără personalitate”, cum ar fi zis Ela Nant, fără probleme!

Un ordinator sau ciborg de tip U sau N – N de la Nant, auzi, impertinenta!

— Nu s-ar fi blocat însă, prosteşte, de fiecare dată când era scos din programul limită al situaţiilor prevăzute.

Oare? Cum de fugise acel Hellen?

— Profesor Bilten!

Bilten ridică privirea cu un aer absent, în faţa sa stătea Lev Gorr, masiv şi bosumflat. Se întrebă când şi cum intrase în cabina de testare.

— Profesor Bilten, sunteţi pe o navă specială de intervenţie. Vă rog mult să nu mai întrerupeţi legăturile cu exteriorul camerei unde vă aflaţi, spuse cu răceală Lev Gorr, adăugă: Plecăm în 12 minute spre câmpul experimental. Cu maximum de viteză. Trebuie, în acest timp, să fiţi în costumul spaţial şi instalat în camera E.

— Era vorba că plecăm abia peste…

— Da. Am primit însă un apel, Ina Sind vă trimite urări de sănătate.

— Ina? Ce i-o fi venit?

— Asta înseamnă că au nevoie de ajutor, urgent. Motivul nu-l cunosc, zise Gorr. Ştiau însă bine că navele escortă urmau să apară în câmpul experimentului doar în situaţii deosebite şi… pentru intervenţii deosebite!

*

— Ai văzut acum toate materialele care stau la baza Ipotezei Nessus, începu Harald închizând aparatul de proiecţie. Am ţinut să le vezi. Discuţia care va urma o programasem de când am făcut drumul spre Baza 17. Atunci am renunţat.

— Ela are putere de convingere! Observă Glad surâzător.

— Şi tu ai! Nu credeam că-l vei determina pe Anx să solicite venirea de urgenţă aici a celor trei nave Gladiator. Fără să ceară măcar aprobarea Consiliului!

— Cell Anx e un tip logic, zise Glad. A înţeles, că aşteptarea aprobării însemna o pierdere preţioasă de timp. Navele de tip Gladiator trebuiau să vină aici imediat. Nu era niciun minut de pierdut, dacă nu voiam să ratăm interceptarea.

— Glad, deviza ta este „nimic imposibil”, nu? De ce nu accepţi şi posibilitatea ca, totuşi, Ela să facă un joc de care poate nu este măcar conştientă?

— Spun că nimic nu este imposibil pentru inteligenţa umană! preciză Glad.

— Deci nu şi pentru fiinţele extraterestre ce se află în mod indiscutabil aici, în sistemul nostru solar, veniţi de cine ştie unde?

— Se află, într-adevăr?
— Tot nu crezi?
— Nu, Harald. Aţi stabilit c-au dispărut nişte bobine informaţionale de valoare discutabilă. Am văzut imaginile unor ciborgi carbonizaţi, am aflat că lui Bilten i se pare că a zărit o minusculă sferă fosforescentă, că Iv presupune să fi surprins o navă misterioasă şi alte „probe” de genul acesta. Nu mă conving. Nu pot să cred că nişte fiinţe inteligente, care au putut străbate distanţa dintre două sisteme stelare, şterpelesc bobine fără importanţă. Ori se joacă de-a v-aţi ascunselea cu noi. Aşa cum nu pot crede că Ela, la cei 18 ani ai ei şi creatoare a celui mai perfecţionat tip de ciborgi realizaţi pe Terra. Ela care iubeşte şi este iubită, conchise simplu Glad, ar putea trăda! Din istoricul Serviciului de rare a părţii, reiese că trădează doar oamenii profund nefericiţi ori nerealizaţi.
— Să sperăm că următoarele minute nu te vor contrazice, spuse Harald. Nu vii să vezi captarea navei necunoscute?
— Nu. Am studiat calculele, iar în Hanna am deplină încredere. Interceptarea nu mai poate fi ratată. Prefer să-i ajut Elei la programarea ciborgului care va pătrunde pe nava salvată.
— A ciborgului? făcu Harald uimit.
— Nu cumva vrei să intri acolo tu?
— De ce-n-aş intra?
— Întreab-o pe Ina de ce, râse Glad. Se ridicase în picioare, îl conduse pe coridorul curb până la camera laboratorului cibernetic.
Harald ezită, îşi privi cronometrul, porni grăbit spre sala de comandă. Îi găsi pe toţi ceilalţi membri ai echipajului pe platforma semilunară, Hanna şi Anx în faţa pupitrelor de control…
— Unde sunt Glad şi Ela? şopti Ina.
— Programează ciborgul care va intra pe navă.
— Ciborgul?
— Glad a spus să te-ntreb pe tine de ce va fi nevoie de-un ciborg.
Ina îşi muşca buzele cu un aer preocupat.
— Din păcate e adevărat. Prima pătrundere pe o navă unde echipajul e posibil să fi murit din motive necunoscute face preferabilă utilizarea unui ciborg. Pe o navă extraterestră o face însă obligatorie.

— Extraterestră?!

Ina îl luă de braţ, îl conduse până la marginea platformei, sub nivelul căreia mai exista un ecran uriaş. Spre care toţi membrii echipajului priveau ca hipnotizaţi.

— Este imaginea mult mărită a navei pe care urmează s-o captăm, explică Ina. Va intra în spaţiul de interceptare peste şase minute S.

Obiectul care lansa încă apeluri S.O.S. Era sferic. Cenuşiu. Cu nuanţe roşietic-verzui. O creastă abia vizibilă se distingea pe calota superioară, un şir de discuri mici, vag lucitoare, înconjura ca un brâu ecuatorul bizarului corp.

*

— Printr-o întâmplare au ratat, Kund! Punctă Rita. Acea navă rătăcită a picul la timp. Spre norocul lor, dacă încercau experimentul” Pallas” ar fi pierit, de altfel. Eu am însă. Din cele 12 proiectoare spaţiale necesare, zece deja pe orbită. Încă putem realiza, noi primii, Kund, doi din cei mai îndrăzneţi paşi ai raţiunii umane! Care vor deschide Era Marelui Salt!

Stătea dreaptă, înaltă, mai înaltă încă datorită coafurii complicate, încununate de diadema strălucitoare ce arunca în jur sclipiri reci. Îi venea foarte bine, Rita ştia asta, chit că pretindea stricta funcţionalitate a acestei podoabe, spunea ci i-ar asigura legătura permanentă cu ordinatorul central al bazei.

— Doi paşi? Crezi că Iv Pard va avea iarăşi „viziuni”?

— E una din ipotezele tale, dragul meu! Posibila curbare a timpului simultan cu cea a spaţiului intră în teoria pe care ai elaborat-o, văd că ţi-e frică doar s-o verifici!

— L-ai minţit pe Iv, Rita. Ştii bine că femeia pe care-a iubit-o…

— Principalul e că el crede! A sperat chiar că nava ce venea din spaţiu va fi „cea a lui Ann”!

— Şi nu ţi se pare oribil ce-ai făcut?

— Nu, zise Rita sigură. Pentru primul salt spaţial pe Relaţia Q nu contează o minciună măruntă. Am nevoie de un pilot excelent şi Iv e! Am nevoie de singurul om care-a stabilit până azi un contact cu un timp viitor şi Iv e acel om! Când va deveni primul pământean care a realizat un salt în afara Sistemului Solar şi s-a întors înapoi, poate şi primul care-a stabilit, în mod cert, un contact cu o lume viitoare… va uita că n-a găsit-o „încă” pe Ann a lui. I-am prevăzut reacţiile psihice exact. Iar faptul că nu avem aprobarea Centrului pentru experiment va

conta atunci prea puţin. Evident, dacă ne vom întoarce vreodată.

— Vrei să pleci cu el? făcu uimit Kund.

— Pe navă e nevoie de-un cibernetician.

Kund îşi lăsă fruntea în palmă, convins în clipele acelea încă o dată că Bilten avea dreptate spunând despre el că era un teoretician excelent, dar un practician şi conducător execrabil. Da, era un conducător slab, ştia asta, de mult. Greşeala cea mare fusese făcută când acceptase să devină şef al minunatei Baze 12. Lângă conducătorii slabi apăreau inevitabil oameni „întreprinzători”... ca Rita. Această mereu neliniştită, mereu plină de idei – nucleul teoriei Relaţiei Q îi aparţinea ei în fond – această Rită marcată încă de un răsunător experiment-eşec din studenţie care, după ce-o purtase pe aripile strălucitoare ale succesului, o prăbuşise fulgerător. Teoria ei cibernetică extravagantă se dovedise atunci un bluf, o coincidenţă nefericită pe care o interpretase eronat.

— Încă eziţi, dragul meu?

— Nu! zise Kund încercând să fie decis. Vom înainta proiectul nostru din nou, Consiliului de data aceasta. Arătând exact cum ai prevăzut să înlăturăm factorii de risc.

— Pentru ca alţii să folosească datele noastre iar?! Cum au făcut Bilten şi Anx cu Relaţia Q?! Care a fost a ta?

— Este teoria mea, zise moale Kund. Şi-a ta, Rita...

— A fost! A „perfecţionat-o” Bilten, a valorificat-o Anx! Ei sunt acum în pragul Marelui Salt, nu noi!

Îngrozitor ar fi fost ca „Pallas” să capoteze, fatal, din cauză că... Oare cum acceptase el ca Rita să nu dea detaliile proiectului pe care-l înaintaseră? Din slăbiciune, desigur, din aceeaşi mizerabilă, mediocră slăbiciune... Cum putea fi oare aşa. Cum de aprobase „prudenţa” Ritei...

Semăna atât de bine cu soră-sa. Aceeaşi cutezanţă, aceeaşi luciditate şi voinţă aprigă, Hanna Gay nu-şi risca însă decât propria ei viaţă. Numai că Hanna izbutise!

„O lovitură fizică lasă o cicatrice, spunea profesorul Ben Bon, una psihică de asemenea, dar de regulă invizibilă”. În mintea Ritei eşecul din studenţie se fixase, tindea să ducă la o dereglare de comportament, Oll Ner îi spusese asta şi înainte de-a pleca. Deruta psihică a Ritei fusese probabil accentuată, paradoxal, de celebritatea soră-sii. Hanna, aparent mai puţin

dotată, devenise prin descoperirea Sectoarelor W şi graţie televiziunii, desigur, un fel de idol surâzător al puştilor care visau să devină astronauţi… Ca asistentă a lui, Rita avusese impresia falsă, dar fascinantă, a unei afirmări spectaculoase, ţinea acum, neapărat, să dovedească ea, lumii întregi…

Dacă totuşi echipajul navei „Pallas” avea să piară? Rataseră startul într-adevăr? O putea crede pe Rita? Cu două zile în urmă femeia asta îi spusese o poveste despre altă idee care „le fusese furată”. O studentă a profesorului era după Rita, „manevrată” de Bilten şi pusă să ţină conferinţe despre descoperirea unui limbaj „Fita”. Ce era adevărat în asta? Rita stabilise într-adevăr, încă în urmă c-un an, un limbaj semitelepatic cu ordinatoarele, îl ţinuse în secret, diadema aceea a ei…

Cu numai o seară-n urmă, Rita venise cu altă „bombă”, cu informaţii meschine de fapt, obținute prin filiera unei anume Roza Link, dansatoare, despre un asistent al lui Bilten, Pedro, care îşi părăsise magistrul,” dezgustat de maşinaţiunile profesorului”.

Rita se preta în ultimul timp tot mai des la colportarea unor asemenea „informaţii”, îl intoxica cu date adunate ea ştia cam… se degrada… Da, ăsta era termenul şi realitatea rămânea de văzut cum îi putea spune el Ritei, fără s-o jignească, fără să amintească nimic de jalnicul eşec din studenţie…

— Kund, dacă „Pallas” va încerca totuşi imposibilul, vor pieri. Noi nu riscăm nimic, te asigur! Pentru realizarea primului mare salt spaţial n-ar conta în definitiv nici vieţile celor de pe Baza asta, dar câmpul de protecţie al celor 12 proiectoare n-are nimic a face cu fluxul energetic al bazei. Nu mă-ntreba mai mult, nu-ţi pot spune, dar e aşa.

— Ce-nseamnă „nu-ţi pot spune”? Se încruntă Kund.

— Exact asta. Accepţi efectuarea experimentului sau nu?

— Nu! zise Kund contrariat. Şi te rog să-mi explici…

— Atunci mă voi lipsi de aprobarea ta.

Rita ieşi din cameră cu mersul ei ferm, Kund auzi blocarea uşii, constată în aceeaşi clipă că cele două videofoane se stinseră simultan.

Se ridică încet, năucit, constată îngrozit că, prin peretele exterior, încasabil, se zărea deja urcând cea de-a unsprezecea staţie-proiector.

*

Nell Iason se înălţă pe vârfuri şi decupla siguranţa. În toată casa se făcu brusc întuneric. Apăsă clapa casetofonului şi aşteptă. Ţipătul disperat, sălbatic, să te-nfiori nu alta, al soră-sii răzbătu din micul aparat, „Rely” striga cu o violenţă grozav de convingătoare. Auzi imediat uşa camerei de sus deschisă, paşii grei ai lui Max precipitându-se pe scara interioară. La naiba, „galopa” în întuneric la fel de bine ca pe lumină, desigur, în memoria lui Max numărul treptelor era deja stabilit. Nell aşteptă muşcându-şi buzele, urmă o bufnitură teribilă, însoţită de-un scrâşnet de metal zdrobit şi sticlă spartă. Apoi linişte…

Nell Iason recuplă siguranţa, îşi privi încântat opera. Era mai mult decât sperase! Alertat de ţipetele înregistrate pe firul magnetic, Max coborâse scara cu o viteză mai mare chiar decât prevăzuse Nell. Nu căzuse pur şi simplu, zburase vreo doi metri şi se prăbuşise tocmai peste măsuţa de fier forjat, lucrată cu migală de artizan, o zdrobise, făcuse ţăndări cristalul, spărsese vaza cu flori, zăcea acum cu braţele atârnând, în mijlocul încăperii, nemişcat.

Nell alergă, dezlegă cablul pe care-l întinsese între stâlpii scării în dreptul primei trepte, îl încolăci cu grijă şi-l duse în debara. Se întoarse, şterse înregistrarea, puse minicasetofonul la locul lui, o porni cu pas repede spre şcoală. Dacă se grăbea puţin, avea timp să prindă sfârşitul piesei şi s-o feliciţi? Pe Adi împreună cu părinţii pentru reuşita premierei.

*

L7–23 către 1–23–11. Apel de maximă urgenţă, nava Pallas şi cele trei nave escortă au capturat o navă spaţială, care după calculele şi codul lor astronomic vine „de la 9.900 My distanţă, de undeva din Orion”. Foarte important, nava ne aparţine. Repet: Nava Pallas şi cele trei nave escortă au capturat o navă de-a noastră. Aştept noile dispoziţii. Consider necesar să veniţi imediat în câmpul operaţiunii.

*

Primul lucru ciudat pe care-l remarcă Delia Dyn ieşind din lift fu acela că luminile în holul de acces erau stinse. Îşi aminti însă că G-2, noul ciborg ultraperfecţionat creat în laboratoarele Bazei 12, pe care-l primise în sfârşit, cu numai o zi în urmă, putea să lucreze şi pe întuneric. Intrase în conflict din acest motiv cu

„bătrânul” T-37, care „nu era capabil să economisească energie”, dar pe care Delia îl păstrase, dintr-un sentiment ce nu-i era deloc clar. Observă apoi că în dreptul uşii care ducea la camera ordinatoarelor se zărea pe pardoseală lucind ceva. Părea să fie un lichid. Se scursese pe sub uşa masivă şi… sclipea în clar-obscurul iscat de cadranele fosforescente ce acopereau aproape în întregime pereţii. Delia se apropie consternată, un fior o fulgeră scurt, lichidul care băltea în faţa intrării camerei ordinatoarelor nu era altceva decât argint… argint topit şi solidificat!

Alergă spre sala releelor secundare, îşi aminti subit că în timp ce urca în lift zărise o agitaţie în holul unde erau instalate cabinele televideofoanelor interioare. Oamenii vorbeau totuşi la videofoane, însemna că se produsese doar o perturbaţie, staţia interioară încă funcţiona. Deschise uşa dublă, o izbi imediat un miros puternic de material plastic ars şi încă un damf greţos, greu de identificat.

Era întuneric şi-aici, Delia încercă să cupleze grupul de rezervă, constată că scurtcircuitul distrusese întreaga reţea a centralei exterioare. Descoperi în sfârşit grupul de alarmă, declanşă, luminile roşietice intermitente de alertă se aprinseră în aceeaşi clipă, Delia străbătu încăperea, năvăli în camera computerelor, înmărmuri.

Marele ecran al superordinatorului era ţăndări, cadranele sfărâmate, zumzetul neîntrerupt al selectoarelor amuţise, analizatorul central fusese ciopârţit pur şi simplu. Îşi oferea viscerele releelor care se revărsau printr-o spărtură lungă, deschisă parcă de-un monstruos bisturiu. Delicatele globuri ale preţioaselor computere de prelucrare erau zdrobite pretutindeni, peste râurile de metal topit se-ntindea lichidul încă aburind, scurs din rezervoarele ordinatoarelor cu membrane biologice.

În lumina lămpilor de alertă, părea sânge…

Apoi Delia îl zări pe T-37, prăbuşit în faţa dispecerului automat pe care încercase parcă să-l apere, un T-37 contorsionat, sfârtecat, tăiat în bucăţi, de ceea ce părea a fi fost raza unui pistol laser.

Şi în colţul din fundalul sălii, G-2 prăbuşit în genunchi, în mâini un anihilator L, părea să-şi fi încheiat cumplita operă cu un bizar harachiri. Duhoarea era aici de nesuportat, Delia se răsuci în

loc, porni sprijinindu-se de pereţii zdrenţuiţi spre ieşire, având tot mai insuportabilă senzaţia că-i venea să vomite.

XI – SPIRALA TĂCERII

— A trebuit, până la urmă, să-i dau un costum biologic, tip A, pentru oameni! zise Ina, urcau amândoi treptele largi spre camera de comandă.

— Ştiu, făcu posomorât Harald. Din păcate, ciborgul trimis de Lev şi Bilten n-a mai dat niciun răspuns din clipa când a intrat pe nava captată. Ela presupune că-i vorba de-un sistem de protecţie care anulează orice legătură cu cineva care pătrunde pe acea navă.

— Orice legătură?

— În afară de limbajul Fita! Preciza Harald. Care, după Ela, poate fi „cel mult bruiat”. Va căuta să trimită acum un ciborg de-ai ei; cel pentru care ţi-a cerut un costum A.

— Ce-au stabilit analizele de laborator?

— Aproape nimic. „Aliajul din care e construit scutul navei străine diferă complet de ale noastre, rolul discurilor dispuse în ecuatorul navei necunoscut”.

— Şi niciun semn de viaţă, deşi semnalele S. O. S. Au încetat! Sublinie Ina. Încă nu vă daţi seama că e o cursă?

— Lev a aprobat o ultimă încercare cu acest ciborg N-13 al Elei, zise încurcat Harald. Nu-l mai înţeleg pe Lev.

Intraseră în sala sferică unde se aflau iarăşi toţi membrii echipajului. Erau în picioare, nervoşi, priveau spre ecranul mare, central, pe care se zărea nava străină. Ela doar stătea cu spatele la ecran, întinsă pe un fotoliu-scoică; alături de ea, o cască albăstrie, de construcţie specială.

— Comunicaţi-mi orice greşeală pe care o fac, anunţă Ela cu voce liniştită. E foarte important! Stabili ea. Începu pe acelaşi ton linear: Micronava „Gama” pe care se găseşte N-13 s-a desprins de „Pallas”.

Asta încă nu se vedea. O umbră lunecă apoi pe suprafaţa concavă a ecranului, reglajul automat, ori Hanna, interveni prompt, umbra se făcu micronavă, începu să se-ndrepte spre bizarul sferoid verzui.

— Viteza 0,5 M, continuă Ela, deviaţie uşoară faţă de traiectoria stabilită… S-a corectat.

— Nu s-a corectat! interveni repede Anx.

— Poftim?! sări Ela de pe fotoliu, se întoarse spre unul din ecranele laterale, pe care erau indicaţi parametrii de deplasare.

— Ba da, acum! zise Glad. N-13 ți-a transmis probabil manevra înainte de-a o executa.

— Nu trebuie să mai facă asta, mormăi Ela. Îşi reluase locul în fotoliu, cu spatele la ecran, anunţă iar: Se opreşte exact în locul unde se oprise micronava de pe Gladiator. Trapa se deschide: fulgerător, micronava” Gama” a fost înghiţită şi ea de nava străină.

Era exact. Pe ecranul central imaginea încremenise, îşi mutară privirile pe ecranul superior, care rămase însă alb. Ca şi în cazul primei încercări, odată pătrunsă pe nava străină, orice comunicare cu” Pallas” ori navele Gladiator se întrerupsese.

— S-a pierdut iarăşi legătura, nu-i aşa? se auzi în interfon vocea aparent liniştită a lui Gorr.

— Da, recunoscu Anx.

Ela îşi fixă abia acum pe cap casca, spuse scurt:

— Nu, Lev!… Sală incredibil de strâmtă. Micronava Gladiator se află alături. Alte cinci micronave identice, de tip necunoscut, fixate pe plafonul încăperii. O substanţă amorfă: mai exact… pare ceva gelatinos, verde; acoperă în întregime podeaua şi pereţii sălii. Nicio mişcare, lumină slabă: fosforescentă…

Vocea iritată a lui Bilten răsună pentru prima dată în interfon:

— Ciborgul pe care l-am trimis eu e în micronavă?

— Nu, zise Ela. Uşa micronavei Gladiator a rămas deschisă. O greşeală, apreciază N-13. Ciborgul tip T-72 nu se vede însă nicăieri. N-13 ia probe de atmosferă, probe din substanţa verde gelatinoasă… Primele rezultate ale analizelor: Atmosferă inexistentă; substanţa verde… Asta ar trebui să vadă Ina, zise rar Ela… Pare să fie… Aminteşte în orice caz o cultură de mucegai.

— Să încerce ieşirea din micronavă, se auzi vocea lui Lev.

— Ar putea dispare definitiv, ca şi celălalt ciborg! Observă Ina.

— N-13 s-a expulzat din micronavă, continuă Ela. Reacţie de teamă. Primii paşi spre centrul sălii. Nu se vede nicăieri nicio uşă a camerei ecluză… A!… Nu ştiu ce s-a întâmplat. Întuneric. A fost o prăbuşire, o absorbţie. Urmează alta. Cred că a trecut printr-o cameră ecluză de-a lor. Am dispus ca N-13 să blocheze parţial compartimentul de conservare. Era necesar, pentru a nu ajunge la o dereglare, a văzut un petec din costumul de

protecţie al lui T-7*2* A fost prima imagine căzută sub fascicolul lanternei. Sală lungă şi îngustă. Pare ovoidală. Multă substanţă gelatinoasă. Acelaşi verde închis cu tente albăstrii. Aceeaşi fosforescenţă… tot mai intensă.

— Poate să se mai întoarcă? întrebă Anx nervos.

— A zărit ceva. Da, un corp căzut… prăbuşit în fundalul sălii… Este T-72. N-13 se apropie de el. Spărtura din costumul de protecţie o de vină. Avea la el un anihilator?! exclamă Ela pe un ton iritat.

— Da, confirmă prin interfon Lev Gorr.

— Anihilatorul este îndoit. Cred că… cred că a fost îndoit în momentul trecerii prin camera ecluză. Spărtura e provocată la nivelul bazinului, în dreapta… poate de anihilator.

— Sau în timpul unei lupte care s-a dat, presupuse Ina.

— Cercetarea lui T-72 dovedeşte că… Substanţa gelatinoasă, verde pare a degaja… ceva dizolvant… ori toxic, şopti scăzut, contrariată Ela.

— Să-ncerce să revină! Hotărî Anx.

— Întrebarea e cum? mormăi Harald.

— Lumină puternică, orbitoare în spatele lui N-13, se auzi vocea Elei. Blocaj, la compartimentul decizional. Senzorii de autocontrol suprimă legătura cu grupul Y, unde sunt grefate reacţiile de apărare.

— Era paralizat probabil de teamă, şopti repede Glad, privirea lui se fixase pe faţa Elei. O paloare puternică acoperea obrazul frumos al femeii cu ochi albaştri fixaţi în gol.

— Aţi înnebunit? se auzi vocea lui Bilten. Dispune refacerea legăturii cu grupul Y şi…

Interfonul fusese închis, probabil de Lev Gorr.

— Uşă largă trapezoidală! şopti Ela. O siluetă!… O siluetă… umană! Într-un costum ciudat. Statură medie, apare în spaţiul de lumină, dar… S-a prăbuşit. S-a prăbuşit în faţa uşii. Dispun deblocarea parţială a sectorului Y. Păşi înainte, dincolo de uşă, lumina e orbitoare, pereţii albaştri, substanţa verde gelatinoasă prezentă şi-aici. Corpul cu aspect uman prăbuşit nu reacţionează, N-13 trece pe lângă el… parcurge, pe urmele lăsate în materia vâscoasă de omul căzut, sala lungă a navei străine. Alveole laterale… două ecrane… acoperite parţial de aceeaşi substanţă verde. Uşă în fundal; deschisă. Altă cameră… Pare a fi de comandă. Nimeni. Nava este avariată grav. Înapoi,

N-13! Alveolele ar putea fi uşi… Nimeni, niciun zgomot, Probabil ca omul căzut să fi fost singurul supravieţuitor. N-13 se opreşte lângă el. Omul… Nu! Nu este… decât… Este, după părerea lui N-13 un ciborg… Fluxuri indescifrabile Fita.

— Indescifrabile?! exclamă Anx.

— Da, spuse şi mai scăzut Ela, părea acum sfârşită, îndepărtă totuşi paharul de stimulente pe care i-l întinsese Ina. Sesizabilă doar o reacţie de… nu se poate spune ce… Nimic agresiv, în orice caz. Da, este un ciborg… de o structură necunoscută… se învioră pentru o clipă vocea Elei. Trunchi masiv, faţa… N-13 l-a întors… Faţă… Inexpresivă… se disting doar, vag conturaţi, ochii, sau ochelarii de protecţie, sub casca semitransparentă… Ochi! Foarte mari. Imobili… Reacţiile lui N-13 absolut normale acum. Încearcă un transfer stimulativ Psi… Flux slab, legătura cu mine l-a epuizat… Totuşi a reuşit! A reuşit! Căderea lui Ex, Ex îl voi numi pe ciborgul străin, a fost provocată se pare de emoţie; Ex se ridică… E în faţa lui N-13. Reacţia e de încredere… Aş spune, aş spune speranţă! Cred, zise cu un mic surâs abia perceptibil Ela, cred că s-a realizat azi, acolo… primul contact între noi şi o altă civilizaţie”!

— Întreabă… Să întrebe unde sunt oamenii, propuse Anx.

Maxilarele lui Glad se încleştară, îl privea pe Anx cu furie.

— Pare, zise rar Ela… Pare să fie singur… Da, Ex este… Nu ştiu ce se întâmplă… Este şi nu este singur… Există şi un dereglaj extra-emoţional, la acest Ex. Blocaje consecutive, lipsă energetică… Transferul Psi nu se mai poate face, resursele lui N-13 sunt scăzute. Ex se prăbuşeşte din nou. Comunicarea se pierde. N-13 îl ridică pe Ex. Parcurge drumul înapoi, trece pe lângă T-72… Camera albăstrie, camera ecluză… Sala micronavelor. „Pregătiţi sala de izolare completă şi sterilizatoarele, mucegaiul e toxic”. Acesta e mesajul lui N-13, stimaţi coechipieri, încheie cu un surâs de epuizare totală Ela, Glad îi smulse casca, o luă în braţe ca pe un fulg, dispăru cu ea pe uşa camerei în coridorul curb. Ina alergă după ei.

*

1–23–11 către L7–23. Vom veni la momentul stabilit, pentru efectuarea Experimentului 12. Exclusă posibilitatea ca nava capturată să fie de-a noastră. Ţi-au strecurat informaţia în scop dezinformativ. Atenţie, e posibil deci să-ţi fi constatat prezenţa pe „Pallas”. Comunică restul datelor pe care le-am solicitat

anterior. Dacă e posibil, treci pe una din cele trei nave escortă şi transmite urgent informaţii privind mijloacele surpriză de care dispun. Verifică datele pe care le trimiţi.

*

— Crezi că vei reuşi? întrebă Adi Iason, ochii îi înotau încă în lacrimi. E un ciborg de tip nou, ştii?

Mary Danz îşi ţuguia buzele privind încruntată, nemişcată ciborgul întins pe masa de lucru din laboratorul şcolii. Nu răspunse, părea preocupată de cu totul altceva. Era considerată un copil minune această Mary, construise împreună cu cele trei ajutoare ale sale un ciborg didactic ce luase premiul întâi la concursul şcolar de cibernetică. Acum cele trei ajutoare, toate trei cu năsucurile jupuite de soare, lucrau cu mişcări repezi la demontarea plexului solar al lui Max-2.

— Cum? Recepționă Mary cu întârziere întrebarea. Da, Adi, o să reuşim, spuse ea simplu. Mă gândesc doar… de ce s-a prăbuşit aşa? Uită-te puţin! Flexiunile Y sunt intacte.

Adi Iason privi, nu pricepu însă nimic, habar n-avea care sunt măcar flexiunile Y, Mary râse scurt:

— Nu-ţi place cibernetica, aşa-i?

— Nu prea, recunoscu Adi Iason.

— Nici mie teatrul, ridică din umeri Mary. Surâse gânditoare, adăugă parcă amuzată, parcă cu un soi de regret înciudat: Dar la piesa în care-ai jucat tu… am plâns, ştii?… Ţi-l repar pe Max, n-avea grijă, pe-al nostru l-am demontat de trei ori.

— Chiar?! sări fericită Adi. Tata zicea să-l aruncam, dă-ţi seama! Era înfuriat, mama la fel, distrusese, când a căzut, o masă şi-o vază la care țineau foarte mult.

— Staţi puţin! făcu deodată Mary apropiindu-se de Max. Ce-o mai fi şi asta? Lângă compartimentul D!..

Extrăsese din măruntaiele încâlcite ale lui Max o bilă cenuşie, o privea cu atenţie, ajutoarele ei la fel.

— Nu-i o minge de ping-pong? întrebă Adi şi se ruşină singură de gândul care o fulgerase, Nell juca ping-pong, Nell, da, Nell ar fi fost în stare… Nu. Nell nu se pricepea nici cât ea la cibernetică. N-ar fi putut „să-l opereze” el pe Max şi să-i vâre în… stomac…

Bila cenuşie trecea acum din mână în mână, cele patru ciberneticiene cu codiţe o examinau nedumerite, Adi nu descoperi decât că mica „minge de ping-pong” era uşor turtită.

— Lângă compartimentul D, repetă Mary. Încreţindu-şi năsucul, luă din nou sfera în palmă. Îşi ţuguia acum şi mai mult buzele, părând foarte intrigată de ceva. A fost pusă acolo!… Dacă nu cumva Max chiar…

Şi în clipa aceea, ca într-o fulgerare. Adi îşi aminti!

— Nuu! strigă ea deodată, smulse mica sferă din mâna lui Mary, alergă spre peretele containerelor din Laborator, o puse cu grijă într-unul blindat, închise repede, se întoarse palidă spre cele patru colege care o priveau uimite.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mary neînţelegând.

— Un pahar cu apă! şopti Adi aşezându-se pe un scaun.

Una din cele trei ciberneticiene îi aduse paharul. Adi îl bău pe nerăsuflate. Le observă acum pe rând, consternată:

— Chiar nu bănuiţi nimic?

— …Ce să bănuim?

— N-aţi văzut serialul, noul serial?! Acum trei seri! Cele patru ciberneticiene se priviră. Mary răspunse şi-acum:

— Ce serial?

— Putea să explodeze! Sfera! Au obiceiul să explodeze, înţelegeţi? ţipă Adi, uluită ea acum, de ignoranţa lor.

— Fii serioasă! râse Mary, îndreptându-se spre container. Am să văd cu imediat ce este, probabil un simplu…

— Nu! izbucni îngrozită Adi şi se postă în faţa containerului blindat. Pentru nimic în lume n-ai să deschizi! Chemaţi Serviciul de intervenţii urgente! Chemaţi-l, vă spun! Imediat!

Era atâta panică în ochii ei, vocea îi răsunase atât de disperată, tremura realmente. Ceva din emoţia ei se transmise şi… incredibil, dar Mary, raţionala Mary simţi un fior ciudat. Acceptă deodată:

— Bine… spuse ea. Bine, linişteşte-te… Îl chemăm.

*

— Am adus un flacon Pa, anunţă Ina.

Glad stătea nemişcat pe-un fotoliu, cu privirea fixată pe faţa Elei. Dincolo de peretele transparent. Într-o lumină verzuie slabă, trupul tânăr al Elei se contura întins pe un pat relaxant.

— Va veni imediat şi un medic de pe nava Gladiator 1, adăugă Ina. Împreună cu Bilten.

— N-are nevoie de niciun flacon Pa. Stabili apăsat Glad. Nici de medic. De Bilten, cred, şi mai puţin. Trebuie să doarmă doar. Se pare că nava străină dispune de un sistem de bruiaj complex,

corespondarea Fita cu N-13 a epuizat-o, asta-i tot.

— Înţeleg, şopti Ina, dar e… momentul cel mai nepotrivit ca să doarmă.

— De ce?

— Harald a constatat că de pe” Pallas” se emit continuu mesaje cifrate, imposibil de tradus într-un limbaj pământean. Seamănă cu alte mesaje care s-au transmis de pe Baza 12 şi Terra mai demult. Niciun ordinator n-a reuşit – ori n-a vrut – să le decodifice. M-am sfătuit cu Harald şi Lev Gorr; am ajuns la concluzia că Ela…

— Înţeleg că se transmit mai de mult! Tăie Glad. Că n-aţi spus nimic şi că abia acum, în clipa asta, v-a venit ideea s-o treziţi! Ina, această Ela Nant este o fiinţă omenească, pricepi?! Spre deosebire de N-13, are nevoie să se refacă, nu se poate „reîncărca” în cinci secunde.

— Din păcate, emisiile de pe „Pallas” s-au intensificat în ultimul timp. Reiese că se şi primesc alte mesaje, murmură chinuit Ina. Se petrece… nu înţelegem ce, în plus, fără ajutorul Elei, N-13 comunică foarte dificil cu ciborgul străin adus pe nava noastră.

— Cu Ex? Şi-a „revenit”?

— E complet blocat încă; pare să fi rămas inactiv mult timp. Tot ce poate face N-13 sunt transferuri de energie şi sondaje…

— Escrocul! bombăni Glad. Acest Ex! Apeluri S.O.S., auzi! De unde dracu o fi ştiut codul apelului şi care suflete să salvăm?! Ale lui? Ar fi culmea, să fi ratat Marele Salt, pentru un ciborg străin rablagit!

— Nu… şopti biochimista. De-asta… de-asta voiam s-o trezim totuşi pe Ela. N-13 a lansat ipoteza… Adică din sondarea acelui Ex, rezultă că pe nava străină ar fi în mod sigur… un supravieţuitor. Un copil; în stare de anabioză ori ceva asemănător.

— Copil?! Eşti sigură?

— Sigur nu-i nimic, Glad. Pare să fi rămas acolo pe navă, într-un fel de container biologic. Ar trebui adus pe „Pallas”, dar orice greşeală, îţi dai seama… A, se trezeşte! şopti Ina.

Ela se ridicase într-adevăr de pe patul relaxant, venea spre ei îmbrăcându-şi costumul din mers, cu mişcări repezi, nervoase.

— Nemernicul de N-13 a trezit-o! mormăi Glad. Prin blestematul lor limbaj Fila!

Peretele transparent dispăru, Ela aruncă o privire spre flaconul stimulativ din mâna Inei, strâmbă din nas:

— Dacă vrei să fii drăguţă, zise ea privind cu un zâmbet candid spre biochimistă, adu-mi în camera de testare o felie de şuncă, o portocală şi-o cafea tare, veritabilă, fără zahăr. Ştii s-o prepari?

— Lasă! pufni în râs Glad. Am să-ţi aduc eu. Du-te acolo, se pare că ţi-ai găsit un frate mai mic.

— Ar fi colosal! Aprecie Ela. Nu?

*

— Unde se află acum Rita Gay? întrebă grăbită Delia. Vreau să-i vorbesc neapărat.

Ciborgul de tip U o privea inexpresiv, spuse pe tonul lui absolut liniştit:

— Imposibil. Rita gay efectuează un experiment important.

— Fă-mi atunci legătura imediată cu şeful Bazei!

— Este imposibil. Se află în biroul său, de unde coordonează printr-un canal special experimentul. Rita gay a spus să nu fie deranjat. De nimeni!

— Eu am să-l deranjez! Decise Delia cu un aer războinic. Telestaţia exterioară e distrusă, Baza 12 ruptă de orice legătură cu Sistemul Solar. E o informaţie care trebuie să-i parvină, prioritate zero.

Ciborgul amuţise. Dispoziţia directă primită de la Rita se contrazicea flagrant cu informaţia primită de la alt om, „prioritate zero” era un cuvânt aproape „magic”.

— Voi face legătura, zise el, adăugă însă doar o secundă, mai târziu: Imposibil. Toate circuitele au fost întrerupte.

— Cum? exclamă Delia. Vrei să spui că nu se poate intra nicicum în legătură cu profesorul Kund?!

— Exact!

— Cuplează sistemul de alarmare pentru birou! Lui!

Ciborgul execută operaţia, zise cu aceeaşi linişte exasperantă:

— Nu funcţionează. A fost blocat.

*

L7–23 către 1–23–11*.* Nava capturată de „Pallas” este o navă de-a noastră în mod cert. Este grav avariată.

Au trimis un ciborg înarmat pe ea. A pierit. Au trimis altul, a descoperit un ciborg de-al nostru; vechi, dereglat. Au adus ciborgul nostru pe „Pallas”. Nu pot intra în legătură cu el, se află

într-o cameră de izolare. În mod cert… Important! Se tem foarte mult de un mucegai toxic existent nu ştiu cum pe nava capturată. Nu pot şti nici cum a ajuns această navă a noastră aici. Pare să fi urmat un drum lung. În mod cert. E din seriile vechi, care executa pulsaţii spaţiale cu totul limitate, specifice perioadei de început. În mod cert. Veniţi aici imediat… au stabilii deja un contact cu ciborgul nostru, întreprind chiar acum o nouă incursiune pe nava capturată. În mod cert. Vor s-aducă de-acolo ceva. În mod cert. În mod cert. Nu pot să trec pe una din navele Gladiator. L8–23 şi L9–23. Care au căutat să pătrundă înainte de lansare au fost descoperiţi şi anihilaţi. În mod cert. În mod cert. În mod cert…

*

— Ians Iason, tu eşti?

— Nu, răspunse Max. E plecat.

— Unde? Întreabă agresivă vocea de la telefon. Aici n-a ajuns.

Max-2 analiză situaţia rapid şi, cu intenţia de a nu face vreo gafă, întrebă politicos:

— Cine sunteţi dumneavoastră, vă rog?

— Directorul adjunct al institutului. Unde-i Iason? E o inspecţie, avem nevoie de nişte lucrări, unde-i plecat?

— Nu vă supăraţi, insistă Max, pentru a obţine o informaţie precisă. Care director sunteţi? „Şarpele cu ochelari” sau „Nevăzutul”?

A fost desigur o coincidenţă faptul că numai o oră mai târziu, Ians Iason primea un avertisment sever pentru o greşeală săvârşită cu două luni înaintea controlului, directorul său se dovedea în toane extrem de proaste. Dar în după-amiaza aceleiaşi zile Max-2 se afla alături de Ians în maşină, gonind spre magazinul de unde fusese achiziţionat.

— Cum se poate? se miră ciberneticiana blondă. Aveţi vreo reclamaţie cu privire la acest ciborg?

— Nu una, mai multe! strigă Ians pornit. Sunt sigur că nu-l mai pot ţine în casă, voi înainta un protest. E o eroare! ţipă el, întărâtat de surâsul vânzătoarei. Să crezi că o muşină, oricât de perfecţionată, va fi capabilă să înlocuiască vreodată omul! Să se ridice la nivelul nostru, perora Ians. Blondina părea să nici nu-l asculte însă. Ochii ei urmăreau fascinaţi televizorul din magazin, pe ecranul căruia o crainică tânără începuse să anunţe emoţionată ceva despre probabila întoarcere a navei „Pallas” pe

Terra. Bună ziua! Trânti deci Iason, ciberneticiana nici măcar nu-l auzi.

— La revedere, spuse atunci Max-2, cu vocea lui cuminte și în pragul uşii, Ians tresări. Ieşi apoi, coborî treptele în fugă, se urcă grăbit în maşina cu program, pe care o achiziţionase cu trei zile în urmă.

*

— Şi Baza 12 nu răspunde?! întrebă iritat Anx.

— Nu, zise Hanna. Baza 17 ne-a semnalat şi ea că n-au mai recepţionat niciun mesaj de circa 16 ore S din partea lui Kund, deşi…

— Bilten unde-i acum?

— Aici, a venit pe „Pallas”. E în cabina de testare, împreună cu Ina şi Ela. L-am chemat, dar…

— Am sosit, anunţă Bilten, intrând în camera de comandă. De ce m-aţi chemat vreau să ştiu.

Anx nu răspunse, nu mai ora necesar. Profesorul zărise ecranul uriaş, pe care Baza 12 apărea mult mărită. Cele 12 proiectoare spaţiale dispuse într-o formaţie riguroasă se distingeau clar în lumina sorilor artificiali. Ochii lui Bilten păreau să iasă pur şi simplu din orbite.

— Kund! şopti Bilten înfiorat. Idiotul! Legătura, făceţi-mi legătura imediat cu el!

— Legătura cu Baza 12 e întreruptă, preciza Anx. E deci… tocmai de ce m-am temut.

— Legătura cu Gorr! şopti îngrozit Bilten. Repede, Hanna! Kund şi Rita gay vor să-şi verifice proiectul respins! Baza 12 poate pieri în întregime, cu toţi cei 600 cercetători ai ei, dintr-un minut în altul.

*

Pal Pent realiză că în cameră pătrunsese un băiat mărunţel, cu părul negru vâlvoi şi ochii umflaţi de nesomn.

— Ce s-a întâmplat? Se enervă Pal. Cum ai ajuns aici?

— Trebuie să… să vă comunic ceva de-o… de-o importanţă extraordinară! anunţă tânărul vizibil tulburat.

— Cine eşti?

— Y Tin, coordonatorul grupei 43-D.

Existau 64 astfel de grupe, care de 26 de ore încercau să afle ceva despre obiectul sferoidal descoperit într-un ciborg de tip U, de-o fetiţă din cursul inferior. Mica sferă fusese studiată cu cele

mai năstruşnice mijloace, se reuşise, pretindeau specialiştii, să se înregistreze ceva din memoria minusculului computer autonom, de-o evidentă superioritate faţă de ordinatoarele imaginate vreodată de pământeni.

— Am spart codul! izbucni Y Tin. Înţelegeţi? Am reuşit! Înregistrarea a putut fi tradusă, într-o oarecare măsură, desigur, cu un coeficient de probabilitate 57!

— 57?! Se strâmbă Pal. Asta, dacă înţeleg bine...

— E uluitor, de mult! Vă daţi seama, era un limbaj absolut, necunoscut!

— Ce-aţi aflat de fapt? zise Pal cu ochii la cele două televideofoane care clipeau solicitând convorbiri de urgenţa a II-a.

— Citiţi asta! E un fel de mesaj informativ pe care sfera aceea capturată urma să-l transmită, probabil navei bază.

Pal luă cu o mână fila galbenă, cu cealaltă apăsă simultan două clape, transmiţând ajutorului său mesajele televideofoanelor. Citi apoi începând să devină tot mai atent.

„L240–23 către 1–23–11. Azi, 72–741–2. Abandonată sursa 2.403. Cuplat cu ajutorul ei unui „U”, serie comună, îl voi numi 2.404. E proprietatea unui anume Teo Tern. L-a exploatat continuu, timp de 14K, încercând să-l determine să scrie poezii”.

— 14K echivalează cu 6 ore de-ale noastre! preciză Y Tin.

— Înţeleg că aţi investigat şi stabilit activitatea ciborgului U, înainte de a decodifica mesajul?

— Altfel cum credeţi că am fi putut decodifica? explodă Y Tin. Ne trebuiau termeni de comparaţie!

— Îhî! făcu sceptic Pal Pent, continuând să citească.

„73–742–2. Aceeaşi exploatare absurdă timp de

86K, 2.464 nu este programat pentru creaţie poetică. Teo Tern nu e capabil să înţeleagă asta. Teo Tern nu înţelege nimic din structura lui 2.404. Îl foloseşte cum ar folosi o maşină de curăţat al cărei conţinut nu l-a preocupat vreodată. Schimb informaţional între 2.403 şi 2.404 în timpul perioadei de reîncărcare energetică a lui Teo Tern. Rezultă că ordinatoarele pământene, indiferent de gradul lor, sunt tratate la fel. Incursiune în istoria planetei. 2.404 e programat pentru predarea cunoştinţelor. Peste 96 % din istoria lor se bazează pe exploatarea altor fiinţe vii ori a unor semeni mai slabi, capturaţi în conflicte deschise, distrugătoare, ori sociale. Spiritul

războinic, dorinţa de dominare, omniprezente. 71–743–2. Alte 48K risipite în acelaşi scop-eronat”.

— Ce-i cu acest 71? se interesă Pal.

— Indică orele. Au 74 într-o zi de-a lor. Grupa a doua e destinată zilelor, cifra doi mi se pare cea mai curioasă. Probabil e o numărătoare a anilor dintr-un ciclu mai larg. Care nu este menţionat din spirit de economie. Ar putea fi şi timpul de când au plecat de pe planeta lor.

„Acces de furie specifică fiinţelor inferioare. 2.404 e restituit unui microgrup din care pare să fi fost împrumutat. Reacţie iraţională la despărţire şi reintegrare. Am intrat astfel într-un teren de cercetare mult mai complex, care seamănă cu cel semnalat prin intermediul sursei 2.401. 60–744–2. Grupul se cheamă Iason. Membrii lui, cu o singură excepţie, au o aversiune inexplicabilă faţă de sursa 2.404, care se achită de toate sarcinile pentru care e programat. Dar e umilit permanent, stare posibilă de complex psihic”.

— „Umilit” şi „complex psihic” sunt termenii lui?

— Toţi termenii sunt presupuşi! izbucni Y Tin, părea indignat de atâta lipsă de înţelegere. Sunt asimilate noţiunile lor unor cuvinte din limbajul nostru! Nuanţele pot varia, după lingvişti, cu o probabilitate…

— Aha! Bine! zise Pal, lămurit.

„62–74*5–2.* Bizar lucru, singura fiinţă care manifestă înţelegere pentru 2.464 e total inaptă de asimilarea unor noţiuni matematice. Capacitate de memorare foarte scăzută şi a altor noţiuni. Trebuie să înregistreze, pildă, 57 de fraze pe care să le repete în faţa unui grup social, manifestarea se cheamă „teatru”. Încearcă memorarea, cu ajutorul lui 2. 404, de nouă zile pământene. Risipa de timp este specifică activităţii lor, un grup 2. 404 ar putea prezenta spectacolul” teatru „memorând un text mult mai mare într-o singură oră. 52–746–75: Microgrupul plecat teatru. 2.404 programat înregistrare emisiuni T. V. Atenţie, urgent, grav! Serial aparent lipsit de interes, neştiinţific, neurmărit de noi! Prim aspect violenţa. Programarea lor social-istorică reflectă ca oglindă Vechea Lume N. Asemănarea e foarte mare, dar al doilea aspect mai grav: în serial apărem noi. Nu rezultă de unde venim, cum acţionăm. Indiscutabil încă ştiu de existenţa noastră printre ei. De urmărit emisiunile aşa-zis fantastice. Sunt ştiinţifice, de informare! Va

transmite…”

— Asta e tot?

— Vi se pare puţin?! strigă pur şi simplu Y Tin.

— Partea ultimă e cea mai interesantă. Evident, dar nu aţi literaturizat mesajul prea mult. Ce-i cu „Vechea Lume N”?

— Pare să fie o lume pe care ei o cunosc. După specialişti, poate fi vorbii de-o veche civilizaţie pământeană, de-o civilizaţie dispărută dintr-o altă planetă unde a fost, de lumea anterioară celei care i-a creat şi pentru care procură informaţii, de o legendă, ori de…

— Foarte clar! Se strâmbă iarăşi Pal Pent. Transmiterea primelor 32 de grupe descoperirea pe care-aţi făcut-o. Să încerce decodificarea tuturor mesajelor stocate până acum. Trimiteţi copii de pe hârtia asta centrelor 2, 4 şi 6. Prin curieri, sau canalul S! Regim prioritar. Mai e ceva.

— Doar primelor 32 de grupe?

— Da. Celelalte să caute în continuare! Dacă ajung la acelaşi rezultat cu voi pe altă cale, cu atât mai bine. Mulţumesc! zise Pal Pent, privi după tânărul care ieşi din cameră, apăsă clapa interfonului: Tina! Legătura cu Mons Kar, apoi teleconferinţă prin canalul S cu Centrul special 1, Baza 3, şeful serialelor S. F. De la televiziune, Consiliul de prognoză, Forul superior de sociologie şi toate legăturile noastre de pe relaţia 1-A.

Urgent, mulţumesc! Ce s-a mai întâmplat, Dana? Se întoarse Pal spre cea de-a doua secretară care intrase.

— Aveţi… un mesaj din partea unei oarecare Delia Dyn.

— S-a restabilit legătura cu Baza 12?!

— Nu, făcu încurcată Dana. Mesajul s-a… s-a rătăcit de trei zile… Era urgent, dar eliminarea computerului selectiv…

— Sunteţi 320 de secretare şi aţi rătăcit trei zile un mesaj urgent? izbucni Pal. Despre ce-i vorba? făcu el luând foaia mov pe care Dana o pusese pe birou.

— Fata aia pretinde că… a descoperit cheia sistemului de comunicare prin mesajele trimise în sectorul 7-II-B. Ea, împreună cu unul din asistenţii Ritei Gay.

*

— Sper că măcar acum înţelegi?!? Striga furios Harald.

— Ce vrei să înţeleg? întrebă. Glad plat.

— Orice comunicare a noastră cu exteriorul e tăiată! Nici măcar interfoanele nu funcţionează! Tot sistemul de legătură

extern şi intern e paralizat!

— Cât îţi trebuie să descoperi cauza?

— Cauza?! ţipă Harald surescitat. Cauza o ştiu. Trebuie să fie aceeaşi ca în cazul Bazei 12! Nu poate fi alta, întregul complex de legătură s-ar zice că e intact! Niciun dereglaj vizibil, după superordinatoarele astea „cu sistem dublu de securitate şi control” imaginate de Anx, totul pare în perfectă stare! Şi poftim, niciunul din aparate nu funcţionează! Undeva, un circuit central a fost blocat. Mi-ar trebui 18 ore pentru o revizie completă, iar Bilten spune că, dintr-un minut în altul, Baza 12…

— Cei de pe Gladiator deci nu au aflat nimic de experimentul proiectat de Rita şi Kund?

— De unde să ştiu dacă au aflat?! Noi nu le-am putut transmite în orice caz nimic! Baza 12 e iremediabil pierdută, experimentul imposibil de oprit!

— Imposibil nu, zise la fel de liniştit Glad.

— Ba da! Nu putem folosi şi nici n-avem pe „Pallas” anihilatoare, ca să distrugem măcar unul din proiectoarele robot!

— Le vom distruge atunci mai simplu, hotărî Glad. Prin coliziune. Avem la dispoziţie micronave de intervenţie.

Harald privi uluit faţa de piatră a fostului pilot spaţial, zise deodată scăzut:

— Asta va fi însă misiunea mea.

— Eşti un pilot slab, surâse palid Glad. Manevra trebuie executată rapid şi impecabil. Ai pieri inutil.

Se îndrepta deja spre uşă, în cadrul ei dădu cu ochii de Ela, care îl privea lung, nemişcată.

Harald observă cum Glad încremenea şi el, surâsul dispăruse, între cei doi părea să aibă loc un duel mut, tot atât de indescifrabil şi complicat ca mesajele misterioase pe care le avea înregistrate.

Apoi Glad încercă să facă un pas, Ela sări în aceeaşi fracţiune de secundă înapoi, fulgerător, în ochi cu ceva de sălbăticiune.

*

Pe ecranul din dreapta se lăfăia încă imens pântecul argintiu al Bazei 12 de care abia se desprinseseră, pe cel din faţă licăreau proiectoarele spaţiale, dispuse într-o simetrie desăvârşită; ca o bijuterie de rubin.

— Totul în ordine, Iv?

Stătea în fotoliul de lângă el, nemişcată. Calmul vocii era însă impus, poziţia corpului rigidă, părea crispată, în pragul unei crize nervoase.

— În ce mă priveşte, poţi fi fără grijă, anunţă Iv imperturbabil, adăugă cu un surâs indulgent: Relaxează-te, e abia începutul, Rita. Am efectuat până acum doar o manevră care se-nvaţă în primul an de…

Vocea se frânse, mâna care se îndrepta spre o clapetă din plafon rămase suspendată. Pe cadranele centrale de bord izobarele câmpului înnebuniseră, un ţiuit sincopat, enervant, de alarmă se declanşase în aceeaşi clipă, luminiţele viorii începură să alerge pe marginea navigrafului.

Ochii lui Iv fixau ecranul din stânga, unde se vedeau cele trei nave Gladiator, „Pallas” şi între ele nava străină captată. Deasupra lor, subit, inexplicabil, apăruse o imensă sferă cu sute de ţepi lungi ce zvârleau luciri mov-albăstrii. Şi mai bizar, astronava străină părea să fie dintr-un material translucid. Se profila pe fundalul catifelat al nopţii astrale ca un straniu şi uriaş arici de cristal.

— Nava fantomă! şopti înfiorat Iv. Are să dispară din nou, tresări el, apăsă reflex, preventiv, declanşatoarele complexelor de înregistrare.

— N-are să dispară! continuă manevra. N-avem timp, porunci Rita iritată. Privirea ei se oprise pe nava „Pallas”, din care se desprindea o navă de intervenţie.

Africanul se-ntoarse ca ars, ochii lui întunecaţi rămaseră pe faţa palidă a Ritei.

— De unde ştii că n-are să dispară?

— Ştiu! zise apăsat Rita. E momentul să afli” nava fantomă” ne va asigura fluxul energetic. Proiectoarele fără ea nu înseamnă nimic… Ce-o fi vrând nenorocitul ăla să facă? exclamă deodată Rita, urmărea micronava de intervenţie care pornise cu maximum de viteză spre proiectoarele de rubin.

— Eşti în legătură cu ei? murmură stins Iv.

Rita îşi fixase pe cap o cască aurie, începu să apese clapele ordinatorului pe care-l instalase la bord. Iv întinse mâna liniştit, decuplă computerul, repetă:

— Eşti în legătură cu ei?

Pe ecranul din dreapta micronava de intervenţie stopă neverosimil, ucigător, începu să se-ndrepte, lateral, atrasă

incontestabil, smulsă cu o viteză de neimaginat spre globul ţepos de cristal, dispăru. În corpul navei străine ca şi când n-ar fi fost.

Rita surâse, un surâs straniu; spuse pe un ton decis:

— Da, Iv. De mult. Ne vor ajuta să efectuăm Marele salt; e singura modalitate de-a o regăsi pe Ann. Vom fi primii pământeni, care…

— Pe omul care era în micronava de intervenţie l-au ucis, zise Iv. O asemenea manevră…

— Altfel ar fi distrus complexul proiectoarelor! Tăie Rita. Nu contează! Vrei s-o vezi pe Ann sau nu?

Ochii strălucitori ai africanului ţintuiau nava străină; vocea se auzi spunând cu o hotărâre inflexibilă:

— Nu cu un asemenea preţ, Rita. Şi ai greşit urcându-mă pe o navă R-4!

— Şi R-4 se-ndreaptă spre cactusul de cristal!

— Atrasă?!

— Nu! mai repede… Cred că vrea să o izbească! strigă pilotul şi Lev ţipă atunci nebuneşte, cum nu credea că ar putea-o face vreodată:

— Opreşte-o! Taie-i drumul, capteaz-o, ciocneşte-o, nu trebuie să se-ntâmple una ca asta.

Mâinile pilotului acţionară prompt, nu se întâmpla însă nimic, R-4 zbura tot mai iute, cu forţa titanică a propulsoarelor în plin, spre uriaşul glob ţepos de cristal, Lev strigă iarăşi, singur nu mai înţelese însă ce, auzi doar vocea pilotului, disperată, care spunea pe un ton uluit:

— Nu m-ascultă… Comenzile cad în gol!

Apoi se petrecu ceva şi mai ciudat, nava R-4 începu să frâneze, ori să fie frânată, zvârli două fulgere verzi spre sferoidul bizar din faţa sa, dar continuă să lunece tot mai lin, ocoli astronava străină, se dădu peste cap intrând parcă într-un vârtej incredibil, dispăru şi ea ca o umbră în corpul mov-albăstriu ai cărui ţepi străluceau acum diamantin, împrăştiind o lumină albastră de-o incredibilă frumuseţe.

*

Prin fereastra deschisă, briza uşoară aducea mirosul sărat al oceanului amestecat cu aroma grădinilor de portocali. Pal se opri în faţa videofonului, bătând cu degetele repede, repede în tăblia biroului masiv.

Pe ecran apăru în sfârşit figura aspră a lui Mons Kar.

— Noutăţi?

— Cumplite, aprecie cu o voce uscată Pal Pent. S-a pierdut acum orice legătură nu numai cu Baza 12, ci şi cu „Pallas” şi navele Gladiator.

— Cee?! făcu trăsnit Mons. Se reculese însă în aceeaşi clipă, întrebă scurt: Care-a fost ultimul mesaj al lui Lev Gorr?

— Că sunt imobilizaţi „ca nişte scoici într-un bloc de gheaţă”… N-a apucat să-mi spună şi de cine.

— Imobilizate?! Navele Gladiator?!!

— Adaug că staţiile 8, 14 şi Bazele 16, 17 au semnalat o concentrare de câmp, tip W, care le-a scos din funcţiune aparatele de control. Că toate comunicaţiile cu staţiile auxiliare din relaţia II-B sunt perturbate, inclusiv prin canalul S, ceea ce nu s-a mai întâmplat vreodată.

— Ce măsuri aţi luat? întrebă scurt Mons Kar.

— Apel alertă către toate complexele spaţiale şi staţiile orbitale. Următoarele două nave Gladiator se dispersează în punctele stabilite, piloţii celor 14 nave spaţiale şi ai tuturor micronavelor Lambda şi R-4 sunt gata de intervenţie.

— Anihilatoarele de pe staţiile exterioare?

— …Sunt gata, zise cu o voce sugrumată Pal Pent. Numai că utilizarea lor ar însemna…

— Ştiu! Tăie aprig vocea lui Mons. Îşi strângea în palme tâmplele, încheie pe un ton scăzut: Să fie pregătit Apelul general 02.

— E pregătit.

— Consiliul de urgenţă începe în următoarele două minute. Îmi comunici direct în sală orice aspect care ar surveni.

Ecranul televideofonului deveni cenuşiu, Pal Pent rămase nemişcat, gândul îi fugea fără să vrea la fata cu ochi fierbinţi şi zâmbet obraznic de la telestaţia Bazei 12 care, în compania unui T—37, visa un concediu „lung, lung”, într-o insulă cu „copaci adevăraţi”, rătăcită în largul oceanului. „Care ocean?” „Oricare, Pal! Pământean să fie”.

*

— Ar fi trebuit s-o opreşti! strigă Harald izbind cu palma în ordinatorul masiv de lângă el.

Glad nici nu clipi. Stătea în cap, lângă peretele pe care se afla unica uşă, blocată. Căuta se vede să se concentreze, ori

calmeze, nu scosese o vorbă din clipa în care Ela trântise în urma ei uşa dublă şi declanşase zăvorul special „pentru cazuri bio-excepţionale”.

Simţi că se agită fără rost. Glad cel puţin îşi conserva energia; el însă nu putea să nu se plimbe agitat printre computerele care păreau să dormiteze în linişte.

Apoi uşa sări în lături, cu aceeaşi iuţeală cu care fusese închisă, Ela îşi făcu apariţia în cameră, anunţă preventiv:

— Ca să nu ţipaţi inutil! În locul unuia dintre voi l-am trimis pe N-14. N-a ajuns la complexul proiectoarelor spaţiale, a fost „absorbit” de o… navă străină, alta, care seamănă cu un arici translucid. A apărut fantomatic, ne-a imobilizat. Pe noi şi navele Gladiator.

Glad binevoi să renunţe la statul în cap. Se apropie de Ela, care adăugă pe acelaşi ton sec:

— Deviaţia şi absorbţia s-a făcut după un stop zero, Glad, din viteza 2 M! Oricare din voi ar fi murit. Iar experimentul Bazei 12 n-a mai avut loc, oricum.

— Sigur? întrebă repede Glad.

— Da. Micronava R-4, care urma să execute saltul, a fost absorbită de asemenea, după ce a lansat două jeturi anihilatoare care, bănuiesc, n-au deranjat cu nimic „nava fantomă”. Pare să dispună de forţe pe care nu ni le putem măcar imagina şi, ce-i mai prost, habar n-avem ce intenţii nutresc. Anx şi Ina elaborează acum un fel de „mesaj de pace şi prietenie”, intenţionează să-l lanseze prin semnale luminoase ori colaci de fum, ca pe vremea pieilor roşii.

— Îţi arde de glumă? izbucni Harald.

Porniră toţi trei spre camera de comandă. Ela observă liniştită:

— Nu ştiu dacă ai remarcat, ei n-au ucis încă niciun pământean; ceea ce merită reţinut. Mi-au furat, ce-i drept, un ciborg, pare că au capturat nava R-4, cu cine va fi fost pe ea, dar Ex te asigur că-i un tip foarte paşnic.

— Ex? tresări Glad. L-ai pus pe picioare?

— Asta n-am reuşit încă, dar am făcut puţină conversaţie cu el, la nivel absolut elementar, evident. Nu dispune de instincte agresive! Şi pretinde că…

O izbitură cumplită zdruncină în clipa aceea nava, proiectându-i într-unul din pereţi. Se ridicară ameţiţi, alergară pe scara largă ce dădea în sala sferică de comandă.

— Nemernicii! strigă Harald. Se opri însă uluit, spectacolul transmis de ecranele încăperii era de-a dreptul uluitor.

Protuberanţe violete se desprindeau cu repeziciune din trupul masiv al astronavei străine incendiind cerul nopţilor fără sfârşit, suprastructura cu ţepi lungi se sfărâma în mii de bucăţi ce porneau arzătoare, ca o explozie de comete.

— Proiectoarele Beta funcţionează! strigă Hanna.

Din interfon vocea lui Lev Gorr izbucni în aceeaşi clipă:

— Îndepărtaţi-vă! Cât puteţi de repede! Imediat!

— Alveolele! porunci Anx aruncându-se în scaunul de lângă Hanna, un alt bulgăre de foc părea că va izbi din nou nava.

Găsiră într-o clipă fotoliile alveolare, pernele pneumatice îi îmbrăţişară fulgerător, nava pornise deja, îşi regăsi echilibrul, simţiră furnicăturile cunoscute şi senzaţia specifică supraacceleraţiei, ochii le rămâneau însă fixaţi pe imaginea dantescă ce se oferea în murmurul liniştit, neverosimil al ordinatoarelor camerei de comandă.

Rămăsese un ovoid incandescent din astronava cu ţepi ameninţători, un ovoid care se întuneca treptat, părând să se piardă în noaptea omniprezentă. Apoi nucleul acela deveni un glob strălucitor, portocaliu, care parcă respira, pulsa, se desfăcu subit în zeci de bucăţi de un roşu fosforescent care se mistuiau cu o paradoxală iuţeală.

— Cine a fost pe R-4? se auzi vocea sugrumată a Inei.

Nimeni nu răspunse. Părăsiseră toţi fotoliile alveolare, nava depăşise acceleraţia situaţiilor limită. Privirile doar căutau în noaptea abisală punctul de jar ce rămăsese din nava enigmă, nava care… trecuse „Marile porţi ale distanţelor”.

— Poate nişte eroi, se auzi în sfârşit vocea lui Bilten. Dacă nu cumva am asistat la o nouă sinucidere, ideea pare să-i obsedeze.

— Sinucidere!? exclamă Hanna. Bine, dar e absurd! Au venit de la mii de ani-lumină până aici, pentru a se sinucide?!…

Harald avu impresia că aceeaşi întrebare plutea pe chipul tuturor. În liniştea ce se lăsase din nou, Cell Anx murmură pe un ton ostenit, surâzând cu tristeţe:

— Spirala tăcerii a mai făcut o volută!… Am întrezărit doar un univers nou, adăugă el strângând uşor braţul Hannei, care privea pierită locul unde se mistuise nava străină. Am aflat acum că există, în mod sigur, continuă Anx, fiinţe inteligente

care pot străbate zidul marilor distanţe... Cine erau exact, de ce au procedat aşa, vom afla, poate, doar când vom ajunge în constelaţia din care veneau. Vom înţelege atunci ceva nou; şi ne vom pune deci întrebări mai multe, sfârşi Anx cu acelaşi zâmbet ciudat.

— Trebuie să aflăm mult mai repede! se auzi o clipă mai târziu vocea sigură a lui Gorr.

Se întoarseră toţi spre ecranul din spate, pe care apăruse silueta masivă a şefului investigaţiilor speciale. Glasul lui Gorr răsună straniu, ca un avertisment:

— Există încă pe Terra sute de minisfere cuplate ordinatoarelor noastre. Nu ştim cum vor reacţiona, nu ştim măcar dacă această „Navă de cristal” a fost singura şi cum de-a pierit astfel. Ceva s-a desprins din ea, în mod sigur, înainte de explozie...

Harald tresări, i se păru că faţa aparent imobil-burzuluită a lui Gorr completase cu mai puţină fermitate: „Şi sunt milioane de oameni care acum... nu ştiu nimic, nimic despre toate acestea”.

— Plecăm spre Terra; imediat! Decise nervos Gorr. Aveţi grijă de containerul în care se află acel supravieţuitor... Pare să fie una din cheile enigmei.

XII – DAR TIMPUL SE TEME DE PIRAMIDE

Ians Iason îl privea pe Teo Tem de aproape un ceas, îl asculta vorbind şi nu-i venea să creadă. Asta era omul care îl sâcâise pe el zi de zi?... încuiatul, taciturnul, agasantul „poet” obsedat de rimele lui nenorocite?

Constata acum deodată că între el şi şeful său se puteau crea relaţii excelente, că Tem se dovedea un amic admirabil, un povestitor minunat, Teo îi relatase întreaga copilărie şi, culmea, descoperi că urmaseră cursurile primului ciclu şcolar în acelaşi oraş. Pe amândoi îi pasionase apoi înotul subacvatic! Amândoi voiseră să devină piloţi spaţiali, după aceea exploratori ai planetei Saturn, amândoi schimbaseră mai multe meserii, ba în cele din urmă, ce-i drept şi după cam al zecelea pahar de vin dintr-o renumită podgorie, Ians Iason îşi aminti că în tinereţe şi el scrisese versuri.

Se simţeau minunat împreună, aici, în locuinţa de burlac a lui Teo, şi Ians realiză deodată că amândoi, amândoi erau două fiinţe pe care nimeni nu le lua de fapt în seamă. Nimeni, nimeni

nu ştia măcar că există în lumea asta, în care, în fiecare zi, auzeai zeci de lucruri extraordinare.

Se făcea acum dimineaţă, mărturisirea ultimă a gazdei căzuse ca o biată coajă uscată din tavan, fără a mai produce în mintea ceţoasă a lui Ians o reacţie însemnată.

— Ştii, mormăise Teo, privind în fundul paharului gol. Au venit cei patru şefi noi… Toţi cu caş la gură; abia ieşiţi de pe băncile universităţii ăleia, Delphi. Trei din ci – ciberneticieni. De-aici înainte ei vor conduce secţiile. Şefii cei mari ai institutului sunt pe jar, știu că vor urma ei în curând.

— Cum aşa? Îngăimase Ians.

— Uite-aşa. S-a apreciat că institutul nostru „se ţinea de mărunţişuri”. De mărunţişuri, auzi? Mă-ntreb de ce-or fi vrut să se ocupe un institut de analiză a amănuntelor fără importanţă. S-a spus desigur că se aştepta „descoperirea unor fenomene”, auzi? Şi „tendinţe sociale sau aşa ceva” şi că nu s-a făcut nimic. Va fi reorganizat complot, ascultă-mă pe mine, ăsta e doar începutul.

Ians Iason îl asculta. Trecuse un ceas şi mai bine de când îl asculta fără a mai rosti o vorbă, Teo mai avea încă puterea să se revolte, el, Ians, se întreba un singur lucru acum, încotro urma să se-ndrepte. În institut precis aveau să se introducă, obligatorii, cursurile de reciclare în cibernetică. Iar el… el nu mai înţelegea asemenea cursuri… de mult.

Afară începuse să plouă. Era ploaia de cinci dimineaţa; călduţă, măruntă şi le veni aşa dintr-o dată chef să facă o plimbare prin ploaie…

Urma o zi de sărbătoare, avea să înceapă nu peste mult iureşul vehiculelor terestre, aeriene şi subterane spre locurile de agrement, momentul unei hoinăreli liniştite acum era, cât străzile oraşului rămâneau încă somnoroase.

O luară hai-hui pe sub crengile de pini şi brazi canadieni pitici ai bulevardului suspendat, urmărind cu privirile nostalgice uşile închise ale localurilor şi magazinelor.

O porniră spre port. Adevărul adevărat era că resursele de licoare bahică ale cămării lui Tern se epuizaseră.

— Aș mai bea totuşi ceva! suspină Teo, întrerupându-şi pledoaria pătimaşă La adresa noilor şefi picaţi de pe băncile ciclului superior, Ians îşi aminti că două străzi mai sus erau complexele automate care funcţionau fără oprire. Ajunseră

acolo într-un pas de-a dreptul vioi.

— Cred c-am să iau o bere.

— Eu rămân la vin, zise cu modestie Ians, strănută şi se răzgândi: Mai bine un punci fierbinte.

Formară codul băuturilor dorite, două voci identice, la interval de-o secundă începură să toace amestecându-se reverberant pe un ton strepezit:

— Senzorii au semnalat că aveţi nevoie La ora aceasta de un ceai cu esenţe Tyt, de-o cafea formula K-3, ori de un pahar de lapte bătut, La alegere. Ce doriţi?

Se priviră stupefiaţi.

— Asta ce mai e? făcu Ians Iason buimăcit.

— Aceasta este o inovaţie recentă, veni răspunsul clar, acum pe o singură voce. Ordinatorul profilactic al oraşului a propus soluţia, pentru păstrarea sănătăţii locuitorilor şi evitarea completă a accidentelor. Vă puteţi exprima opiniile în legătură cu proiectul, este introdus experimental.

Ians Iason crezuse întâi că a băut prea mult, acum îşi exprimă opinia foarte neacademic, din aparat vocea agasantă anunţă cu calm:

— Vă mulţumesc, am înregistrat.

O oră mai târziu băteau cu pas rar cheiul pe care nu se zărea azi nici picior, ploaia contenise, dincolo de apele ca o oglindă ale golfului se conturau zgârie-norii crescuţi ca nişte uriaşe ciuperci. În unul dintre blocurile astea avea să se instaleze noul lor sediu. Adică al institutului…

Teo începu ceva despre vârsta fericită când pescuia la pantaloni scurţi, luă o piatră plată şi-o aruncă neîndemânatic peste masa de apă încremenită. Ians îi demonstră cum se face treaba asta, începură s-azvârle amândoi pietre, făcându-le să salte, ricoşând.

În spatele lor se auzi atunci un fâşâit domol, se-ntoarseră, dintr-o maşină coborau doi ciborgi X-40.

Peste câteva minute aflară că încălcaseră şapte norme de comportare, că fuseseră filmaţi tot timpul, în scopul realizării unui documentar educativ; că ultima acţiune reprobabilă fusese aceea de a tulbura colonia de moluşte şi celenterate create artificial, care în orele dimineţii aveau nevoie de-o linişte deplină. Ordinatorul filialei „resurselor nebănuite” decretase că preţioasa colonie s-ar putea adăposti în golful temporar

abandonat. Unul din cei doi X-40 le explică apoi pe acelaşi ton politicos că, fiind la prima stare de ebrietate, vor fi conduși doar acasă.

— Şi dac-aş fi la a doua? se interesă Ians.

— V-am conduce în stare de somn profund la Centrul de revitalizare din munţi. Pentru o cură de trei luni.

— O, mulţumesc! Se strâmbă Ians. Auzise câteva lucruri neplăcute despre centrul acela, internarea se făcea după şase zile de teste psihanalitice executate exclusiv de ordinatoare şi ciborgi.

Teo nu auzise probabil de acel lăcaş, pentru că se răsfăţă:

— Foarte bine, zise el împleticindu-şi intenţionat limba, eu sunt… la prima stare de ebrietate, dar… am uitat unde locuiesc. Nu mai ştiu nici cum mă cheamă. Şi… vreau să stau aici, mi-e foarte bine.

— Nu face nimic, explică unul din cei doi X-40, vă numiți Teo Tern, locuiţi pe Bulevardul numărul nouă, blocul piramidă, etaj 47, apartament 471. Poftiţi în maşină, vă rog!

— De unde dracu ştii? tresări Teo brusc dezmeticit.

— În memoria mea figurează toţi locuitorii oraşului; cu adresele lor, evident.

— A, da, evident! făcu interzis Teo. Şi-o porniră spre maşină.

Aşa se face că după golirea a încă unei sticle depistate în cămară printr-o minune, în dimineaţa aceea de vară târzie, în apartamentul 471 al Blocului piramidă de pe Bulevardul nouă, luă fiinţă o nouă ligă. Era de fapt o „organizaţie de protest împotriva computerizării Terrei şi imixtiunii tinichelelor în viaţa intimă a cetăţenilor liberi”. Urma să aibă filiale numai pe Terra, deocamdată, se stabiliră însă centrele principale şi se proiectară punctele primului manifest-program.

— Pedro ne-ar putea ajuta foarte mult! îşi aminti Ians Iason. A fost asistentul lui Bilten, am vorbit cu el înainte de-a pleca pe Baza 12, sunt sigur că…

— Nu sunt de acord! izbucni decis Teo. În primul rând, ţi-am spus, nu vreau decât locuitori ai bătrânei Terre în ligă! În al doilea rând, acel Pedro va veni cu pretenţii de conducător!

— Nu! îl linişti Ians. Am să-i pun de la început în vedere că şeful ligii sunt eu. Ideea îmi aparţine.

— Numai că n-ai condus niciodată pe nimeni! Observă Teo. Iar ideea ne aparţine la amândoi. Aşa că…

— A, nu, nu, nu! Se aprinse Ians, hotărât deodată să-i spună lui Teo de la obraz câteva lucruri pe care le rumegase de mult.

Uşa se deschise însă, Jeni Iason apăruse în cadrul ei. Aruncă în cameră o privire cumplită, veni fără un cuvânt, îşi luă soţul smucindu-l ca pe un sac, ieşi cu el din apartament, bombănind ceva din care Ians înţelese că unul din cei doi X-40 le-o făcuse încă o dată.

Reacţia „tinichelelor” faţă de Ligă se dovedea mai puternică decât bănuise. Asta îi iscă însă în suflet un sentiment minunat, pe care nu-l încercase niciodată până atunci…

*

Oll Ner căscă. Şi ajunse la concluzia că totul era lipsit de farmec.

Cu trei zile în urmă era în stepele Asiei. Călărise un cal aproape sălbatic, avântându-se în spaţiile parcă fără sfârşit, gonise până la epuizare, aşa cum pe Baza 12 visase s-o facă de nenumărate ori. Şi descoperise… că nimic, dar nimic nu părea să aibă vreun sens, nimic nu-i făcea pic de plăcere, totul era meschin şi ridicol.

Urcase apoi aici. Urcase cu piciorul, pe drumul de munte, până la complexul meteorologic, oamenii o primiseră minunat, Iv… Iv Merk, fostul ei coleg de institut, înţelesese în câteva clipe totul, îi oferise o cabană, o cabană adevărată, „relicvă”, o cabană din bârne de brad, o cameră frumoasă, caldă, prin care se vedea peisajul crestelor albastre, cerul acela limpede al înalturilor, lacul glacial de o splendoare indescriptibilă, pe care-l visase ore-n şir şi pe care-l privea acum ca pe o ilustrată, fără să simtă pic de emoţie.

Iar Iv… Iv Merk îi amintea doar – bietul, cândva fusese îndrăgostit de ea – de Pard.

Ce putuse face zăpăcitul de Pard, de ce ţinuse să rămână, ţinuse cu orice preţ să rămână, pe Baza 12? îl salvase ea într-adevăr, aşa cum pretindea profesorul Ben Bon? Printr-o” micuţă vrăjitorie”?

Se auzi o bătaie grăbită în uşă, Oll se ridică leneşă din pat şi deschise, în faţa ei se afla Iv Merk, cu un hanorac tras în grabă peste pijama, cu părul zburlit, cu o expresie uluită pe faţă:

— Iartă-mă, Oll! începu el precipitat. Sunt doi nebuni aici din Forţele aeriene de intervenţie, un puşti blond şi-un african, spun că…

— Un african?

— Da. Pretind că te caută de ieri toată lumea cu disperare!

Pe scara strâmtă şi veche se auzi un fel de tropăit grăbit, câteva voci strigau ceva repede, neinteligibil, pe un ton ridicat. În cadrul uşii apărură într-adevăr două siluete argintii, în costume de zbor, puştiul blond. Înalt, subţire ca un adolescent şi-un bărbat atletic, cu trăsături africane.

— Sunteţi Oll Ner?! întrebă scurt blondul.

— Da.

— Trebuie să veniţi cu noi, urgent, profesorul Ben Bon a spus să v-aducem imediat, oricum, de oriunde! Imediat, înţelegeţi?!

— Ce-nseamnă asta? făcu Merk, postându-se protector în faţa celor doi, puştiul îl îndepărtă însă din calea lor ca pe un pai, zmulse pătura pufoasă de pe pat, o aruncă pe Oll înfăşurând-o cu o mişcare rapidă, o luă în braţe cu o uşurinţă incredibilă, africanul zvârlea în rucsac uimitor de repede lucrurile ei.

— Iertaţi-mă, dar e vorba de Iv Pard! Explică blondul cu patimă. Iv Pard, adăugă el ca şi, cum ar fi spus Zeus Jupiter, a participat la un experiment extraordinar! Se pare că a distrus o navă extraterestră, a fost găsit într-o R-4, la 6,2 My de centrul experimentului, fără să înţeleagă nimeni cum a ajuns acolo. Maladia câmpului! E acum pe-o staţie orbitală. Trebuie să ajungeţi la el în cel mult trei ore… şi veţi ajunge! Conchise puştiul cu o îndârjire aprigă. Cobora într-un ritm îndrăcit scăriţa îngustă a cabanei, deschise din mers c-o lovitură teribilă de picior uşa căsuţei „relicvă”, ieşiră în aerul rece şi pur al peisajului-ilustrată. În urma lor veneau africanul şi Iv Merk buimăcit, strigând ceva ce nimeni nu mai auzea, nimic nu mai conta acum, decât aerodina roşie ce fremăta ca un cal nărăvaş aşteptând decolarea.

*

— E aici undeva!

— Aici, unde?! strigă surescitat Pal Pent, nopţile de nesomn se adunaseră, se simţea irascibil până în pragul demenţei, niciun medicament nu mai dădea rezultat, tot ce ştia era că mica sferă spion „nu trebuia să-i scape”!

— În blocul piramidă, nivel 43, spun locatoarele, se auzi prin aparat vocea la fel de iritată a investigatorului zonal. Dispuneţi să intrăm în apartamente? Oricum?

— Oricum! Lansaţi din nou apelul radio către locatari şi

acţionaţi! Hotărî Pal întorcându-se spre pilotul de lângă el: Aterizează pe platforma superioară direct!

— E… riscant, ezită pilotul. Platforma nu e pentru…

— Ştiu! Fă ce ţi-am spus! Decise Pal declanşând şi calvarul sonor al semnalelor de avertizare.

Micronava se înclină scurt, plonja ca un bolid spre platforma aeriană, văzu cum oamenii alergau grăbiţi să se adăpostească, părăsindu-şi minusculele aparate de zbor.

Trebuia s-o captureze! Era o şansă, o şansă unică, ce nu putea fi pierdută, mica sferă părea să fie acum singura scăpată din masacrul autodistrugerilor care se declanşase pe Terra o dată cu pieirea complexului extraterestru întâlnit de „Pallas” şi navele Gladiator.

Fusese un iureş informaţional fără precedent la Centrul lor, li se semnalaseră în 17 minute, 583 cazuri de microexplozii aproape simultane. Cele mai multe distruseseră şi ordinatoarele ori ciborgii în interioarele cărora se aflau. Altele se decuplaseră, fuseseră văzute plutind bezmetic, ori de câte ori se încercase capturarea uneia din micuţele sfere, o explozie scurtă pusese cap intervenţiei. În mod clar, „ciberneţii”, cum îi numiseră investigatorii speciali nu voiau să se lase prinşi de pământeni.

Singură, mica sferă albăstrie descoperită întâmplător de Adi Iason ajunsese în laboratoarele Centrului Solar de Securitate, explicaţia consta în faptul că ciborgul în care se aflase o izbise puternic în cădere, deteriorând-o şi împiedicând autodistrugerea.

Acum ştiau însă *codul*! Acum, dacă ar fi avut încă o mică sferă… ar fi putut înregistra şi decodifica exact tot mesajul informaţional pe care părea că mini-spionul îl adunase, îşi puteau forma o imagine mult mai completă asupra rolului şi misiunii lor, asupra modului în care micuţii „ciberneţi” asimilau structura civilizaţiei pământene.

Pe asta din blocul piramidă aveau s-o captureze! Pentru că era „surdă”! Un dereglaj aparent de mică importanţă o scosese parţial din uz, îi tăiase posibilitatea de recepţionare şi orientare, „cibernetul” ultim nu aflase astfel de pieirea navei-mamă, pentru a se autodistruge.

Semnalele lui nu erau lipsite de un anumit dramatism. Rezulta, că posedă „date de-o maximă importanţă” – care or fi fost acelea?

— Cerea să fie detectat de unul din ciberneţii din seria lui – câte serii or fi fost?

— Pentru a-şi preda încărcătura informaţională ce ar fi urmat să între într-un „mesaj dirijat”. Dirijat desigur spre „nava-bază” – el nu ştia că nu mai există – folosind probabil un emiţător pământean de mare putere, cum făcuseră în permanenţă, de când se aflau pe Terra, oare de când?

Micronava aterizase nesperat de bine pe platforma blocului piramidă. Pal sări jos, auzi în aparatul portativ vocea precipitată a investigatorului zonal:

— Am stabilit apartamentul! 471! E aici, funcţionează încă… funcţiona adică semnalul de apel, până… acum zece secunde.

— S-a întrerupt?! strigă Pal coborând în goană scările nivelului 48.

— Da. Nu înţeleg din ce cauză.

— Voi fi acolo în câteva secunde.

Vreo 12 oameni din serviciul special erau pe culoarul nivelului 47, grupaţi în faţa unui apartament, containerul blindat se afla în dreptul uşii cu numărul 471.

„Teo Tern” citi Pal pe o plăcuţă în aceeaşi clipă în care uşa se dădea de perete, un tip mărunţel, negricios, cu o faţă speriată apăruse în prag.

— A explodat! şopti el năucit… Mi-a distrus instalaţia. Aţi auzit bubuitura?

— Ce instalaţie?! exclamă Pal îngrozit.

— Era… era o bilă… Am găsit-o pe terasă, credeam c-a aruncat-o un copil din vecini. Am azvârlit-o în crematoriul pentru gunoi şi…

— În crematoriu?! strigă Pal nevenindu-i să creadă. N-ai auzit apelurile radio, emisiunile T.V., cum ai făcut asta?! izbucni Pal încleştându-şi degetele pe canatul uşii.

— …Ce apeluri?… Nu… nu prea ascult, scriam. De ce?

*

— Poți s-o feliciţi pe Ina! anunţă Glad.

Ina? Harald se întoarse distrat. Îşi aminti deodată că încă nu reuşise să descopere unde văzuse cândva ochii Inei. Se întrebă pentru ce trebuia s-o felicite. De când rataseră Marele Salt, întregul echipaj al navei „Pallas” se afla într-o severă carantină, pe Baza spaţială 4, devenită un fel de citadelă biologică. Veniseră aici ca aduşi de furtună aproape 300 de astrobiologi,

medici, reporteri, ciberneticieni, nimeni nu mai plecase însă. Nimeni nu avea voie de fapt să părăsească Baza 4, după ce fusese deschis containerul în care se afla fiinţa extraterestru descoperită în nava străină.

Mucegaiul verde gelatinos se dovedise de-o forţă prolifică rar întâlnită, microbii acelei fiinţe, consideraţi teribili pentru mediul pământean constituiau de asemenea motivul acestei noi operaţii. Ipoteza Nessus se transformase practic în Proiectul „Pandora”, cu un conţinut mai puţin pesimist, ce-i drept, nu se mai aprecia probabilă, ci doar posibilă eventuala otrăvire intenţionată a Terrei într-un scop de răzbunare, dar teama de un flagel care putea fi dus pe Pământ persista. Ideea aducerii la viaţă a unei fiinţe extraterestre îi fascina în acelaşi timp pe toţi.

— S-o felicit pentru că lăsat să prelucrez singur tot materialul adunat în expediţia „Pallas”? bombăni Harald.

Lucrase trei zile şi trei nopţi aproape continuu. Încuiat într-o cameră plină de computere, descifrarea completă a mesajelor necunoscute care plecaseră de pe” Pallas”, precum şi prelucrarea tuturor datelor privind fixarea în spațiu a navelor „Pallas” şi Gladiator îi luase un timp mult mai lung decât bănuise. Faptul că încă nu descoperise cine elaborase mesajele îl intriga. Cibernetul spion de pe „Pallas” fusese cuplat tocmai acelui N-14 care fugise ori fusese captat de nava de cristal? Acelui N-14 care pierise, spunea Ela, în locul lui ori al lui Glad? Părea să fi fost singura explicaţie plauzibilă, altfel, până acum ar fi trebuit să-l depisteze, ori să constate „sinuciderea” lui.

— Pentru ceva mult mai important, preciza Glad. Ina a reuşit să-l scoată din starea de anabioză pe unicul supravieţuitor al navei pilotate de Ex. E vorba de-un copil, într-adevăr. Mai exact spus, de-o fetiţă extraterestră, care se numeşte Elta…

— Ela?!

— Elta! O literă în plus! râse Glad. Cel puţin aşa credem noi că se pronunţă numele ei. Manifestă o simpatie” suspectă”, ai spune tu faţă de Ela. Ela nu pricepe însă cum de această Eltă dovedeşte o totală lipsă de aplicaţie pentru cibernetică.

— S-a ajuns până la a se putea stabili astfel de date?

— Prin teste speciale, desigur. Făcute sub formă de jocuri. Elta a fost inclusă într-un microgrup de copii pământeni. Voluntari.

— Vrei să spui că respiră tot oxigen?

— Asta da. Poate fi de asemenea hrănită, e însă alergică la

mediul natural pământean. Chiar dacă testele, care continuă, vor stabili că micuţa extraterestră nu constituie niciun pericol biologic pentru Terra, Elta va trebui să rămână, probabil, tot timpul cil va sta la noi, într-un costum scafandru. Altfel se sufocă.

Harald se strâmbă. Se întrebă ce viaţă putea fi aceea. Îşi aminti imaginea – deocamdată unica imagine difuzată prin T.V. – a micuţei străine. Capul perfect rotund, ochii imenşi, cuminţi, care păreau de-o nesfârşită tristeţe, mâinile delicate: lăsa o impresie de fragilitate şi tragică neajutorare.

— Presupun că şi Ela poate fi felicitată. Recuperarea acestei Elta s-a făcut probabil graţie datelor informative luate de la Ex.

— A, nu te-aş sfătui s-o feliciţi! pufni Glad. Cu Ex are dificultăţi cumplite.

— Ela? Cu un ciborg?

— Închipuie-ţi! Se amuză Glad. Ex ne-a ajutai într-adevăr să o reanimăm pe Elta, manifestă şi un interes deosebit pentru a învăţa limba noastră.

— A învăţa? tresări Harald.

— Da. Încă un aspect „suspect”, nu-i aşa? Ciborgii lumii din care vine Ex, ca şi cei imaginaţi de Ela, dispun de această capacitate într-un grad foarte înalt. Din păcate, Ex nu vrea să ne înveţe limba în care vorbeşte cu Elta, iar Elta nu a scos până acum niciun cuvânt în limba pământeană; deşi experţii sunt siguri că ar putea-o face cu succes. Şi că a început să priceapă ce vorbim.

— De unde ştia acest Ex codul mesajului S.O.S., s-a stabilit? se interesă Harald.

— Da’ de unde! Şi nemernicul refuză să răspundă la întrebarea asta! Se face că n-o pricepe. Limbajul Fita e oricum foarte abstract şi limitat, astfel că sondajele care i se fac discret dau rezultate neconcludente.

— Părinţii Eltei?

— Nici asta nu vrea să mărturisească nici unu! Din ei. Că au fost pe navă e clar, par să fi plecat de pe planeta lor în urmă cu mulţi ani tereştri. Se presupune că Elta s-a născut pe navă, iar Ex a fost un fel de „doică” a ei. După indicaţiile foarte precise pe care le-a dat, se pare că el a şi adus-o în starea de anabioză; când rămăseseră singuri şi a început să prolifereze mucegaiul acela. Cum au murit părinţii Eltei, Ex nu vrea să ne spună, de ce

ne priveşte foarte circumspect este inexplicabil; realizează păcătosul, că noi i-am salvat întreaga istorie o intrigă pe Ela la culme, îţi dai seama, iar…

Uşa camerei se deschise brusc, apăruse în cadrul ei Ela. O Ela crispată, contrariată, nervoasă, cum Harald nu o văzuse până atunci nicicând.

— Continuă să se încăpăţâneze? surâse Glad.

— Nu, zise Ela. Am reuşit să-l determin să vorbească, asta după ce şi-a dat seama că înţelesesem în bună parte o poveste pe care i-o spusese ieri Eltei.

— Ce poveste? făcu Harald interesat.

— S-ar zice că era un fel de basm cu rol de iniţiere. O poveste reală, despre o lume „Nag”, care a pierit.

— Presupui că e lumea din care vin?

— Am bănuit asta imediat ce-am decodificat basmul, Glad. Ex mi-a confirmat. Părinţii Eltei se aflau în spaţiul interstelar când s-a produs pe Nag acea catastrofă, biologică, mai repede genetică, din cât am înţeles. Datele informative găsite pe nava lor sunt din nenorocire grav alterate. Se pare că nici nu vor putea fi recuperate vreodată.

— Au aflat deci de catastrofă…

— Mult după ce ea se produsese! Nava deviase de la itinerariul stabilit, fusese considerată pierdută de cei din Lumea Nag, se afla departe, rătăcită în spaţiul galactic.

Rămaseră câteva clipe tăcuţi, ochii li se opriseră involuntar pe peretele din fundal. Era o imagine holografică a cerului înstelat. Ca o fereastră deschisă spre nenumăratele constelaţii. Acolo, undeva, în jurul unei stele din Orion, se învârtea încă o planetă care pulsase de viaţă. Pieriseră într-adevăr toţi locuitorii, cum pretindea Ex? Ce cauzase catastrofa?

— De unde ştia mesajul S.O.S., ţi-a spus? îşi aminti Harald.

— Da. Asta complică însă şi mai mult lucrurile. Mi-a explicat de fapt motivul tăcerii lui de până acum. Susţine că a mai relatat unei femei pământene istoria pieirii lumii Nag şi soarta expediţiei lor.

— Când? Cui?

— Cui, nu ştie, Glad. Ex afirmă că era în spaţiul interstelar, singur, Elta se afla deja în stare de anabioză. O navă s-a apropiat de ei, venind dinspre Terra. O femeie a urcat la bord, a orientat cu ajutorul lui nava spre Sistemul Solar, a dictat

telestaţiei robot mesajul S.O.S.

— Şi ce-a făcut după aceea? interveni grăbit Harald.

— A luat videofonobanda jurnalului de bord şi-a plecat… Ex susţine că femeia aceea necunoscută a ajuns în mod sigur pe Nava de cristal care a explodat. Că pământeană a făcut-o să explodeze, de-asta Ex şi Elta ne privesc ca pe nişte duşmani.

— Duşmani?!

— Ştii Glad, Ex spune şi mă tem că este posibil… Zice că Nava de cristal era… „cântecul de lebădă” al lumii Nag. Încărcaseră pe ea un fel de moştenire spirituală… Adresată comunităţii galactice. Afirmă că… cei de pe Nava de cristal n-au avut niciodată intenţii agresive, misiunea lor era să depisteze o lume care să preia creator zestrea ştiinţifică a lumii ce-a pierit. Sondajele „ciberneţilor” par să fi fost acţiuni de investigare a spiritului pământean… Trebuiau să fie siguri că vor putea preda mesajul unei lumi pe deplin paşnice…

— Stai puţin! zise Glad repede. Când ai spus că plecase Nava de cristal de pe Nag? Cum de scăpaseră catastrofei biologice membrii echipajului?

— Asta e, murmură Ela. Ex pretinde… se încurcă ea de o emoţie ciudată, pretinde că pe Nava de cristal… nu se afla niciun supravieţuitor al lumii Nag…

*

Peste întinderea parcă neverosimil de liniştita azi a oceanului, răsărise luna. Lev Gorr deblocă fotoliul relaxant, transformându-l aproape în pat şi îşi trase lângă el raportul lui Pal Pont, pe care-l citise deja de trei ori. Raportul sinteză cuprindea doar patru file. Anexele însă – 17 dosare şi 32 bobine magnetice. Le parcursese, conştiincios, pe toate, fără a putea ajunge totuşi la o concluzie, hotărî că înainte de orice, ar fi cazul să doarmă câteva ore măcar.

„Rezultă – scria Pal – că cele două nave străine au venit din aceeaşi dispărută Lume Nag, aflată în constelaţia Orion, că nu ştiau una de cealaltă”. Era posibil aşa ceva?

„Nava de cristal, reiese din rapoartele decodificate, ora populată exclusiv de aparate cibernetice ultraperfecţionate, singure acestea putând suporta, de altfel şi după aprecierea specialiştilor noştri, salturi spaţiale consecutive pe distanţe de sute de ani lumină şi odiseea căutării timp de 230 ani tereştri a unei lumi similare celei din Nag”. Asta era posibil? Ca 230 de

ani, o navă condusă exclusiv de ordinatoare, fie ele şi superperfecţionate, să navigheze prin întinderile oceanului galactic, făcând salturi de sute de ani lumină, fără a găsi o lume similară cu Nag? Acea Lume Nag care părea atât de apropiată – dacă te gândeai la micuţa Elta – lumii pământene?! Cum arătau însă celelalte lumi inteligente pe care le întâlniseră? De ce nu predaseră nimănui supercreierele electronice mesajul-testament al Lumii Nag? Erau prea înapoiate acele lumi întâlnite? Erau agresive? Era posibil deci, ca la un stadiu foarte avansat de civilizaţie să rămână agresive lumi care ar fi putut prelua un mesaj de o înaltă complexitate ştiinţifică? Dacă nu, trebuia să-i dea dreptate lui Pal. Care susţinea că „în tot acest timp, ordinatoarele de pe Nava de cristal, create în pripă, de o lume obsedată de catastrofa care o distrusese, s-au dereglat. Ori. În orice caz, s-au dovedit incapabile să-şi ducă la îndeplinire misiunea, ele văzând intenţii agresive acolo unde nu erau sau căutând să descopere o lume perfectă, asemeni unui creier electronic. Aşa au făcut cu Pământul. Teama de-a nu greşi predând mesajul ştiinţific unei lumi ce ar fi putut incendia sisteme străine, distruge ori subjuga lumi învecinate i-a făcut să ezite de fiecare dată, să caute mereu altceva, să execute teste complicate, inclusiv pe Terra, rezultatele acestor teste nefiind însă în stare să le interpreteze corect. Pentru ei, de pildă, cuvintele „să cucerim alte lumi”, spuse de unul din membrii echipajului „Pallas”, echivalau cu subordonarea ori anihilarea altor planete locuite. Alte sute de mesaje dovedesc aceeaşi interpretare eronată a vieţii pământene, de unde şi concluzia falsă că „Pallas „şi navele Gladiator ar fi căutat” în mod cert şi cu înverşunare” Nava de cristal, pentru a o distruge ori captura. Salvarea celei de-a doua nave, pe care a fost găsită Elta şi Ex, a fost de asemenea eronat interpretată. În momentul acela, rapoartele expediate de pe Nava de cristal către toate minisferele spion aflate pe Pământ şi Bazele spaţiale anunţau pregătirea unui atac distrugător al Sistemului Solar, ca urmare a „agresiunii” noastre, care le periclita îndeplinirea misiunii pentru care fuseseră creaţi. Ce s-a întâmplat ulterior, ce a cauzat distrugerea ori autodistrugerea Navei de cristal şi aproape simultan a tuturor ciberneţilor spion, rămâne de neînţeles. Fapt este că superordinatoarele navei străine şi-au negat scopul paşnic, au trădat prin incapacitate de înţelegere buna intenţie a

lumii care le-a generat, de unde concluzia tristă, îşi încheia raportul Pal Pent, că o civilizaţie care nu e capabilă să se menţină nu e aptă să transmită măcar cuiva comoara cunoştinţelor acumulate”.

Asta să fi fost adevărat? Exista o lege potrivit căreia fiecare civilizaţie să fi trăit un ciclu anumit, după care să se stângă dintr-un motiv sau altul, fără a putea comunica unei alte lumi „zestrea” ei? Cine fuseseră misterioşii vizitatori ai Pământului care creaseră peştera-sferă atlas din insula pe care se afla Delfinariul Zeta? Numai cu Lumea Nag se întâmplase acel fenomen? „O civilizaţie care nu e capabilă să se menţină” spunea ferm Pal, ca un verdict. E drept, din câteva mesaje ca şi din discuţiile cam evazive purtate cu Ex, rezulta ca pieirea Lumii Nag fusese cauzată nu de o catastrofă naturală, ci de locuitorii ei, se părea doar de câţiva dintre locuitorii ei, forţa teribilă a ştiinţei Lumii Nag era „o sabie cu două tăişuri”. De-aici să fi apărut interesul ciberneţilor investigatori pentru oameni înapoiaţi şi nerealizaţi ca Teo Tern ori Ians Iason?! Ajunseseră deci fiinţele planetei Nag la o supercivilizaţie înfloritoare şi pieriseră din cauză că neglijaseră dezvoltarea personalităţii fiecărui individ din lumea lor?!… Fusese acolo un război? Un năprasnic act terorist? O experienţă iresponsabilă? Ce concluzii se impuneau de-aici pentru Terra?

Deocamdată, Pământul se apărase. Deocamdată, mii de oameni se aflaseră la post, alte mii ajutaseră investigaţiile, semnalând imediat o mulţime de date despre ciberneţii spioni şi mesajele pe care le transmiteau, alte milioane ar fi fost gata să între în acţiune oricând, Nava de cristal capotase, poate datorită celor doi pământeni aflaţi pe R—4*,* poate dintr-un alt motiv. Fapt era că, în ciocnirea nedorită, Pământul câştigase lupta; asta graţie şi „suspectei” Ela, graţie şi micuţei Adi Iason… Ce se putea întâmpla însă mâine, când aveau să stăpânească forţe infinit mai mari, dacă Teo Tern, Ians Iason, Rita, Pedro şi alţii ca ei…?

Lev Gorr simţi că e gata să adoarmă. Se ridică greoi, înghiţi încă o pastilă stimulativă, deşi complexul medical i le interzisese, îşi trase în faţă foile albe pe care trebuia schiţat proiectul de comunicat general pentru opinia publică asupra Ipotezei Nessus. Dădu cu ochii de-ai doilea raport al lui Pal Pent, prin care ajutorul său îşi înainta demisia în termeni la fel de

fermi. Îşi aminti că Ina Sind îi promisese o hârtiuţă asemănătoare. Îl condamnau de fapt? Şi ei? Ştia bine că pentru tăcerea care ceruse să fie păstrată în legătură cu Directiva Nessus avea să fie anchetat. În cel mai bun caz doar de Comitetul informării publice, dacă nu şi de Comisia controlului puterii, Pal şi Ina din acelaşi motiv se retrăgeau, răspunderea tăcerii îi apăsase tot timpul acestei operaţii, acel sentiment îi făcea să-l condamne tacit.

Greşise?… Oare?… Care ar fi fost rezultatul dacă nu şi-ar fi asumat această răspundere… care, poate, fusese totuşi un calcul eronat? Omenirea ar fi găsit o soluţie mai bună?… Ar fi intrat în panică, dând sistemul economic peste cap? Ce s-ar fi întâmplat cu utilizarea ordinatoarelor? Cum ar fi reacţionat „populaţia" Navei de cristal aflând că sunt descoperiţi mai de mult?…

Ce *cauzase distrugerea sau autodistrugerea Navei de cristal*? Aici era „cheia", numai că la această întrebare, nici foarte logicul şi prevăzătorul Pal, nici intuitiva Ina, nici Ela Nant, ori Bilten cel plin de ipoteze nu erau în stare să dea încă un răspuns. Ex, el singur, susţinea cu tărie: „Distrugerea a fost provocată de femeia aceea care…" Cine fusese „femeia aceea"? Şi cum oare putuse provoca, ea singură, distrugerea ori autodistrugerea atotputernicei nave de cristal, imediat după ce supercreierul cibernetic extraterestru hotărâse declanşarea „războiului de apărare" împotriva Terrei?

Ei, cum dracu făcuse… „femeia aceea"?! Şi cine era?… Fantoma lui Ann?! Daa, începea, „în mod cert", s-o ia razna.

*

— Pierduţi? Amândoi? exclamă Harald.

Pe faţa delicată a blondei Oll se întipărise o linişte nefirească, doctoriţa privea parcă fără să vadă spre Glad şi Ela. Şopti abia distinct:

— Iv a intrat a doua oară într-un câmp de intensitate plus opt. Rita poate că va fi salvată, şocul psihic suferit însă de ea nu cred…

— Nu se poate discuta nicicum cu Rita?

Un surâs trist dispreţuitor flutură pe buzele palide ale lui Oll, femeia fixa mai departe colţul în care Glad şi Ela tăceau cumva stingheriţi.

— Din clipa în care a fost recuperată acea R—4, Rita n-a scos

un cuvânt. După câte spun psihiatrii, nu va mai scoate vreodată. Am încercat tot ce era posibil, a încercat şi Hanna… Hanna nu ştie de fapt nici în prezent dacă soră-sa este cea care… a salvat Sistemul Solar, făcând împreună poate cu Iv un fel de joc dublu cu necunoscuţii; dacă Rita a fost victima unei grave erori de interpretare şi a distrus nava aceea caro n-ar fi avut intenţii agresive în fond; ori dacă… Rita trădase Pământul din cauza unei dereglări psihice care se agravase brusc. Iar distrugerea Navei de cristal a fost o sinucidere colectivă inexplicabilă.

— Ce crezi personal?

— Din păcate, şovăi Oll, sunt silită să optez pentru ultima ipoteză. Profesorul Ben Bon de asemenea. Ceilalţi caută să descopere explicaţii ale unui sacrificiu îndrăzneţ. Ar fi mult mai frumos aşa, desigur.

— De ce crezi altceva? insistă Harald.

— Vezi, Harald, e adevărat că, singure, sondajele Psi III sunt neconcludente. Dar apare în psihicul… aproape gol al Ritei Gay, obsesiv, o imagine… foarte neclară. Kund a declarat ieri, la o conferinţă de presă c-ar putea fi o simplă proiecţie… fantomatică a lui Ann, femeia pe care-a iubit-o Iv Pard. Între Rita şi femeia necunoscută pare că existase un conflict, ce-i drept. A întâlnit-o în orice caz pe femeia aceea pe Nava de cristal… şi rezultă că necunoscuta a crezut-o ciborg.

— Pe Rita?!

— Da. Cine era însă femeia aceea nu ne putem da seama, imaginea sondajului Psi este mult prea neclară pentru a putea realiza o identificare. Nu sunt măcar sigură… că era pământeană; asemănarea micuţei Elta cu noi e absolut derutantă.

*

— Ascultă! făcu înfuriat Pal Pent. Poate nu i-ai spus cine sunt!

— Ba da, zise corect ciborgul, rămânea însă proţăpit în dreptul uşii. I-am spus, dar Delia Dyn este foarte ocupată.

— Şi n-are timp să iasă pentru mine din camera aia blestemată două clipe?! Ce face acolo?

— Descifrează! Un mesaj. Primit încă pe timpul când lucra la telestaţia de pe Baza 12. Lucrează cu patru ciborgi!

Spune că dacă va reuşi ce presupune, are toate şansele să fie primită imediat în rândul investigatorilor speciali ai Centrului Solar de Securitate.

*

— De când? se nelinişti Ina.

— De circa o oră, zise profesoara. A purtat până atunci o discuţie lungă cu Ex, care…

— Aţi înregistrat tot?

— Înregistrăm fiecare oftat. Părea o discuţie contradictorie, în care Ex vorbea mult, Elta punea doar întrebări scurte, aş spune însă… dezorientante.

— Dezorientante?!

— Aşa mi s-a părut. După aceea, Elta s-a distrat cu copiii din grupul ei, la complexul spaţial simulat, am efectuat astfel testele 401–407. Ex stătea în tot acest timp nemişcat, nu a intervenit măcar o dată, cum are obiceiul.

— Interesant, murmură Ina. De ce nu m-aţi chemat?

— Stă şi acum în acelaşi loc! Elta în schimb s-a retras în camera ei, lucrează iarăşi cu aparatul acela, care pare a fi un fel de maşină de scris de-a lor! Psihologul de serviciu e sigur că scrie iarăşi poezii.

— Poezii?!

— Tot după psihologul de serviciu, râse profesoara, Elta s-a îndrăgostit de-un puşti cu cap rotund şi melancolic, la fel ca al ei, din grupa a doua. Nu putem afla însă.

— De când scrie poezii? întrebă preocupată Ina.

— De ieri. Deocamdată e însă imposibil să ajungem la conţinutul creaţiei poetice, aparatul se deblochează doar la fluxul biologic al Elitei.

— Nici să nu încercaţi! Avertiză Ina. În niciun caz! Când va termina de scris… va arăta ea singură cuiva ce-a făcut. „Boala” asta cred că e ca limbajul Fita: universală.

*

Ians Iason străbătea cu pas şovăitor aleea mărginită de stânci roşii-gălbui şi arbori mici, japonezi, gândindu-se cum naiba reuşise totuşi să se lase agăţat atât de prosteşte.

Îşi petrecuse după-amiaza la Teo, se împăcaseră, definitivaseră organizarea Ligii, ciocniseră un pahar la inaugurarea aceasta, merita, nu? La drept vorbind, nu ciocniseră doar un pahar, îţi amintea perfect însă că nu era „în stare de ebrietate” când plecase spre casă. Se urcase în noul său automobil şi-o pornise cuminte, hotărât să meargă cu minimum de viteză pe cele mai retrase străzi subterane. Dracu

îl pusese să-şi ia un automobil nou?! Porcăria stopase după primii zece metri, uşile rămâneau încuiate, devenise prizonierul propriei sale maşini. Numai atunci îşi amintise că în prospectul vehicolului era menţionat ceva despre „senzorii de siguranţă” şi miniordinatorul de bord. Asta îi trecuse prin minte însă prea târziu, o maşină albă apăruse deja lângă el, din ea coborâseră cei doi X-40 cunoscuţi sau alţii, cine-i putea deosebi?! Nu mai erau politicoşi. Unul deschise portiera, îndreptă spre el ceva, din clipa aceea nu-şi mai amintea nimic.

Se trezise într-o cameră goală, instalat într-un hamac, Era îmbrăcat într-un fel de costum uşor, dintr-o ţesătură necunoscută, vag parfumată.

Şi uite că se împlineau patru zile de când zăcea în acest centru de revitalizare, unde refuzase să se supună oricărui tratament. Nu ieşea la muncile simple, nu participa la dezbaterile complicate, nu intra în sălile de conferinţă sau film, audiase o singură prelegere, despre „rolul plurifuncţional al poeziei matematice”, îi ajunsese.

Voia să vadă ce-i vor face. Prost era însă că nu-i făceau nimic. Îl lăsau pur şi simplu în pace, sperând probabil să se plictisească. Ei bine, Ians decise să nu se plictisească! Stătea întins în hamac, ziua într-un şezlong din grădina cu arbuşti japonezi, i se păruse apoi că protestul său era totuşi prea slab, aşa că declară greva foamei.

De ieri dimineaţă o începuse, efectul se făcuse pesemne simţit, fusese invitat azi la doctorul Marr, despre care auzise c-ar fi director adjunct al Centrului. Era şi timpul, i se făcuse o foame de lup.

Trecea chiar acum pe Ungă un piersic încărcat de rod, Ians privi fructele zemoase, mari cât un pumn, bănuiala că e supravegheat direct îl făcu să meargă mai departe, intră în pavilionul central. Un ciborg U-4 răsări în faţa lui, îl privi doar o clipă, se întoarse spre un fel de birou, atinse o clapă.

— S-a prezentat Ians Iason, anunţă el simplu.

Una din uşile laterale ale holului se deschise, Ians înainta şi pătrunse într-o încăpere unde se afla doar o masă mare, lungă, simplă şi câteva etajere cu plante decorative brune, albe şi verzi.

În spatele mesei, stătea o femeie trecută de prima tinereţe, şatenă, mai mult banală, care scria ceva… cu o pană! Ridică

spre el privirea castanie, ochii erau prietenoşi, liniştiţi, îi aminteau cumva ochii soră-sii, singura fiinţă care îl înţelesese şi-l apreciase cu adevărat.

— Ia loc, Ians! Eu sunt doctor Marr.

Ians aruncă o privire spre unicul scaun din încăpere, aşezat cam în faţa mesei, se decise:

— Nu iau loc! Şi, vă previn, voi continua să fac greva foamei, în semn de protest, nu aveţi dreptul să-mi Interziceţi înfiinţarea Ligii! Ştiu că de fapt ăsta e motivul pentru care mă aflu sechestrat aici.

Femeia zâmbi, când zâmbea i se lumina întreaga faţă, îşi aranjă cu un gest mic o şuviţă rebelă de păr, zise pe un ton moale, ca şi cum el i-ar fi debitat o şotie:

— Lasă prostiile, Ians. Dacă vrei să-ţi continui” greva”, e foarte bine, ai 20 de kilograme mai mult decât trebuie. Ficatul şi inima dumitale mai ales îţi vor fi recunoscătoare. Şi cum stai mai mult în hamac, cred că ai putea rezista două săptămâni. Vei întrerupe însă” tratamentul” peste cel mult trei zile, te-asigur.

— Asta rămâne de văzut, mârâi Ians, zâmbetul femeii se estompă, doctor Marr anunţă pe un ton parcă ostenit:

— Te vei plictisi de inactivitate, Ians. E ştiinţific stabilit că un om al deceniului nostru nu poate rămâne în stare de totală pasivitate mai mult de şase zile. În ce priveşte Liga aceea, îţi vei putea continua activitatea după ieşirea din centru. Dar nu e rău să ştii că e a o suta optsprezecea încercare.

— Cum? făcu Ians.

— Îţi voi pune la dispoziţie, dacă doreşti, un documentar. Au fost o sută şaptesprezece tentative, care au pierit desigur, în cel mai deplin anonimat.

Ians simţi nevoia să se aşeze pe scaun.

— Cauza bolii dumitale este de fapt lenea, Ians. O lene organică, nu tendinţa omenească spre economisirea de energie. După testele care ţi s-au făcut, e motivată de o funcţionare glandulară insuficientă şi care n-a fost depistată din păcate la timp. Ai trişat douăzeci de ani, pe dumneata te-ai trişat de fapt, fugind dintr-o ocupaţie în alta, tot mai comodă, tot mai simplă, deci tot mai banală, te simţi în pericolul de-a deveni complet inutil social şi eul dumitale, programat genetic pentru eu totul altceva, s-a revoltat. Ai făcut acum o fixaţie, ţi se pare că ordinatoarele sunt de vină pentru starea în care-ai ajuns. Dacă

te vei încăpăţâna să dormitezi, în loc să te pui la curent cu noţiunile elementare ale ştiinţei moderne, nu numai ale ciberneticii, vei ajunge la o psihoză periculoasă şi la degradare. Centrul nu face minuni, preciza Marr. Dorinţa de evadare cu ajutorul alcoolului sau al altui produs de acest gen va reveni. Nimeni nu te va sili. În niciun fel, să optezi pentru soluţia revitalizării; dar un tratament simplu endocrinologie, completat de-un curs intensiv special te-ar putea remonta în câteva luni. Va fi greu. Te asigur… scadenţele se plătesc însă întotdeauna, ştiai asta de mult!

Totul lui Ians i se părea năucitor. Se simţea parcă dezbrăcat, în minte îi rămăseseră cuvintele” curs intensiv special”. Un curs? Ians îşi aminti singura prelegere la care participase aici, o fată tânără cu păr blond. Tuns scurt, vorbise de-a dreptul ademenitor despre problema „unu minus unu egal zero”. Făcuse o întreagă teorie sclipitoare, sprinţară, pe marginea acestei „teoreme”!

— De ce teoremă, nu înţelesese – trecuse la demonstrarea că matematica polifuncţională e un alt mod de a vedea lumea înconjurătoare, un mod în care, ca într-o străveche filosofie, natura şi individul, societatea alcătuiau un tot omogen, ţesut într-o plasă de relaţii ecuaţionale precise, „încântătoare”, invizibile pentru… nefericiţii profani. Nu i se păruse lipsită de interes teoria, fata era pe deasupra drăguţă şi plină de spirit, îşi propusese să-i audieze şi a doua prelegere. Dar în ziua următoare îi venise ideea cu greva şi renunţase să părăsească hamacul. Să fi fost adevărată povestea cu insuficienţa glandulară de care suferea de douăzeci de ani fără ca isteţii de medici care-i făcuseră zeci de controale să o fi depistat? Şi el, el ar fi putut fi azi cu totul altceva decât era?! Ians simţi că-i urăşte pe toți doctorii, zise apăsat:

— Vom vedea, doctor Marr, dacă eu voi rezista doar şase zile. Pentru a-mi spune asta m-aţi chemat?

— A, nu. A sosit familia dumitale. Adi Iason a primit o înaltă distincţie a Centrului Mondial de Dezvoltare.

— Ce-a primit? tresări Iason năucit.

— Dacă ai fi urmării omisiunea T.V. De aseară, ai fi aflat, tot Mapamondul ştie. Adi a ajutai la capturarea unei mici sfere spion, singura care-a putut ajunge într-un laborator de investigare terestru.

— Ce sferă spion? făcu aiurit Ians.

— Are să-ţi explice ea. În orice caz, studiul întreprins asupra minisferei a dus la concluzii importante pentru dezvoltarea ciberneticii viitorului.

— A ciberneticii?! Adi a făcut asta?!

O oră mai târziu, lămurit acum pe deplin asupra premiului oferit fiicei sale, premiu care consta într-o excursie „de studiu” pe trei Baze extraterestre, lui Ians îi fu dat să audă vocea miorlăită a lui Nell.

— De fapt. E complet nedrept, tăticule! Ea a descoperit sfera aia pentru că i-am legat eu o sârmă pe scară, lui Max. Dacă nu cădea şi nu turtea drăcia aia, Adi n-ar fi avut ce descoperi în burta lui, nu?

Uitase, puşlamaua, că tot el propusese ca Max-2 să fie trimis direct la topit, că toţi fuseseră de acord, mai puţin Adi, care fără să spună nimic îl dusese în aceeaşi noapte pe Max „la operaţie”.

Nell îl privea aşteptând acum o încurajare, lui Ians îi veni să-l plesnească, îşi aminti că poziţia sa de moment nu cadra cu măsuri educative nici măcar de acest gen primitiv, îi rugă să-l aştepte şi reveni în pavilionul doctoriţei Marr.

Ciborgul U-4 îl opri însă anunţându-l că următoarea întrevedere cu doctor Marr era programată abia peste trei zile. Ians Iason simţi că ia foc.

— Anunţă-mă totuşi, zise el pe un ton potolit, căutând să se stăpânească.

— Este imposibil, zise ciborgul, postându-se masiv în dreptul uşii. Dispoziţiile sunt categorice. Vă rog frumos să vă întoarceţi în camera dumneavoastră.

Ians avu un moment de furie. Apucă un scaun din hol cu gând să-i zdrobească nemernicului care-i stătea în drum capul de tinichea. Uşa se deschise în aceeaşi clipă, în pragul ei stătea doctoriţa Marr.

— Ce s-a întâmplat, Ians?

Scaunul îşi reocupă binişor locul. Proaspătul internat al centrului de revitalizare zise sufocat de umilinţă:

— Venisem… venisem să vă spun… că optica mea asupra… ciberneticii s-a schimbat.

— Am văzut, zise pe un ton sec femeia şatenă, cu ochii la scaunul de lângă Ians, privirea ei se opri apoi pe faţa transpirată a bărbatului plinuţ, întrebă: Asta era tot?

— Nu, zise Ians. Consideraţi, dacă se poate… că sunt vindecat. Psihic, vreau să spun… Voi urma tratamentul pe care mi-l indicaţi, în afara centrului, trebuie, trebuie neapărat să revin la familie. Promit că voi urma prin T.V. Cursul de reciclare. Promit, doctor Marr!

Timp de zece secunde, poate mai mult, privirea lui şi a femeii în alb rămase într-o confruntare tăcută, zâmbetul de pe faţa doctoriţei dispăruse. Ians o văzu apoi că se îndreaptă cu pas rar, parcă şovăitor, spre biroul consolă lângă care stătea imobil U-4, atinse o clapă, unul din pereţii cenuşii din fundal deveni transparent. Pe ecran, un bărbat tânăr, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, cu trăsături asiatice… se bărbierea. Da, se bărbierea.

— E vorba de-o decizie de excepţie. Sen, începu fără altă introducere femeia în alb. Ians Iason s-a văzut cu familia, s-a angajat în faţa mea să urmeze ciclul de revitalizare, în afara centrului. Menţionez că datele psiho-fiziologice de laborator neagă în mod evident posibilităţile volitive ale subiectului de-a-şi ţine promisiunea.

Ians Iason încremenise, privea uluit când la doctoriţă, când la bărbatul care se bărbierea mai departe, cu pedanterie, ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Asta e tot? întrebă el în sfârşit pipăindu-şi bărbia.

— Nu, spuse pe o voce scăzută Marr. Propun să-i aprobăm plecarea, sunt sigură că… în cazul acesta, motivaţia psihică specială va infirma prognoza ordinatorului de laborator.

Ians Iason simţi o ameţeală, un val de căldură îl cuprinse când bărbatul care se bărbierea se întoarse spre ei, privi în direcţia lui atent, o clipă, două, ochii săi căutară apoi spre Marr, îşi uni vârfurile degetelor mare și arătător, închipuind un „O.K”, ori „succes!” care nu se înţelegea clar dacă-i era adresat lui sau doctoriţei, după care ecranul deveni cenuşiu.

Marr îl privea acum cu un soi de gravitate. Se apropie cu acelaşi pas lent, Ians se aştepta la un mic discurs, în caro prezenţa lui U-4 i se păru cumplit de stânjenitoare.

— Cu bine, Ians! zise simplu doctoriţa, îi întindea o mână subţire, bronzată, adăugă: Transmite-i lui Adi felicitările mele. Şi… nu le uita pe-ale dumitale. Contează; enorm!

*

— Ina s-a retras într-adevăr din serviciul dumitale? întrebă

Bilten şi părea grozav de amuzat.

— Mda! mormăi cu un aer indiferent Lev Gorr.

— Cred că a făcut foarte bine! Aprecie profesorul, e un biolog de excepţie. Reanimarea Eltei a fost practic rezultatul ideilor ei, ieri am aflat că a imaginat un tratament uluitor de adaptare a micuţei extraterestre la atmosfera pământeană. Ar fi păcat ca un asemenea creier să fie risipit în „investigaţii speciale”, nu crezi?

— Ba da, aprobă din nou Lev. Convins că Bilten spune prostii. Însăşi reanimarea Eltei era o problemă nu a biologiei. Ci a Centrului Solar de Securitate, răspunderea pentru viaţa singurei fiinţe dintr-o altă lume revenea” Centrului în primul rând. Mai ales în eventualitatea că, totuşi, undeva în spaţiu, mai existau oameni din lumea ei. Ideea scenariului „ştiinţifico-fantastic” prin care informaseră de fapt opinia publică cu discreţie şi o pregătiseră în acelaşi timp. O mobilizaseră chiar la depistarea „ciberneţilor”, fără a crea panică, aparţinuse tot Inei. Un asemenea om Lev nu era dispus să piardă nicicum, dacă Bilten îşi imagina operaţiunile Centrului ca pe nişte investigaţii anchetă idioate, îl privea personal, nu era momentul să-l contrazică.

— Mie în schimb mi-a venii o idee care s-ar putea să te surprindă! continuă Bilten pe tonul lui uşor agresiv. Mă gândeam că ar fi cazul să revitalizaţi Centrul acesta; înfiinţând, de pildă, în cadrul lui un institui de sondaj! Ordinatoarele ar avea un rol hotărâtor în prelucrarea materialelor şi chiar în obţinerea datelor, îţi dai seama!

— Ce institut, şi cum ţi-a venit ideea? se interesă plat Lev Gorr, deşi ştia perfect despre ce era vorba.

— Ideea mi-a venit citind raportul dumitale către Centrul Suprem de Coordonare. Foarte interesant! Mă gândesc să-l argumentez chiar cu câteva exemple concrete care v-au scăpat. Unul ar fi Pedro, asistentul meu. Neafirmarea, combinată cu spaima de insolit, pentru oamenii secolului nostru raţionalist par să ducă într-adevăr la rezultate nebănuite. Pedro a fugit de fapt, se refugiase la Rita Gay care, rămân la ipoteza că tot din dorinţa aprigă de afirmare cu orice preţ, a intrat într-un joc periculos cu lumea stranie care se infiltrase în Sistemul Solar.

— Şi concluzia? întrebă Lev, urma să apară cât de curând Harald Pin, iar discuţiile le prefera individuale.

— Concluzia ar fi necesitatea înfiinţării unui institut de sondaj care să testeze mult mai profund docil se face azi calităţile *fiecărui* individ, încă din perioada preşcolară, pentru a fi îndrumat discret spre domeniul unde poate da maximum de randament social, adică unde se poate afirma pe deplin! Un al doilea obiectiv ar fi recuperarea şi reorientarea unor indivizi care şi-au ales profesii ce nu le oferă satisfacţii, identificarea unor maladii psihice care duc la plafonare, într-un cuvânt punerea de acord a aspiraţiilor cu posibilităţile fiecărui individ. Al treilea obiectiv, continuă cu pasiune Bilten, ar viza studierea reacţiilor în faţa necunoscutului, mai ales la asemenea indivizi; pentru a nu fi nevoie pe viitor de scenarii „ştiinţifico-fantastice” în cazul că ar trebui pregătiţi pentru un eveniment neprevăzut.

— Ideea mi se pare excelentă, zise grav după câteva clipe de meditaţie, Lev Gorr, întrebându-se ce-ar fi zis Comisia pentru controlul puterii dacă ar fi aflat că „în complicitate cu studenţii profesorului”, el, Lev Gorr, îi făcuse lui Bilten cadou un ordinator de ultim tip, ce sugerase discret proiectul institutului de sondaj: proiect aflat în fond de trei zile în seiful personal al lui Gorr.

Ce-ar fi zis oare Comisia? L-ar fi destituit, probabil. Ei şi? Institutul, care trebuia oricum să se înfiinţeze, ar f i câştigat în schimb un om competent în fruntea lui. Asta era părerea colegiului, da. Şi a lui. Aşa sucit şi irascibil, Bilten rămânea un mare creator, cu idei sclipitoare; care, dacă ar fi fost însă invitat direct să conducă un institut al Centrului, ar fi refuzat net. Şi de încăpăţânat, Bilten ştia să fie încăpăţânat, când zicea o dată „nu”!

— Mda, profesor Bilten. Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că un singur aspect mă impudicii să susţin înfiinţarea imediată a acestui institut.

— Care aspect?!

— Nu sunteţi „un cap organizat” deloc! Trânti Lev, ştia că Bilten se mândrea de fapt cu asta. Cred că nu aţi putea conduce un asemenea Institut, filială a Centrului, fără a fi secondat de un organizator bun, care să se priceapă în acelaşi timp la unele tehnici de investigare.

— Îhî, făcu Bilten. Nu ţineam de fapt să conduc, dar… Ştii un asemenea om?

— Trebuie să mă mai gândesc. Îmi vine acum în minte un anume Pal Pent, se încruntă Lev, gândul îi fugea în realitate la

„misterioasa femeie” care scosese din luptă Nava de cristal, evitând astfel o catastrofă cu consecinţa greu de imaginat pentru Terra. Identitatea femeii aceleia începuse să-l obsedeze.

— Pal? îl cunosc! Minunat! Se decise Bilten.

— Ar fi însă şi-aici un impediment.

— N-ar vrea să primească nicicum?! Mi-a spus el o dată că…

— Ar primi, surâse Lev. Dacă i-ar cere asta profesorul Bilten…

Numai douăzeci de minute mai târziu, Lev se ridica din fotoliu şi strângea mâna pentru despărţire lui Harald Pin.

— Îmi pare bine că nu te-a speriat Operaţiunea Nessus, conchise el. La şeful secţiei a IV-a vei găsi un proiect interesant. Ceva cu delfini, o investigaţie care, dacă ţi-ar surâde, mi-ar plăcea s-o lămureşti.

— Cu delfini?! exclamă Harald.

— Da, zise apatic Lev. Se întâmplă ceva extrem de ciudat în lumea delfinilor în ultimul timp, iar Ina mi-a cerut un răgaz de trei zile în care să se hotărască dacă ne părăseşte sau nu.

— Ina?! Nu se poate!… De ce?

— Habar n-am. M-am gândit că în calitate de cunoştinţă… încă din copilărie a ei… trânti candid Lev, faţă de dumneata ar fi oricum mai apropiată în colaborarea pe care va trebui eventual s-o începem cu ea.

— Staţi puţin! făcu năucit Harald. Din copilărie, aţi spus?

Aşadar testele psiho periodice erau totuşi utile. Harald uitase într-adevăr de fosta lui colegă de şcoală, caraghiosul. Lev continuă:

— Mda, am descoperit cu fotul întâmplător un interviu pe care l-a acordat cu nonşalanţă de puştoaică, pe când avea 16 ani. Declara că ai fi fost prima ei dragoste. Nu ştiai?

*

— Te cheamă, zise Ina prăbuşindu-se pe iarbă lângă ei. Să-ţi arate o navă de cristal opacă!

— Un arici? ghici Ela.

— Exact. Pregăteşte-te să-i răspunzi la întrebări, pe mine m-a chestionat un ceas numai în legătură cu „structura conurilor de brad”.

— Cu structura? Asta e interesant! Aprecie Ela, se ridică repede, porni spre poeniţa de unde se auzeau glasurile copiilor.

— Speri s-o scoţi într-adevăr pe Elta din costumul de scafandru? se interesă Glad, întrebându-se de fapt dacă femeia

asta splendidă şi Harald aveau nevoie într-adevăr” de-un micuţ aranjament cibernetic” pentru a-şi mărturisi că se iubesc. Ideea aparţinea, evident, Elei.

— Vom încerca, zise Ina gânditoare. Teoretic e posibil. Înainte de a se autodistruge însă, Ex ne prevenise că ar fi „foarte periculos”. S-ar putea să fi avut dreptate, trebuie să acţionăm cu extremă prudenţă.

— Ela e de părere, zâmbi Glad, că Ex era pur şi simplu „gelos”. Îşi dăduse seama că Elta tinde să devină „tot mai pământeană”, el deci tot mai inutil. Asta a fost probabil şi cauza” sinuciderii”. Elta a suferit?

— Aparent nu, îşi aminti Ina. Ori a găsit vechea soluţie a artiştilor de depăşire a unei crize; i-a consacrat adică lui Ex un capitol tulburător în poemul pe care l-a scris.

— E chiar atât de reuşit acest poem?

— Da, spuse cu gravitate Ina. Psihologii credeau că Elta scrie un jurnal intim ori că s-a îndrăgostit! Ea îşi concepea însă odiseea, în ceva care semăna a vers alb, dacă traducerea s-a făcut corect. Poemul e, în orice caz, răscolitor. Ideea că din măreaţa civilizaţie a Lumii Nag, din încercarea disperată de transmitere a „zestrei lor ştiinţifice” n-a rămas practic nimic, nimic altceva decât o fetiţă într-un costum-scafandru, salvată de un ciborg care se simte străin şi o părăseşte şi el… e impresionantă cu adevărat. Şi dezvoltată cu un rar talent.

— Mi-ar plăcea să citesc.

— Îl vei citi, zise Ina. Se preconizează să fie lansat ca mesaj galactic; în original, limbaj pământean şi o „traducere Fita”. Va fi un fel de apel avertisment împotriva greşelilor fatale pe care le poate face o civilizaţie evoluată.

— De ce s-a „sinucis” Ex putem presupune, observă Glad. De ce s-au autodistrus micile sfere spion, pare iarăşi explicabil, nu voiau să cadă în mâna unor fiinţe „agresive”, cum ne considerau ei. De ce şi-au ratat însă misiunea superordinatoarele de pe Nava de cristal?

— Nu-şi poate imagina nici chiar Ela?

— De ce adică „nici chiar Ela”? se interesă Glad. O suspectezi încă de apartenenţă la lumea…

— Asta nu! Că asupra codului ei genetic s-ar fi acţionat, înainte de-a o fi găsit tu, nu este totuşi imposibil. Asupra codului genetic al Eltei ştim că s-a intervenit, în mod sigur; stăpâneau

deci această performanţă. Semnificativ însă, direcţia de orientare pare să fi fost la Elta nu spre ştiinţele exacte, nu pe drumul naţionalismului abstract, ci spre intuitivul concret. Ciudat este că Ela şi Elta ţin mult una la alta şi găsesc modalităţi de comunicare rapide, care ne depăşesc.

— De exemplu, se amuză Glad.

— De exemplu, eu sau o profesoară îi vorbim Eltei jumătate de oră despre ceva, ne mai pune şi o groază de întrebări, pare totuşi nedumerită. Ela rezumă orice explicaţie la o frază şi puştoaica pare imediat edificată. Copiii pământeni însă nu.

— E clar, mă duc să discut cu cele două extraterestre, râse Glad ridicându-se, îl văzuse de fapt venind pe Harald, ştia că o caută pe Ina de câteva zile.

Copiii şi cele două profesoare alergau prin poeniţa de narcise, Ela şi Elta hrăneau o veveriţă.

— „Totul în lume se teme de timp, dar timpul se teme de piramide”? Frumos spus! se auzi glasul suav, parcă abia şoptit al Eltei. Şi oamenii au construit piramide! Observă ea pe un ton meditativ.

Costumul-scafandru era foarte bine mulat pe trupul delicat, casca albastră, ce ferea de razele soarelui ochii sensibili ai Eltei. Făcea aproape imposibil de văzut faţa nostalgicei artiste.

— Şi nave pentru a înfrânge spaţiile! completă Ela, constată însă că Elta îl cerceta cu atenţie pe Glad, autoarea poemului-mesaj declară apoi subit:

— Mă duc să mă joc cu ei.

Pornise deja spre grupul copiilor. Glad întrebă posomorât:

— De ce faci asta?

Ela privea după fetiţa în costum de scafandru care se îndepărta călcând cu o stânjenitoare prudenţă, şopti:

— Trebuie, Glad. Simt că trebuie să aibă ceva în care să spere!… Tocmai îi demonstram teoria ta, cu „nimic imposibil” şi „doar *deocamdată* nu putem realiza”! I-a plăcut foarte mult.

— Şi pe Hellen „o sedusese” teoria mea, dar a dus-o la „soluţia optimă” de-a fugi, aminti Glad.

— Numai că Elta nu-i Hellen, veni răspunsul pe un ton cântat. Şi nu ştim încă de ce-a fugit Hellen! Iar pe Elta n-o mint! S-a elaborat deja Proiectul Orion! Bazat în esenţă pe ideea ta, că e „pe deplin posibil ca cel puţin încă o navă să fi scăpat de catastrofă, aşa cum a scăpat cea pe care s-a aflat Elta”!

— Ei bine, zise hotărât Glad, acest Proiect Orion e o tristă eroare! Soluţia de-a îmbarca pe prima navă astrală numai ordinatoare şi ciborgi dovedeşte că nu ştim să-nvățăm încă nimic din greşelile altora!

— Glad, dar nava aceea va stabili doar locul de stație pentru cea cu echipaj uman care-o va urma!

— Rămâne de neacceptat! exclamă Glad. Am văzut de ce sunt în stare nişte superordinatoare scăpate de sub control uman! Aţi uitat toţi, chiar atât de repede, istoria Navei de cristal?

— Dar de câte ori trebuie să vă spun, se indignă Ela. Că depinde foarte mult de cine a conceput un ordinator sau ciborg! Cei de pe Nava de cristal fuseseră elaboraţi de-o lume în agonie. E o diferenţă enormă, pricepeţi o dată, ciborgii ca şi copiii sunt vectorii cuplurilor de influenţă în care apar!

— Şi ce fel de ciborgi vreţi să folosiţi? Trânti plat Glad. Tip Hellen? Care „nu ştim de ce a fugit”?!

— Nu ştim, *deocamdată*! surâse Ela şi constată visătoare: Glad, dragul meu, tu ai talentul să-ţi uiţi cuvintele care pe alţii îi fascinează! Şi nu ştii încă ce mesaj interesant îmi va aduce Harald azi!

— Harald Pin? Ce mesaj?

— Secret, zâmbi cu un aer misterios Ela.

Se ghemuise parcă înfiorată la pieptul lui, ochii viorii străluceau.

— Harald a sosit deja, mormăi Glad contrariat.

— Chiar?!

Împreună cu Ina, Harald venea într-adevăr spre ei. Mergeau amândoi încet, parcă preocupaţi de ceva, printre ierburile înalte care unduiau în razele strălucitoare ale dimineţii. Ela le alergă în întâmpinare.

— Dă-mi bobina! ceru ea repede, Harald o privi uimit.

— De unde mai ştii şi asta? făcu el. Întinzându-i o bilă albăstrie.

— Delia a lucrat cu ciborgi moderni de tip N, zise Ela ridicând din umeri, strânse cu degete nervoase mica bobină, din care vocea emoţionată a Deliei Dyn începu abrupt:

„Am ascultat interviul pe care l-ai dat acum două seri, Ela! Mi se pare deci că mesajul pe care am reuşit să-l fac inteligibil te-ar putea interesa. Era foarte alterat, din cauza câmpului W, bănuiesc, pare să fi fost lansat după misterioasa autodistrugere

a Navei de cristal, de-o staţie robot programată să se autodizolve şi ea imediat după ce a transmis. Cred că autoarea lui e femeia care s-a aflat pe Nava de cristal şi despre care nimeni nu ştie cine e”.

— Ce interviu ai dat? se interesă Ina. Ela îi făcu însă un semn parcă speriat să tacă, din mica bobină albăstrie o altă voce, foarte plăcută, începu să scandeze grăbit şi egal:

„Nu ştiu dacă voi izbuti. Nu ştiu deloc dacă e bine ce fac. Dacă voi reuşi, vorbele acestea vor ajunge… şi mă veţi judeca”.

Urma o pauză, probabil că mesajul pe care-l recuperase Delia era totuşi trunchiat, câteva clipe mai târziu glasul acela egal reveni:

„Nici ei nu se pot hotărî. Sunt scindaţi… două grupuri… cauzat multe… autodistrugerile care v-au intrigat… Voi căuta să folosesc această… că misiunea lor s-a sfârşit. Există Elta! Există acum Elta şi deci… anulat”.

Ina vru iarăşi să întrebe ceva. Harald îi strânse iute braţul, urmărea expresia parcă fascinată a Elei, pentru Ela mesajul smuls tăcerii fără sfârşit însemna în mod evident şi altceva decât pentru ei toţi.

„Dacă nu voi izbuti, continuă parcă frângându-se vocea… ar fi trebuit să preluaţi… Dar ar fi, ar fi posibilă şi o catastrofă! Îngrozitoare! Eu trebuie să aleg, să decid… Acum, singură… Eu şi…”

Glasul devenise şoaptă precipitată, parcă răsuflare fierbinte şi în acelaşi timp istovită, o incredibilă tensiune creştea continuu pe faţa extrem de palidă şi frumoasă a Elei, vântul îi zburlea pletele negre şi scurte fără ca ea să pară a mai sesiza nimic, nimic altceva din jur, în afara vocii cunoscute care încheie deodată cu fermitate, aducând o sclipire de sfidător triumf, în ochii intens albaştri ai creatoarei ciborgilor de tip N:

„Nu ştiu deci dacă nu greşesc… Reanaliza, dacă voi avea timp… Dar mi se pare, mi se pare că este… Soluţia optimă! Sublinie cu un vag surâs glasul, adăugă apoi după o pauză scurtă, abia auzit: Deocamdată, Glad!”